

ANTIC TEATRE

ADRIANTIC /// ESPAI DE CREACIO

TEL. +34 93 315 2354 /// C. VERDAGUER 1 CALLÍS 12, 08003 BCN /// WWW.ANTICTEATRE.COM

GENER-JUNY 2014 /// ENERO-JUNIO 2014 /// JANUARY-JUNE 2014

02 ÍNDEX / PROGRAMACIÓ REGULAR / CODI QR

03 ANTIC TEATRE / ADRIANTIC / PROJECTES

04 Sandy Fitzgerald. **CULTURA INDEPENDENT? (PART I)** (ARTICLE)

08 Ferran. **SI PODEU, PERÒ DUBTEU: PROGRAMEU!** (ARTICLE)

10 **LA REFORMA DE L'ANTIC TEATRE** (ARTICLE)

11 **CICLES: FUX CLUB** (CLUB DE VÍDEO D'AUTOR)

HILOMENTAL (VÍDEO-DIÀLEGS)

12 **CICLES: Bruc Brothers Company. ANTIC FOR KIDS!** (TEATRE INFANTIL MUSICAL MULTILINGÜE)

13 **CICLES: Mú. COCCIÓ LENTA** (CONCERT/PERFORMANCE)

Núria Andorrà. IMPROVISACIONS MUSICALS (CONCERT/PERFORMANCE)

14 **CICLES: ANTIC TEATRE CABARET: EL DESPLUME** (CABARET)

María Stoyanova. PAISATGES DE TXÉKHOV (VIATGES DE L'ÀNIMA) (PERFORMANCES DE LLARGA DURADA)

15 **El Maestro Jumillano. SE DIRÍA QUE AQUÍ NO PASA NADA** (NOVES DRAMATÚRGIES)

16 **Quim Giron. INDOMADOR** (CIRC)

17 **Jorge Albuérne // Zirkus Frak. NOMARRAMÓN** (CIRC-NOUS LLENGUATGES DEL COS)

18 **Loco Brusca. MRX** (TEATRE FÍSIC D'HUMOR)

19 **Papiro López. 24/SEPTIEMBRE/1980** (TEATRE FÍSIC)

20 **Pere Faura. DANZA Y CHISTES** (NOUS LLENGUATGES DEL COS)

21 **Les Filles Föllén. LA PLUIE ET LE BEAU TEMPS** (NOUS LLENGUATGES DEL COS)

22 **Diana J. Torres + Lucía Egaña Rojas. BORDERLINE** (PERFORMANCE PORNOTERRORISTA)

23 **Helena Pollisó / Guy Leon. TAKING A WALK** (NOUS LLENGUATGES DEL COS)

24 **CALENDARI DE LA PROGRAMACIÓ GENER-JUNY 2014**

26 **MECAL PRO 2014. FESTIVAL INTERNACIONAL DE CURTMETRATGES I ANIMACIÓ DE BARCELONA** (FESTIVAL)

27 **Soren Evinson. HOMENATGE A L'IDIOTA** (NOVES DRAMATÚRGIES)

28 **Labuena Compañía. OSOS EN EL AGUA** (NOVES DRAMATÚRGIES)

29 **Txalo Toloza-Fernández amb Laida Azkona. TRÓPICO. TIERRA QUEMADA** (NOVES DRAMATÚRGIES)

30 **María García Vera, Juan Miranda. MICROLOGÍA SEGUNDA: EL DESCENSO DE FAGUNDA VOLUPTA** (NOVES DRAMATÚRGIES)

31 **Los Anacolutos y Proyectos Poplíteos. EL PEZ** (NOVES DRAMATÚRGIES)

32 **Colectivo Big Bouncers: Cecilia Colacrai, Mireia de Querol i Anna Rubirola. BIG BOUNCE** (NOUS LLENGUATGES DEL COS)

33 **Colectivo Dioslocría. EL AÑO DEL LEÓN (O COMO CONVERTIRSE EN UNA BESTIA ESCÉNICA)** (NOVES DRAMATÚRGIES)

34 **Ariadna Rodríguez Cima. ENTROPIA ESTÁ DE MODA** (NOVES DRAMATÚRGIES)

35 **Komorebi Compañía. HIKARI** (CONCERT/PERFORMANCE)

36 **Diana Gadish. LUCY LIVE** (NOVES DRAMATÚRGIES/TEATRE-CLOWN-DANSA)

37 **Sachiko Fullita. REGORRIDO(S)** (NOUS LLENGUATGES DEL COS)

38 **Companyia Los 3 nombres de un gato. DU BIST DRAN** (NOUS LLENGUATGES DEL COS)

39 **Laida Azkona. ALGUNOS TÍTULOS PARA UN ACERCAMIENTO AL RUIDO** (NOUS LLENGUATGES DEL COS)

40 **Varis Artistes. CORPOLOGIA** (PERFORMANCE)

41 **Aleksei Hecht (Brujo). ORIMAGUS** (CONCERT/PERFORMANCE)

42 **Jordi Vilches. IMPOSSIBLE LOVE CORPORATION** (NOVES DRAMATÚRGIES)

43 **Diego Anido. SIMON PÉDÍCRÍ** (NOVES DRAMATÚRGIES)

44 **Isabel Ollé, Quim Cabanilles i Antic Teatre. RITME EN EL TEMPS. PROJECTE COMUNITARI DE L'ANTIC TEATRE AMB LES VEÏNES**

DELEGACIÓ ANTIC (NOUS LLENGUATGES DEL COS)

46 **EL BAR de L'ANTIC TEATRE**

47 **LOCALITZACIÓ DE L'ANTIC TEATRE I L'ADRIANTIC (MAPES)**

PROGRAMACIÓ REGULAR

La línia de programació de l'Antic Teatre és molt definida: la investigació i desenvolupament de nous llenguatges escènics multidisciplinars.

de DILLUNS a DISSABTE a les 21h i els DIUMENGES a les 20h

ESPECTACLES: noves dramatúrgies, nous llenguatges del cos i moviment, noves tecnologies, teatre físic, teatre d'humor, circ, teatre d'objectes, teatre social, ...

L'entrada per als espectacles és entre 6 i 10€.

Per a projeccions audiovisuals, propostes poètiques, música, performances, exposicions, activitats de reflexió, el preu és variable (gratuït – fins a 10€).

Socis Antic Teatre: Per sols 3€ l'any, es tindrà un descompte de 2€ en els espectacles programats a l'Antic Teatre a un preu de 10€ i una canya de cervesa petita de regal per cada cop que s'assisteixi a un espectacle de pagament a l'Antic Teatre.

El BAR està obert de:

DILLUNS a DIJOUS de 10h a 23:30h

DISSABTE de 16h a 24h

DIUMENGE de 16h a 23:30h

L'Associació Cultural, que compta amb més de 32.000 socis registrats en aquests 10 anys (500 socis anuals actius), treballa per la recuperació de la història cultural i social de l'edifici que l'acull i per la dinamització social del barri.

PROGRAMACIÓ REGULAR

La línia de programació de Antic Teatre es muy definida: la investigación y desarrollo de nuevos lenguajes escénicos multidisciplinarios.

de LUNES a SABADO a las 21h y los DOMINGOS a las 20h

ESPECTACULOS: nuevas dramaturgias, nuevos lenguajes del cuerpo y movimiento, nuevas tecnologías, teatro físico, teatro de humor, circo, teatro de objetos, teatro social,...

La entrada para espectáculos es entre 6 y 10€.

Para proyecciones audiovisuales, propuestas poéticas, música, performances, exposiciones, actividades de reflexión, el precio es variable (gratuito – hasta 10€).

Socios Antic Teatre: Por sólo 3€ al año, se tendrá un descuento de 2€ en los espectáculos programados en Antic Teatre a un precio de 10€ y una caña de cerveza pequeña de regalo para cada vez que se asista a un espectáculo de pago en Antic Teatre.

El BAR está abierto de

LUNES a JUEVES de 10h a 23:30h

VIERNES de 10h a 24h

SABADO de 16h a 24h

DOMINGO de 16h a 23:30h

La Asociación Cultural, que cuenta con más de 32.000 socios registrados en estos 10 años (500 socios anuales activos), trabaja para la recuperación de la historia cultural y social del edificio que la acoge y para la dinamización social del barrio.

REGULAR PROGRAMMING

Antic Teatre has a very well defined line of programming: Research and development in new languages of expression for multidisciplinary performance arts.

MONDAYS to SATURDAYS at 9pm and SUNDAYS at 8pm:

PERFORMANCES. These include: new dramaturgy, new languages of the body and of movement, new technologies, physical theatre, comic theatre, circus, object theatre, social theatre...

Tickets for performances range between 6 and 10€

Ticket prices for video and film screenings, poetry recitals, music, exhibitions and participatory activities vary from free entry to 10€

Antic Teatre Membership: For a mere 3€ per year, members obtain a 2€ discount for all performances priced 10€ as well as a small free beer every time they attend a paid show at the theatre.

The BAR is open:

MONDAY to THURSDAY from 10am to 11:30pm

FRIDAYS from 10am to midnight

SATURDAYS from 4pm to midnight

SUNDAYS from 4pm to 11:30pm

The Cultural Association, which has had more than 32,000 registered members over the past 10 years (with around 500 active members each year) is actively engaged in recovering the cultural and social history of the building it occupies, and in stimulating social activity within the local neighbourhood.

Foto original de Alesxa Romáez

ANTIC TEATRE

INVESTIGACIÓ, INNOVACIÓ i CREACIÓ ESCÈNICA ACTUAL
 INVESTIGACIÓN, INNOVACIÓN Y CREACIÓN ESCÉNICA ACTUAL
 RESEARCH, INNOVATION AND CREATION IN PERFORMANCE ARTS
 C/ Verdaguer i Callís, 12, Barcelona.

Foto original de Alesxa Romáez

Foto original de Stefania Vera

Foto original de Ester Martínez-Losa

Foto original de Alesxa Romáez

Foto original de Jordi Oubi

Foto original de Stefania Vera

ADRIANTIC

ESPAI D'INVESTIGACIÓ, CREACIÓ i RESIDÈNCIES ARTÍSTIQUES
 ESPACIO DE INVESTIGACIÓN, CREACIÓN Y RESIDENCIAS ARTÍSTICAS
 SPACE FOR RESEARCH, CREATION AND ARTISTIC RESIDENCIES
 c/ Via Trajana, 11, Sant Adrià del Besós, Barcelona.

PROJECTES

Projectes de suport a la investigació, creació i producció
 • RESIDÈNCIES D'INVESTIGACIÓ, CREACIÓ i PRODUCCIÓ
 • PRODUCCIONS DE L'ANTIC TEATRE
 • CO-PRODUCCIONS

Projectes d'exhibició
 • PROGRAMACIÓ ESCÈNICA REGULAR
 • PROGRAMACIÓ DE PRÀCTIQUES ESCÈNIQUES EN PROCÉS
 • PROGRAMACIÓ D'ACTIVITATS EN COL·LABORACIÓ

Festivals
 • FESTIVAL B2B: BARCELONA <> BERLÍN
 ANTIC GOES ELECTRIC
 • FESTIVAL ANTIC HORROR PICTURE SHOW

Projectes internacionals
 • cav_a: CATALAN ARTISTS VISITING _____ ARTISTS
 • FESTIVAL B2B: BARCELONA <> BERLÍN

Projectes de distribució
 • MÀNAGEMENT NACIONAL i INTERNACIONAL

Projectes socials i comunitaris
 • PROJECTE ARTÍSTIC COMUNITARI AMB ELS VEÏNS DEL BARRI DE SANT PERE
 • JORNADA DE PORTES OBERTES AMB ELS VEÏNS

Projectes transversals
 • PLA DE COMUNICACIÓ
 • PLA DE GESTIÓ DE PÚBLICS
 • XARXES SECTORIALS, TERRITORIALS i INTERNACIONALS

PROYECTOS

Proyectos de apoyo a la investigación, creación y producción
 • RESIDENCIAS DE INVESTIGACIÓN, CREACIÓN Y PRODUCCIÓN
 • PRODUCCIONES DE ANTIC TEATRE
 • COPRODUCCIONES

Proyectos de exhibición
 • PROGRAMACIÓN ESCÈNICA REGULAR
 • PROGRAMACIÓN DE PRÁCTICAS ESCÈNICAS EN PROCESO
 • PROGRAMACIÓN DE ACTIVIDADES EN COLABORACIÓN

Festivales
 • FESTIVAL B2B: BARCELONA <> BERLÍN
 ANTIC GOES ELECTRIC
 • FESTIVAL ANTIC HORROR PICTURE SHOW

Proyectos internacionales
 • cav_a: CATALAN ARTISTS VISITING _____ ARTISTS
 • FESTIVAL B2B: BARCELONA <> BERLÍN

Proyectos de distribución
 • MÀNAGEMENT NACIONAL E INTERNACIONAL

Proyectos sociales y comunitarios
 • PROYECTO ARTÍSTICO COMUNITARIO CON LOS VECINOS DEL BARRIO DE SANT PERE
 • JORNADA DE PUERTAS ABIERTAS CON LOS VECINOS

Proyectos transversales
 • PLAN DE COMUNICACION
 • PLAN DE GESTIÓN DE PÚBLICOS
 • REDES SECTORIALES, TERRITORIALES E INTERNACIONALES

PROJECTS

Support for research, devising and production projects
 • RESEARCH, CREATION AND PRODUCTION RESIDENCIES
 • ANTIC TEATRE PRODUCTIONS
 • COPRODUCTIONS

Exhibition projects
 • REGULAR PERFORMANCE PROGRAMMING
 • PROGRAMMING OF WORKS IN PROGRESS
 • COLLABORATIVE PROGRAMMING

Festivals
 • FESTIVAL B2B: BARCELONA <> BERLÍN
 ANTIC GOES ELECTRIC
 • FESTIVAL ANTIC HORROR PICTURE SHOW

International projects
 • cav_a: CATALAN ARTISTS VISITING _____ ARTISTS
 • FESTIVAL B2B: BARCELONA <> BERLÍN

Distribution projects
 • NATIONAL AND INTERNATIONAL MANAGEMENT

Social and community projects
 • ARTISTIC COMMUNITY PROJECT WITH THE SANT PERE NEIGHBOURHOOD
 • OPEN DOOR DAYS FOR THE LOCAL COMMUNITY

Transversal projects
 • COMMUNICATION PLAN
 • AUDIENCE MANAGEMENT PLAN
 • SECTORIAL, TERRITORIAL AND INTERNATIONAL NETWORKS

#SALVEMATENEU

Il·lustració sobre la imatge de la Campanya Salvem l'Ateneu Santboià

CULTURA INDEPENDENT?

(PART 1)

Antic Teatre és un centre cultural independent, un de molts a Europa. Però, què significa ser un centre així? i, sobretot, què és la cultura independent?

La resposta es troba en els valors defensats per aquests centres, ja que representen la idea que la cultura hauria de donar suport a una societat pluralista, sostenible, lliure i basada en el desenvolupament. És més, que tothom hauria de tenir una veu en la cultura, una veu que es pugui sentir i escoltar, de manera igualitària i sense prejudicis. És en la conjunció d'aquests valors que sorgeix el moviment cultural independent a Europa, on les creences es converteixen en acció a través de processos artístics. Aquestes accions tenen lloc en el buit que moltes vegades existeix entre els ciutadans i l'estat, entre l'explotació econòmica i les comunitats, entre el desenvolupament cultural i el consumisme. Es tracta de manifestar aquests valors allà on l'estatus quo polític o social no hagi assumit responsabilitat, no hagi actuat, o estigui activament oposat a la democràcia cultural. Els centres culturals independents són freqüentment un punt de trobada per tractar els temes que afecten els ciutadans, oferint plataformes des de les quals buscar formes no convencionals per desenvolupar la societat a nivell local i global, i fer-ho de manera creativa, pacífica i sostenible.

Aquest conflicte, que es pot resumir com el que existeix entre les iniciatives ciutadanes i els interessos particulars, a més de no tenir res de nou té un rerefons i una història. Aquest conflicte existeix des de fa més de 200 anys, des del començament de la Revolució Industrial quan les ciutats comencen a créixer i estendre's. Al mateix temps que la gent comença a reaccionar en contra dels terribles abusos soferts pels treballadors dels nous centres d'indústria, sorgeixen col·lectius de drets de treballadors i sindicats que lluiten per condicions millors i un millor futur per als seus fills. D'aquesta necessitat neixen les cases culturals, construïdes, fundades i gestionades per les primeres organitzacions obreres a principis del segle vint. Aquestes 'cases del poble' apareixen en gairebé totes les ciutats europees, i aporten centres d'educació, sanitat, solidaritat, diversió i expressió sociocultural. El nombre de centres va creixent des de més o menys l'any 1890 fins a inicis de la segona Guerra Mundial i es coneixen per diferents noms en diferents països: per exemple, als països escandinaus se'ls diu 'Folkets Hus' mentre a Espanya se'ls coneix com Cases del Poble o Ateneus.

Accelerem fins als anys seixanta i ens trobem amb una generació postguerra amb idees radicals i valors alternatius a l'estatus quo, liderats per revolucionaris que escriuen poemes, canten cançons i realitzen pel·lícules. Exclosos dels espais convencionals i buscant llocs per a les seves activitats, donen pas a espais que es coneixen com 'laboratoris d'art' o 'centres d'arts' i que reflecteixen la preocupació que sent aquesta generació per la pau, la igualtat, l'amor i el canvi a través de la creació artística. Moltes de les antigues 'cases del poble' acullen aquestes noves activitats, mentre que altres centres s'estableixen en comunes rurals i urbanes, cases okupades i espais privats.

Al mateix temps que la dècada dels seixanta dona pas a la dels setanta, la realitat post-industrial afecta amb duresa moltes comunitats. Fàbriques basades en mà d'obra intensiva tanquen i els ports marins s'adapten a la mecanització i el transport de contenidors. Els barris de classe obrera es troben abandonats i lluitant per sobreviure; comunitats senceres corren el perill de desaparèixer. No obstant això, amb aquest canvi en la societat també arriben idees i accions noves, destacant entre elles el moment en què la contracultura dels 60 s'alia amb el col·lectiu obrer. D'aquesta unió emergeixen nous moviments: Community Arts (Arts comunitàries) a les illes britàniques i Cultural Democracy (Democràcia cultural) als Estats Units. Paral·lelament amb la lluita per la igualtat social i econòmica, els ciutadans busquen un reconeixement de les seves històries i els seus somnis, i sorgeix una nova onada de centres independents per Europa, irònicament molts d'ells ocupant les fàbriques i naus abandonades amb l'ocàs de l'era industrial.

Això em porta al següent punt sobre política cultural i les polítiques que ens afecten tant històricament com avui en dia. Els enfrontaments als quals hem estat testimonis arreu del món, ja sigui Occupy Wall Street, els Indignats a Espanya, o les protestes de Taksim Gezi Park a Turquia són el resultat dels mateixos temes culturals de fa més de 200 anys. El context o la situació específica local pot canviar però si es contempla en pla general el tema és el mateix: els drets dels ciutadans contra els mateixos interessos i poders que van portar a la creació dels sindicats i les 'cases del poble' al 1900. Això és el rerefons del perquè existeixen els centres culturals independents i com són tractats pels creadors de polítiques i els poderosos, les elits del poder.

En termes contemporanis, un moment clau en la política cultural es pot identificar amb les iniciatives de Margaret Thatcher a Anglaterra als vuitanta, d'on va emanar aquest concepte d'indústries culturals o de creació que avui ens afecta a tots de diverses maneres. Per entendre aquests canvis de política, podem enfocar l'any 1984 quan Lord Gowrie, el ministre per a les Arts del govern de Thatcher, va supervisar la publicació d'un document del Consell d'Arts titulat 'Les Glòries del Jardí'. Les Glòries del Jardí, que a primera vista semblava voler redistribuir el finançament per a les arts cap a les regions, també sol·licitava un major esforç en trobar beneficis de taquilla, públic i patrocini empresarial per a les arts. En realitat, el que això representava era el punt de vista del partit Conservador del que haurien simbolitzar les arts i com s'haurien de finançar, que era el següent: només l'excel·lència que posicionés a la Gran Bretanya com a líder mundial en les arts mereixia suport, i el sistema tipus estat de benestar que fins llavors finançava la cultura havia de ser deconstruït a favor d'un nou model econòmic. Aquest model el refinaria més endavant Tony Blair, amb les seves indústries creatives.

Per implementar aquest manifest, la política de finançament de les arts de Thatcher es basava únicament en proporcionar diners als 'centres d'excel·lència'. Això va ser també una jugada política, ja que des dels anys seixanta havien aparegut molts centres i laboratoris d'arts per tot el país, que eren espais interculturals, multidisciplinars i polivalents, arrelats en les seves comunitats, gairebé sempre de classe obrera i, per definició, políticament d'esquerres. En si, aquests centres representaven les preocupacions, esperances i necessitats dels ciutadans. Com els seus homòlegs de 100 anys abans, aquests centres d'art comunitaris oferien oportunitats a sectors de

la ciutadania que no solien tenir molt accés a aquest tipus d'activitats, com ara els marginats, les minories o gent de diferents ètnies. Valorant el procés creatiu, aquests centres eren lliures i oberts, i combinaven la creativitat amb una agenda social més àmplia. En dir 'agenda social' em refereixo a reconèixer i donar suport al fet que tota la població tingui dret a una expressió cultural. I quan dic 'una expressió cultural' no em refereixo a visitar galeries i museus. Parlo de la capacitat i els mitjans reals per expressar-se creativament, que es puguin escoltar veus diferents i que se'ls atorgui el mateix valor en la societat, en lloc de limitar-se a la classe predominant i els estils d'art que representa aquesta classe, les arts dites de patrimoni: la música clàssica, l'òpera, el ballet, les belles arts, les obres de Shakespeare, etc. Les polítiques de Thatcher exigien una especialització, per exemple en teatre o en dansa, i això significava l'exclusió d'una gran quantitat de gent i posar el focus en la disciplina en si, no en el desenvolupament cultural. Això també significava contractar especialistes i no activistes, si es volia mantenir el finançament. Molts espais van tancar i molts van canviar per no perdre les seves subvencions. El radicalisme del moviment d'arts comunitàries es va anar diluint i els ciutadans van perdre moltes possibilitats de desenvolupar-se a través de les arts i la cultura, i al mateix temps, l'autonomia que això comporta.

L'altre aspecte de la política de Thatcher era l'econòmic, i aquí ens trobem amb els primers esbossos de la idea de les indústries culturals, indústries creatives o l'economia creativa, que es basa en els resultats econòmics i destrueix la idea que la creativitat pugui afectar el canvi social, cultural, comunitari o democràtic en la societat. Va ser un canvi de política que va deixar enrere l'estat de benestar i la democràcia social i va posar l'èmfasi en el capitalisme, marcant el creixement del consumisme com la visió cultural del futur.

Aquesta perspectiva de la cultura com article de llançament per al desenvolupament econòmic es manté durant els últims 20 anys i encara s'exposa a les ciutats com el camí a seguir. A dia d'avui, les iniciatives populars s'exclouen de qualsevol planificació urbana o de barri. Si hi ha consultes o invitacions a la participació ciutadana, normalment es tracta d'un exercici de relacions públiques. El punt de partida per al desenvolupament de qualsevol regió, ciutat, o projecte hauria de ser sempre el ciutadà: construir sobre les històries locals, les comunitats, les ONG's i les iniciatives populars. El suport ha de ser estimulant, acurat i inclusiu. El caràcter local i les particularitats de cada lloc i la seva gent haurien de ser la base, i la igualtat cultural, la metodologia a seguir. Tots tenen el dret a ser valorats, de tenir un vot en el desenvolupament de la comunitat o del lloc i de tenir veu en el futur d'aquest lloc.

Però això no passa gairebé mai, com podem veure històricament i en la fase més recent del desenvolupament cultural independent. Quan la gent es va reunir a l'Ateneu Santboià (Sant Boi del Llobregat – Barcelona), el juny del 2013 per la conferència internacional 'Ens toca! Recuperant l'espai públic a través de la cultura', els temes tenien una semblança inquietant amb el debat original que va portar a la construcció d'aquest mateix Ateneu a finals del segle dinou: la manca d'instal·lacions per als ciutadans, la inversió en generacions futures; els drets dels ciutadans a reunir-se en espais públics sense por de la intimidació, la participació democràtica en la societat, el dret a un millor nivell de vida, salut i expressió cultural. Pel contingut dels debats a l'Ateneu durant 'Ens toca!' va quedar clar que aquesta lluita continua. I què hi ha d'aquest context modern? Quins són els temes i les accions d'avui i perquè són importants?

En la següent edició de la revista examinarem els reptes i les possibilitats a les quals s'enfronta la cultura independent en aquests moments de canvi.

Sandy Fitzgerald

Nascut a Irlanda, Sandy Fitzgerald té més de quaranta anys d'experiència com a director, artista i activista al sector cultural. Ara és soci de l'agència cultural OLIVEARTE amb base al Regne Unit i és Director de programa en Engine Room Europe, projecte de la xarxa Trans Europe Halles.

¿CULTURA INDEPENDIENTE?

(PARTE 1)

Antic Teatre es un centro cultural independiente, uno de muchos en Europa. Pero, ¿qué significa ser un centro así? y, ante todo, ¿qué es la cultura independiente?

La respuesta se halla en los valores defendidos por estos centros, ya que representan la idea de que la cultura debería apoyar una sociedad pluralista, sostenible, libre y basada en el desarrollo. Es más, que todo el mundo debería tener una voz en la cultura, una voz que se pueda oír y escuchar, de manera igualitaria y sin prejuicios. Es en la conjunción de estos valores que surge el movimiento cultural independiente en Europa, donde las creencias se convierten en acción a través de procesos artísticos. Estas acciones tienen lugar en el vacío que muchas veces existe entre los ciudadanos y el estado, entre la explotación económica y las comunidades, entre el desarrollo cultural y el consumismo. Se trata de manifestar estos valores allá donde el statu quo político o social no haya asumido responsabilidad, no haya actuado, o esté activamente opuesto a la democracia cultural. Los centros culturales independientes son frecuentemente un punto de encuentro para tratar los temas que afectan a los ciudadanos, ofreciendo plataformas desde las cuales buscar formas no convencionales para desarrollar la sociedad a nivel local y global, y hacerlo de forma creativa, pacífica y sostenible.

Este conflicto, que se puede resumir como el que existe entre las iniciativas ciudadanas y los intereses particulares, además de no ser nada nuevo tiene un trasfondo y una historia. Este conflicto existe desde hace más de 200 años, desde el comienzo de la Revolución Industrial cuando las ciudades empiezan a crecer y extenderse. Al mismo tiempo que la gente comienza a reaccionar en contra de los terribles abusos sufridos por los trabajadores de los nuevos centros de industria, surgen colectivos de derechos de trabajadores y sindicatos que luchan por condiciones mejores y un mejor futuro para sus hijos. De esta necesidad nacen las casas culturales, construidas, fundadas y gestionadas por las primeras organizaciones obreras a principios del siglo veinte. Estas 'casas del pueblo' aparecen en casi todas las ciudades europeas, y aportan centros de educación, sanidad, solidaridad, diversión y expresión socio-cultural. El número de centros va creciendo desde más o menos el año 1890 hasta comienzos de la segunda Guerra Mundial y se conocen por distintos nombres en distintos países: por ejemplo, en los países escandinavos se les llama 'Folkets Hus' mientras en España se les conoce como Casas del Pueblo o Ateneus.

Aceleramos hasta los años sesenta y nos encontramos con una generación posguerra con ideas radicales y valores alternativos al statu quo, liderados por revolucionarios que escriben poemas, cantan canciones y realizan películas. Excluidos de los espacios convencionales y buscando lugares para sus actividades, dan paso a espacios que se conocen como 'laboratorios de arte' o 'centros de artes' y que reflejan la preocupación que siente esta generación por la paz, la igualdad, el amor y el cambio a través de la creación artística. Muchas de las antiguas 'casas del pueblo' acogen estas nuevas actividades, mientras que otros centros se establecen en comunas rurales y urbanas, casas okupadas y espacios privados.

Al tiempo que la década de los sesenta da paso a la de los setenta, la realidad pos-industrial afecta con dureza muchas comunidades. Fábricas basadas en mano de obra intensiva cierran y los puertos marinos se adaptan a la mecanización y el transporte de containers. Los barrios de clase obrera se encuentran abandonados y luchando por sobrevivir; comunidades enteras corren el peligro de desaparecer. Sin embargo, con este cambio en la sociedad también llegan ideas y acciones nuevas, destacando entre ellas el momento en que la contracultura de los 60 se alía con el colectivo obrero. De esta unión emergen nuevos movimientos: Community Arts (Artes comunitarias) en las islas británicas y Cultural Democracy (Democracia cultural) en los Estados Unidos. Paralelamente con la lucha por la igualdad social y económica, los ciudadanos buscan un reconocimiento de sus historias y sus sueños, y surge una nueva ola de centros independientes por Europa, irónicamente muchos de ellos ocupando las fábricas y naves abandonadas con el ocaso de la era industrial.

Y esto me lleva al siguiente punto sobre política cultural y las políticas que nos afectan tanto históricamente como hoy en día. Los enfrentamientos a los cuales hemos sido testigos por todo el mundo, ya sea Occupy Wall Street, los Indignados en España, o las protestas de Taksim Gezi Park en Turquía son el resultado de los mismos temas culturales de hace más de 200 años. El contexto o la situación específica local puede cambiar pero si se contempla en plano general el tema es el mismo: los derechos de los ciudadanos contra los mismos intereses y poderes que llevaron a la creación de los sindicatos y las 'casas del pueblo' en 1900. Esto es el trasfondo de porqué existen los centros culturales independientes y como son tratados por los creadores de políticas y las élites del poder.

En términos contemporáneos, un momento clave en la política cultural se puede identificar con las iniciativas de Margaret Thatcher en Inglaterra en los ochenta, de donde emanó este concepto de industrias culturales o de creación que hoy nos afecta a todos de varias maneras. Para entender estos cambios de política, podemos enfocar el año 1984 cuando Lord Gowrie, el Ministro para las Artes del gobierno de Thatcher, supervisó la publicación de un documento del Consejo de Artes titulado 'Las Glorias del Jardín'. Las Glorias del Jardín, que a simples vistas parecía querer redistribuir la financiación para las artes hacia las regiones, también solicitaba un mayor esfuerzo en encontrar beneficios de taquilla, público y patrocinio empresarial para las artes. En realidad, lo que esto representaba era el punto de vista del partido Conservador de lo que deberían simbolizar las artes y cómo se deberían de financiar, que era el siguiente: sólo la excelencia que posicionara a Gran Bretaña como líder mundial en las artes merecía apoyo, y el sistema tipo estado de bienestar que hasta entonces financiaba la cultura debía ser deconstruido a favor de un nuevo modelo económico. Este modelo lo refinaría más adelante Tony Blair, con sus industrias creativas.

Para implementar este manifiesto, la política de financiación de las artes de Thatcher se basaba únicamente en proporcionar dinero a los 'centros de excelencia'. Esto fue también una jugada política ya que desde los años sesenta habían aparecido muchos centros y laboratorios de artes por todo el país, que eran espacios interculturales, multidisciplinares y polivalentes, enraizados en sus comunidades, casi siempre de clase obrera y, por definición, políticamente de izquierdas. En sí, estos centros representaban las preocupaciones, esperanzas y necesidades de los ciudadanos. Como sus homólogos de 100 años antes, estos centros de arte comunitarios ofrecían oportunidades a sectores de la ciudadanía que no solían tener mucho acceso a este tipo de actividades, como por ejemplo los marginados, las minorías o gente de diferentes etnias. Valorizando el proceso creativo, estos centros eran libres y abiertos, y combinaban la creatividad con una agenda social más amplia. Y al decir 'agenda social' me refiero a reconocer y apoyar que toda la población tiene derecho a una expresión cultural. Y cuando digo 'una expresión cultural' no me refiero a visitar galerías y museos. Hablo de la capacidad y los medios reales para expresarse creativamente; que se puedan escuchar voces diferentes y que se les otorgue el mismo valor en la sociedad, en lugar de limitarse a la clase predominante y los estilos de arte que representa esta clase, las artes llamadas de patrimonio: la música clásica, la ópera, el ballet, las bellas artes, las obras de Shakespeare, etc. Las políticas de Thatcher exigían una especialización, por ejemplo en teatro o en danza, y esto significaba la exclusión de una gran cantidad de gente y poner el enfoque en la disciplina en sí, no en el desarrollo cultural. Esto también significaba contratar especialistas y no activistas, si se quería mantener la financiación. Muchos espacios cerraron y muchos cambiaron para no perder sus subvenciones. El radicalismo del movimiento de artes comunitarias se fue diluyendo y los ciudadanos perdieron muchas posibilidades de desarrollarse a través de las artes y la cultura, y al mismo tiempo, la autonomía que esto conlleva.

El otro aspecto de la política de Thatcher era el económico, y aquí nos encontramos con los primeros esbozos de la idea de las industrias culturales, industrias creativas o la economía creativa, que se basa en los resultados económicos y destruye la idea de que la creatividad pueda afectar el cambio social, cultural, comunitario o democrático en la sociedad. Fue un cambio de política que dejó atrás el estado de bienestar y la democracia social y puso el énfasis en el capitalismo, marcando el crecimiento del consumismo como la visión cultural del futuro.

Esta perspectiva de la cultura como artículo de lanzamiento para el desarrollo económico se mantiene durante los últimos 20 años y todavía se expone en las ciudades como el camino a seguir. A día de hoy, las iniciativas populares se excluyen de cualquier planificación urbana o de barrio. Si hay consultas o invitaciones a la participación ciudadana, normalmente se trata de un ejercicio de relaciones públicas. El punto de partida para el desarrollo de cualquier región, ciudad, o proyecto debería ser siempre el ciudadano: construir sobre las historias locales, las comunidades, las ONG's y las iniciativas populares. El apoyo debería ser estimulante, cuidadoso e inclusivo. El carácter local y las particularidades de cada lugar y su gente deberían ser la base; y la igualdad cultural, la metodología a seguir. Todos tienen el derecho a ser valorados, de tener un voto en el desarrollo de la comunidad o del lugar y de tener voz en el futuro de ese lugar.

Pero esto no ocurre casi nunca, como podemos ver históricamente y en la fase más reciente del desarrollo cultural independiente. Cuando la gente se reunió en el Ateneu Santboià (Sant Boi del Llobregat – Barcelona), en junio del 2013 para la conferencia internacional 'Ens toca! Recuperando el espacio público a través de la cultura', los temas tenían un parecido inquietante con el debate original que llevó a la construcción de ese mismo Ateneu a finales del siglo diecinueve: la falta de instalaciones para los ciudadanos; la inversión en generaciones futuras; los derechos de los ciudadanos a reunirse en espacios públicos sin temor a la intimidación; la participación democrática en la sociedad; el derecho a un mejor nivel de vida, salud y expresión cultural. Al son de los debates en el Ateneu durante 'Ens toca!' quedó claro que esta lucha continúa. Y ¿qué hay de este contexto moderno? ¿Cuáles son los temas y las acciones de hoy y porqué son importantes?

En la siguiente edición de la revista examinaremos los retos y las posibilidades a las que se enfrenta la cultura independiente en estos momentos de cambio.

Sandy Fitzgerald

Nacido en Irlanda, Sandy Fitzgerald tiene más de cuarenta años de experiencia como director, artista y activista en el sector cultural. Ahora es socio de la agencia cultural OLIVEARTE con base en el Reino Unido y es Director de programa en Engine Room Europe, proyecto de la red Trans Europe Halles.

INDEPENDENT CULTURE?

(PART 1)

Antic Teatre is an independent cultural centre, one of many across Europe. But what does it mean to be such a centre and, indeed, what is independent culture?

The answer lies in the values such places uphold, representing, as they do, the idea that culture should support a pluralistic, sustainable, free and developmental society. More, that everyone should have a voice in culture, a voice that should be heard and listened to, on an equal basis and without prejudice. It is the coming together of these values that makes for an independent cultural movement in Europe, where belief turns into action through artistic processes. These actions take place in the vacuum that often exists between citizens and the state, between economic exploitation and communities, between cultural development and consumerism. It is about making these values manifest, where the political or social status quo has failed to take responsibility, failed to act or is actively opposed to cultural democracy. Independent cultural centres are often a rallying point for issues that confront citizens, offering platforms to challenge convention around how we develop our society on a local and a global level and how we do this creatively, peacefully and sustainably.

There is a history and background to this struggle, which can be characterised as taking place between citizens' initiatives and vested interests and it is not new. This struggle can be traced back over 200 years, to the beginning of the Industrial Revolution when cities began to grow and expand. As people reacted to the appalling abuse of those who laboured in the newfound centres of industry, workers' rights collectives and unions were formed to fight for better conditions and a better future for their

children. Cultural houses emerged out of this necessity, built, funded and run by the first workers' organisations circa 1900. These 'people's houses' appeared in almost every European city, providing centres of education, health care, solidarity, entertainment and social and cultural expression. These centres grew in ever increasing numbers from about 1890 to the beginning of the Second World War and were known by different names in different countries, for instance in Scandinavia they were christened 'Folkets Hus', whereas in Spain they were called Casa del Pueblo or Ateneus.

Fast forward to the 1960s and we find a post war generation with radical ideas and alternative values to the status quo, led by revolutionaries who wrote poems, sang songs and made films. Excluded from mainstream venues and looking for places to house and their activities, spaces known as 'arts labs' or 'arts centres' sprang up, reflecting this generation's preoccupation with peace, equality, love and change through the power of artistic creation. Many of the old 'people's houses' became a home for these new activities, while additional centres were created in rural and urban communes, squatted houses and private spaces.

As the 1960s gave way to the 70s, the post-industrial reality hit many communities hard. Labour intensive factories closed and seaports changed from manual work to container transport. Working class neighbourhoods found themselves abandoned and struggling to survive. Whole communities were in danger of being destroyed. However, with this great shift in society there could also be found new ideas and actions and no more so than where the 1960s counterculturalists intersected with working class advocacy. For instance, this marriage resulted in a movement called Community Arts in the British Isles and Cultural Democracy in the United States. Again alongside the struggle for social and economic equality, citizens also looked to have their stories and dreams recognised and a new wave of independent centres emerged across Europe, ironically many of them inhabiting factories and warehouses abandoned because of the decline of the industrial age.

And this brings me onto my next point about policy and the policies that we have to deal with, both historically and today. The confrontations that we have witnessed around the world, be it Occupy Wall Street, the Indignados in Spain, or the Taksim Gezi Park protests in Turkey, are the result of these same cultural issues that have maintained for over 200 years now. Contexts and local situations may change but if you look at the bigger picture, this is about citizens rights pitted against the same powerful interests that gave rise to unions and the 'people's houses' back in 1900. This is the backdrop to how independent cultural centres come into being and how they are treated by policy makers and cabals of power.

In contemporary terms, a key moment for cultural policies can be traced back to initiatives taken by Margaret Thatcher in the 1980s in England, where this idea of the cultural or creative industries originated and which we are all living with today, in various forms. A good place to start understanding these policy shifts is when, in 1984, Margaret Thatcher's Minister for the Arts, Lord Gowrie, oversaw the publication of an Arts Council document called 'The Glory of the Garden'. The Glory of the Garden, which on the surface aimed to redistribute arts funding towards the regions, also called for a drive towards bigger box office income, more patronage and more business sponsorship for the arts. What this really represented was a manifesto for the Tory Party's view of what the arts should symbolise and how they should be funded, which was: only excellence that personified Britain as a world leader in the arts should be supported and the welfare state type of funding for culture was to be dismantled in favour of a new economic model. This model was later refined by Tony Blair into the creative industries.

To implement this manifesto, Thatcher's arts funding policy was to only give money to 'centres of excellence'. This was also a political move because since the 1960s a lot of arts centres and arts labs had grown up around Britain and represented intercultural, multi-disciplined, multi-use spaces, embedded in their local community, usually working class and politically to the left by definition. In their very nature, these centres symbolized citizens' concerns, hopes and needs. Like their counterparts of 100 years earlier, these community arts centres offered opportunities often denied to a wide range of citizens, be they, for instance, disadvantaged, minorities or of different ethnic backgrounds. Valuing the process of creation, these centres were free and open, and engaged creativity with a wider social agenda. And by social agenda I mean support and recognition for all of the population to have a voice in culture. And by 'having a voice in culture' I don't mean going to galleries and museums. I mean actually having the means and the capacity for people to express themselves creatively: that different voices would be heard and valued equally in society and not just the predominant class and the predominant art forms that represent that class, the so called heritage arts - classical music, opera, ballet, fine art, Shakespeare and the like. Thatcher's policy demanded that you specialise, in say theatre or opera or dance, and this meant you had to basically exclude a lot of people and focus on the art form, not cultural development. This also usually meant bringing in specialists rather than activists, if you wanted to keep your funding. Many places closed and many changed, in order to retain their grants. The radicalism was drained away from the community arts movement and the citizens lost a lot of their possibilities for developing through arts and culture and the empowerment that comes with this possibility.

The other side of Thatcher's policies was the economic aspect and here we find the beginnings of this idea for cultural industries, creative industries or the creative economy, which focuses on economic outcomes and destroys the idea that creativity could affect change in society on the social, cultural, communal or democratic levels. It was a policy shift that moved away from the welfare state and social democracy and shifted the emphasis to capitalism and marked the rise of consumerism as the cultural vision of the future.

This view of culture, as a loss-leader for economic development, has persisted throughout the last 20 years and is still embraced by cities, as the way forward. Still grassroots initiatives are written out of any future planning for a neighbourhood or a city. If there are consultations or invited participation it is usually no more than a Public Relations exercise. The place to start with the development of any region, city or project should be the citizen: to build on the local histories, communities, the NGOs and the grassroots initiatives. Support should be nurturing and careful and inclusive. The local character and uniqueness of a place and a people should be the starting point and cultural equality should be the methodology. Everyone has the right to be valued, to have their stake in the development of community and a place and to have a voice in the future of that place.

But this is rarely the case, as can be seen over history and in the latest phase of independent cultural development. When people met in the Ateneu Santboià (Sant Boi del Llobregat – Barcelona), in June 2013 for the international conference 'Ens Toca! Reclaiming Public Space Through Culture', the issues were eerily similar to the original discussions that led to the building of that Ateneu in the first place back in late 19th century: the lack of facilities for citizens; investment in future generations; the rights of citizens to gather in public places without fear of intimidation; democratic participation in society; the right to a better quality of life, health and cultural expression. As the speakers and debates echoed through the Ateneu during 'Ens Toca!', it was clear these struggles continue. And what of this modern context? What are the issues and actions that are taking place today and why is it important?

In the next issue we will look at the challenges and possibilities facing independent culture in this moment of great change.

Sandy Fitzgerald

Irish born Sandy Fitzgerald has over forty years experience as a manager, artist, and activist in the cultural sector. Currently he is a partner in the UK based cultural agency OLIVEARTE and is Programme Manager for the Trans Europe Halles project Engine Room Europe.

SI PODEU, PERÒ DUBTEU: PROGRAMEU!

Quan vaig al TNC sé el que vaig a veure. Quan vaig a l'Antic Teatre, sé el que NO vaig a veure. Només puc imaginar que trobaré una proposta arriscada que demana bona voluntat per ambdues bandes: artistes i públic.

Així hauria de ser sempre, en qualsevol teatre, però no sempre és així. No posaria la mà al foc pel públic. En parlaré més tard.

M'agrada creure en la bona voluntat i l'honradesa de l'artista. Inclús quan, erosionat pels molts aplaudiments, les bones crítiques i una certa edat, el seu projecte assoleix el status de producte industrial, fabril i pla. Ha passat a jugar en un altra categoria, més plena de miralls i on l'honestat artística ve definida per paràmetres diferents.

Molt abans que tot això passi, hi ha un artista que vol canviar el món. Afortunadament Barcelona n'és plena. Molts es perdran pel camí. No n'hi ha prou amb tenir un neguit: "Un no sé que, que no sé com dir". No val tot. Amb honradesa i bona voluntat no n'hi ha prou. És difícil trobar artistes que hagin assolit nivells importants d'excel·lència sense esforç, aprenentatge. Vull creure que sobreviuran els millors. Però, mentrestant, els hem d'anar a veure a tots.

Em passa moltes vegades que quan estic en un teatre qualsevol, ofereixin el que ofereixin, tinguin el pressupost que tinguin, em pregunto:

-Com poden presentar una cosa com aquesta?

Acte seguit giro el cap, miro el públic i veig un altre espectacle. Les cares parlen soles. Els hi passa el mateix que a mi. No sols no entenen res (saben que no cal), sinó que, com jo, es pregunten:

-Que no tenen família o amics de confiança que els hagin pogut avisar?

La resposta és NO. Tens la sensació de què, fora de la companyia i dels 4 fans incondicionals, l'espectacle no l'ha vist ningú abans del dia de l'estrena. Que no hi ha hagut cap mena de feedback amb ningú de fora de la comuna creativa. Som davant d'un univers tancat que es retroalimenta i s'autojustifica i que fa que l'espectacle no busqui la qualitat (sigui això o el que sigui) sinó

l'autocomplaença. Pateixen d'autisme creatiu i perden perspectiva i capacitat d'autocrítica.

Els programes de mà no sempre son clarificadors. Semblen tots fets amb la mateixa plantilla: Des del gastat "buscar un nou llenguatge" fins al "explorar diferents materials de..." estan farcits d'un reguitzell de llocs comuns d'última generació, que fatiguen i no aporten res. És una llàstima, perquè aquells que de veritat "busquen i exploren" es queden sense un vocabulari que els hi han manllevat.

M'agrada entendre. Ja sé que no cal. Però sóc tossut. A la sortida de l'espectacle intento parlar amb algú vinculat al projecte i demano informació. El ventall de respostes és ampli. Des dels que manifesten que no hi ha res a entendre (han fet el que els hi demanava el cos), als que t'expliquen tres enciclopèdies per justificar els seus 90 minuts en escena ("tan ruc sóc que amb tantes coses com ens han explicat, no n'he "pillat" ni una?" - penses). A mi m'agraden, sobre tot, aquells que han inspirat el seu projecte en una frase que van trobar en un llibre o en una paraula que van sentir en un autobús viatjant pel lemen i que no saben que vol dir o en una imatge que van veure per la finestra del tren de rodalies, camí de Sant Cugat. Això és l'excusa, el pal de paller. Si al darrera hi ha una passió i saben com vehicular-la (tècnica i projecte), d'aquesta petita engruna de no-res, pot créixer una obra d'art.

Només demano que tinguin el detall de procurar que arribi al públic. Que com espectador la pugui llegir. Amb el ulls o amb el cor. Però que la pugui llegir. Et sens tan agraït quan veus que en el procés de creació han pensat en tu. Que no han oblidat que el públic ho ha d'anar a veure. De vegades no t'arriba res. Podria ser perquè "d'allà on no n'hi ha, no en pot rajar". Si no hi ha un veritable projecte artístic al darrera, la proposta té molts números d'acabar sent un bunyol. Un pal de paller despulpat, envoltat, que no guarnit, de croquetes, escososos** i núvols de fum blanc.

He deixat anar un comentari sobre el públic que m'agradaria justificar. Sóc dels que pensen que el públic no s'equivoca mai. Una altra cosa és que sigui sincer. No reconeixerà públicament que una cosa no li agrada, però deixarà d'apostar per un projecte o artista determinat i el deixarà morir d'inanició. De quina mena de públic estic parlant? N'hi ha a totes les cases. Els incondicionals. Els

que no gosen. Els que, no sabent que dir, exhibeixen un nihilisme desmenjat de tot a 100. Els que temen que els puguin titllar d'insensibles o poc informats. Els que tenen por de fer el ridícul. Els covards, que no sé si són una categoria apart. Si fóssim capaços de manifestar el que pensem de veritat, els hi fariem la feina més fàcil a aquells que han de decidir què programar la temporada vinent.

Em fa l'efecte que vivim un moment en què per saturació de propostes i per la facilitat que tenim d'accedir a totes elles d'una manera fàcil, simultània i a la carta, res ens sorprèn. Res ens sembla prou nou. No se si hem de renovar el teatre o el criteri amb què el jutgem. El que sí sé és que primer hem de saber el que volem. Això sí, com el personatge de "La nit..." de Koltés, fugint de les grans frases.

Quan la filosofia artística d'un teatre és arriscada i fronterera, i la línia que separa la genialitat del bunyol no està clara i depèn, mes enllà de qualsevol anàlisi professional, de subjectivitats, corades i intuïcions, i les certeses son poques...és difícil programar. No patiu ansietat. Que el dubte no us faci deixar de banda alguna cosa que valgui la pena. Si podeu, però dubteu: programeu! Si és un bunyol, ens el menjarem plegats. Jo hi posaré de la meva part. Passaré per taquilla, aguantaré fins al final, aplaudiré el que em demani el cos i a la sortida, si he patit molt, m'abraçaré al primer de vosaltres que trobi i li diré a cau d'orella: hòsties! hòsties! hòsties!

Però hi ha dies, que n'hi ha i afortunadament més dels que molts es pensen, que veus una cosa que et sorprèn, que et posa a cent, que et demostra que no ho havies vist tot i et fa recobrar la teva capacitat d'entusiasmar-te. Aquells dies, penses que tot això ha valgut la pena. Que l'esforç de tanta gent ha valgut la pena. Que val la pena.

Gràcies.

Ferran

** Escososo : Espernegar coniller sense solta.

En Ferran és el que nosaltres considerem un espectador professional. Ell va al teatre tant sovint com pot, per això li hem demanat que fes un article des del punt de vista del públic.

SI PODÉIS, PERO DUDÁIS: ¿PROGRAMAD!

Quando voy al TNC sé lo que voy a ver. Cuando voy al Antic Teatre, sé lo que NO voy a ver. Sólo puedo imaginar que encontraré una propuesta arriesgada que pide buena voluntad por ambas partes: artistas y público.

Así debería ser siempre, en cualquier teatro. No siempre es así. No pondría la mano en el fuego por el público. Hablaré de ello más tarde.

Me gusta creer en la buena voluntad y la honradez del artista. Incluso cuando, erosionado por los muchos aplausos, las buenas críticas y una cierta edad, su proyecto alcanza el status de producto industrial, fabril y plano. Ha pasado a jugar en otra categoría, más llena de espejos y donde la honestidad artística viene definida por parámetros diferentes.

Mucho antes de que todo esto ocurra, hay un artista que quiere cambiar el mundo. Afortunadamente en Barcelona abundan. Muchos se perderán por el camino. No basta con tener una inquietud: "Un no sé qué, que no sé cómo decir". No vale todo. Con honradez y buena voluntad no es suficiente. Es difícil encontrar artistas que hayan alcanzado niveles importantes de excelencia sin esfuerzo

y aprendizaje. Quiero creer que sobrevivirán los mejores. Pero, mientras tanto, los tenemos que ir a ver a todos.

Me pasa muchas veces que cuando estoy en un teatro cualquiera, ofrezcan lo que ofrezcan, tengan el presupuesto que tengan, me pregunto:

-¿Cómo pueden presentar algo así?

Acto seguido vuelvo la cabeza, miro al público y veo otro espectáculo. Las caras hablan solas. Les pasa lo mismo que a mí. No sólo no entienden nada (sabemos que no hace falta), sino que, como yo, se preguntan:

-¿No tienen familia o amigos de confianza que los hayan podido avisar?

La respuesta es NO. Tienes la sensación de que, fuera de la compañía y los 4 fans incondicionales, el espectáculo no lo ha visto nadie antes del día del estreno. Que no ha habido ningún tipo de feedback con nadie de fuera de la comunidad creativa. Estamos ante un universo cerrado que se retroalimenta y autojustifica y que hace que el espectáculo no busque la calidad (sea esto o lo que sea)

sino la autocomplacencia. Sufren de autismo creativo y pierden perspectiva y capacidad de autocrítica.

Los programas de mano no siempre son clarificadores. Parecen todos hechos con la misma plantilla: Desde el gastado "buscar un nuevo lenguaje" hasta el "explorar diferentes materiales de..." "están llenos de una serie de lugares comunes de última generación, que cansan y no aportan nada. Y es una lástima, porque aquellos que de verdad "buscan y exploran" se quedan sin un vocabulario que les pertenece y que les han devaluado.

Me gusta entender. Ya sé que no es necesario. Pero soy terco. A la salida de un espectáculo intento hablar con alguien vinculado al proyecto y pido información. El abanico de respuestas es amplio. Desde los que manifiestan que no hay nada que entender (han hecho lo que les pedía el cuerpo), a los que te cuentan tres enciclopedias para justificar sus 90 minutos en escena ("¿tan burro soy que con tantas cosas como nos han explicado, no he "pillado" ni una?" - piensas). A mí me gustan, sobre todo, aquellos que han inspirado su proyecto en una frase que encontraron en un libro, o en una palabra que oyeron en un autobús viajando por El

Yemen y que no saben qué quiere decir, o en una imagen que vieron por la ventana del tren de cercanías, camino de Sant Cugat. Esto es la excusa, el mástil. Si detrás hay una pasión y saben cómo vehicularla (técnica y proyecto), de esta pequeña migaja, puede crecer una obra de arte.

Sólo pido que tengan el detalle de procurar que llegue al público. Que como espectador lo pueda leer. Con los ojos o con el corazón. Pero que lo pueda leer. Te sientes tan agradecido cuando ves que en el proceso de creación han pensado en ti. Que no han olvidado que el público lo tiene que ir a ver. A veces no te llega nada. Podría ser porque "del costal vacío, nunca buen trigo". Si no hay un verdadero proyecto artístico detrás, la propuesta tiene muchos números de acabar siendo un "bunyol"*. Un mástil desnudo, rodeado, que no guarnido, de croquetas, escosesos** y nubes de humo blanco.

He dejado caer un comentario sobre el público que me gustaría justificar. Soy de los que piensan que el público no se equivoca nunca. Otra cosa es que sea sincero. No reconocerá públicamente que algo no le gusta, pero dejará de apostar por un proyecto o artista determinado y lo dejará morir de inanición. ¿De qué tipo de público estoy hablando? Los hay en todas las familias. Los incondicionales. Los que no se atreven. Los que, no

sabiendo que decir, exhiben un nihilismo desganado de todo a 100. Los que temen que les puedan tachar de insensibles o poco informados. Los que tienen miedo de hacer el ridículo. Los cobardes, que no sé si son una categoría aparte. Si fuéramos capaces de manifestar lo que pensamos de verdad, les haríamos el trabajo más fácil a aquellos que deben decidir qué programar la próxima temporada.

Me da la impresión de que vivimos un momento en que por saturación de propuestas y por la oportunidad que tenemos de acceder a todas ellas de una manera fácil, simultánea y a la carta, nada nos sorprende. Nada nos parece bastante nuevo. No sé si tenemos que renovar el teatro o el criterio con el que lo juzgamos. Lo que sí sé es que primero tenemos que saber lo que queremos. Eso sí, como el personaje de "La noche ..." de Koltés, huyendo de las grandes frases.

Cuando la filosofía artística de un teatro es arriesgada y fronteriza, y la línea que separa la genialidad del "bunyol" no está clara y depende, más allá de cualquier análisis profesional, de subjetividades, corazonadas e intuiciones, y las certezas son pocas... es difícil programar. Que no os quite el sueño. Que la duda no os haga abandonar algo que valga la pena. ¡Si podéis, pero dudáis: programad! Si

es un "bunyol", nos lo comeremos juntos. Yo pondré de mi parte. Pasaré por taquilla, aguantaré hasta el final, aplaudiré lo que me pida el cuerpo y a la salida, si lo he pasado muy mal, me abrazaré al primero de vosotros que encuentre y le diré al oído: ¡hostias! ¡hostias! ¡hostias!

Pero hay días, que los hay y afortunadamente más de lo que muchos piensan, que ves algo que te sorprende, que te pone a cien, que te demuestra que todavía no lo habías visto todo y que te hace recobrar la capacidad de entusiasmarte. Esos días, piensas que todo esto ha valido la pena. Que el esfuerzo de tanta gente ha valido la pena. Que vale la pena.

Gracias.

Ferran

* Bunyol: En sentido figurado, espectáculo vacío o difícil de tragar.

** Escosesos: acrónimo que en catalán significaría "patalear sin ton ni son".

Ferran es lo que nosotros consideramos un espectador profesional. Va al teatro tan a menudo como le es posible, por eso le hemos pedido que hiciera un artículo desde el punto de vista del público.

IF YOU'RE UNSURE, BUT YOU CAN: PROGRAMME!

When I go to the National Theatre of Catalonia I know what I'm going to see. When I go to the Antic Teatre, I know what I'm NOT going to see. I merely hope I'll be presented with a daring venture that requires good will from artists and audience alike.

This is how it should always be, in any theatre. But it isn't always like this. I won't speak for the audience, but more on that later.

I like to believe in the artist's good will and integrity. Even when, blunted by frequent applause, good reviews and a certain age, their project acquires the status of an industrial product, manufactured and two-dimensional. They've moved on to another level, where there are more mirrors and where artistic integrity is defined according to different parameters.

Long before any of this happens, there's an artist who wants to change the world. Luckily, Barcelona is full of such types. Many will get lost along the way. Merely feeling a vague inclination is not enough: "It's just a feeling; I don't know how to explain it". That won't do. Integrity and good will do not suffice on their own. It's hard to find artists who have reached outstanding levels of excellence without effort or training. I'd like to believe that the best will survive. But, in the meantime, we have to go and see them all.

Quite frequently when I'm at a theatre, whatever they're showing, whatever the budget, I find myself thinking:

"How can they put on something like this?"

I immediately turn my head and look at the rest of the audience and see another show altogether. People's expressions speak for themselves. They're in the same situation as I am. Not only do they not understand any of it (we know this isn't necessary) but, just as I do, they're asking themselves:

"Don't these people have friends or family who could have dropped them a hint?"

The answer is NO. You get the feeling that, outside the company and their four unconditional fans, no-one has seen the show prior to the premiere. That there's been no kind of feedback from anyone outside the creative community. This is a closed universe that feeds on itself and justifies itself and it means the show is not looking for quality (whatever this is) but complacency. They

suffer from creative autism and lose all perspective and capacity for self-criticism.

Programmes do not always provide enlightenment. They all seem written to the same specifications: from the well-worn "looking for a new language" to the old "exploring different materials...", they repeat a standardised series of trendy soundbites that are tedious and meaningless. And that's a shame; because those who really are "searching and exploring", are deprived of a vocabulary that belongs to them and that has lost its value.

I like to understand. I know it's not necessary. But I'm stubborn. On the way out from a performance I try and speak to someone connected to the show and ask them for information. The range of replies is broad, from those who say there's nothing to understand (they were doing what their bodies needed to do), to those who need three volumes to explain away their 90 minutes on stage ("Am I so thick that I didn't 'get' a single one of the things they were telling us?" you wonder.)

I'm particularly fond of those projects that have been inspired by a sentence found in a book, or a word they heard on a bus in Yemen and whose meaning they don't know, or by an image they saw from the window of the local train en route to Sant Cugat. That's the excuse, the crux. If there's a passion behind this and they know how to channel it (technically and creatively) from this little crumb a work of art can emerge.

I only ask that they're considerate enough to let the audience in on it. To allow the viewer to read it, be it with their eyes or their heart, but for them to be able to read it. You feel so grateful when you realise that you've been taken into account during the creation process, that they haven't forgotten the audience who has to go and see the show. Sometimes nothing reaches you. This could be because 'you can't make a silk purse out of a sow's ear'. If there's no real artistic project to back it, the performance is highly likely to end up as a "bunyol"*. A bare mast, surrounded – or even garlanded – by leftovers, "escosesos**" and clouds of white smoke.

I let slip a comment on the audience that I'd like to justify. I'm of the opinion that the audience is never wrong. This doesn't mean it's honest. It may not show publicly that it doesn't like something, but it will withdraw its support for a certain project or artist and let it die of its own lassitude. To what particular audience member am I referring? There's one in every family: the unbending. The ones who don't dare. The ones who, not knowing

what to say, express a cheap and lacklustre nihilism. The ones who worry that they'll be considered insensitive or ignorant. The ones who are scared of making fools of themselves. The cowards, who may or may not be a separate category. If we were able to express what we really think, we'd make it a lot easier for those whose job it is to programme the next season.

I get the feeling that we live at a time when, because of oversaturation and the ease with which we can access a range of performances at any and the same time, nothing surprises us. Nothing seems new enough. I don't know if we need to renew theatre itself or the criteria by which we judge it; what I do know is that first we need to know what we want. But, like the character from "The night..." by Koltés, avoiding grandiose statements.

When a theatre follows a line that is risk-taking and pioneering, and the distinction between a "bunyol" and genius is unclear but depends, not on professional analysis but on points of view, hunches and intuition, there are few if any certainties... programming is difficult. Don't lose sleep over it. Don't let doubts make you give up on something worthwhile. If you're unsure, but you can: programme! If it's a "bunyol" we'll eat it together. I'll do my bit. I'll buy a ticket, sit through till the end, clap as much as I feel able to and on the way out, if the experience has been awful, I'll grab the first one of you I find, hug you and whisper in your ear: "damn! damn! damn!".

But there are some days – they do exist, fortunately much more frequently than you'd think – when you see something that surprises you; that gets your motor running; that shows you that you still haven't seen it all and that gives you your enthusiasm back. Those days, you realise this has all been worth it. That the efforts of all those people have been worth it. That it's worth it.

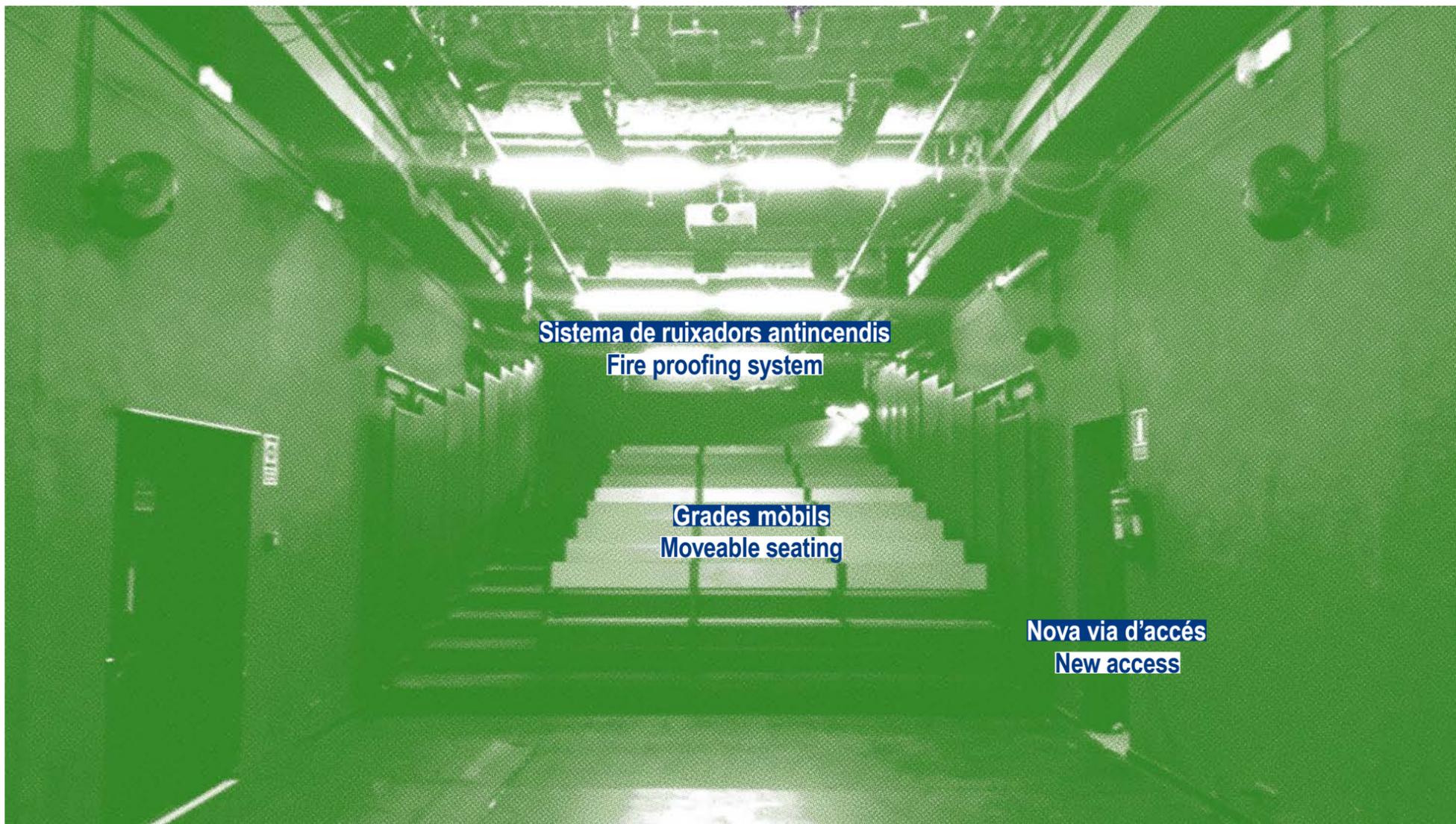
Thank you.

Ferran

*Bunyol: Figuratively, a vacuous or hard to assimilate performance.

**Escosesos: Catalan acronym that means "kicking for no reason".

Ferran is what we consider to be a professional spectator. He goes to the theatre as often as he can, which is why we asked him for an article expressing a point of view from the audience.

LA REFORMA DE L'ANTIC TEATRE

ÚLTIMA FASE: JULIOL-OCTUBRE 2013

Per a poder adaptar l'espai a les normatives vigents de seguretat i accessibilitat, Antic Teatre va realitzar la primera fase de la reforma integral de l'edifici del 2007 al 2010. Des del juliol al novembre del 2013, s'ha desenvolupat la darrera fase d'aquesta reforma. Durant aquest període s'ha construït un nou sistema de grades mòbils, camerinos amb bany i dutxes, noves vies d'accés i sortida d'emergència per a persones amb mobilitat reduïda, treballs d'insonorització i instal·lació de mesures de seguretat antiincendis.

Amb això acaba una etapa molt dura per l'Antic Teatre. Aquí es poden veure algunes de les reformes realitzades durant aquest darrer període.

La reforma es va realitzar gràcies al Consorci del Pla de Rehabilitació de Teatres de Barcelona, la col·laboració de San Miguel i l'aportació dels mateixos recursos de l'Antic Teatre.

Para poder adaptar el espacio a las normativas vigentes de seguridad y accesibilidad, Antic Teatre realizó la primera fase de la reforma integral del edificio del 2007 al 2010. Desde julio a noviembre del 2013, se ha desarrollado la última fase de esta reforma. Durante este período se ha construido un nuevo sistema de gradas móviles, camerinos con baño y duchas, nuevas vías de acceso y salida de emergencia para personas con movilidad reducida, trabajos de insonorización e instalación de medidas de seguridad anti-incendios.

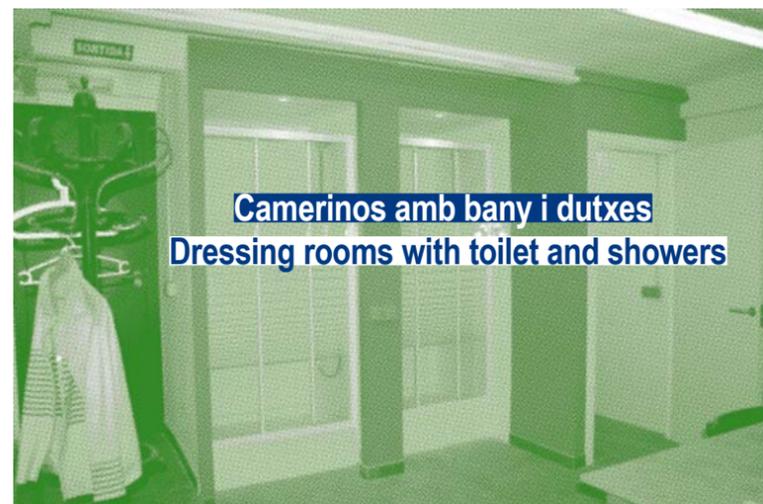
Con esto termina una etapa muy dura para Antic Teatre. Aquí se pueden ver algunas de las reformas realizadas durante este último período.

La reforma se llevó a cabo gracias al Consorcio del Plan de Rehabilitación de Teatros de Barcelona, a la colaboración de San Miguel y la aportación de los mismos recursos del Antic Teatre.

In order to meet current safety and access requirements, Antic Teatre initiated a comprehensive rehabilitation plan, the first phase of which was carried out between 2007 and 2010. The second and final phase took place between July and November 2013 with the construction of a new system of moveable seating, dressing rooms with showers and toilet facilities, new access and emergency exits for people with reduced mobility, and the installation of sound-proofing and fire-proofing throughout the building.

This brings to an end a very difficult period for the Antic Teatre. Shown are some of the improvements carried out during this time.

The renovation has been made possible thanks to the Consortium for the Barcelona Theatres Rehabilitation Plan, sponsorship from San Miguel, and Antic Teatre's own resources.

FLUX CLUB

EL NOU CLUB DE VÍDEO DE BARCELONA

Cada dos DILLUNS a les 21 h. 3 i 17 de FEBRER/

3, 17 i 31 de MARÇ / 14 i 28 d'ABRIL / 12 i 26 de MAIG / 9 de JUNY

ENTRADA GRATÛITA

Organitzat per HABITUAL VIDEO TEAM

www.fluxfestival.org

VÍDEO: <https://vimeo.com/16892014>

Cinquena temporada de FLUX CLUB, un club de vídeo amb una periodicitat quinzenal que pretén reflectir la vitalitat del vídeo de creació de la nostra ciutat. Es tracta d'una extensió del Festival de vídeo d'autor FLUX, amb sessions obertes a tot el que està passant en el camp del vídeo a Barcelona, que complementen el festival des del punt de vista dels seus continguts i que estenen el seu període d'acció més enllà dels dies estrictament dedicats al festival.

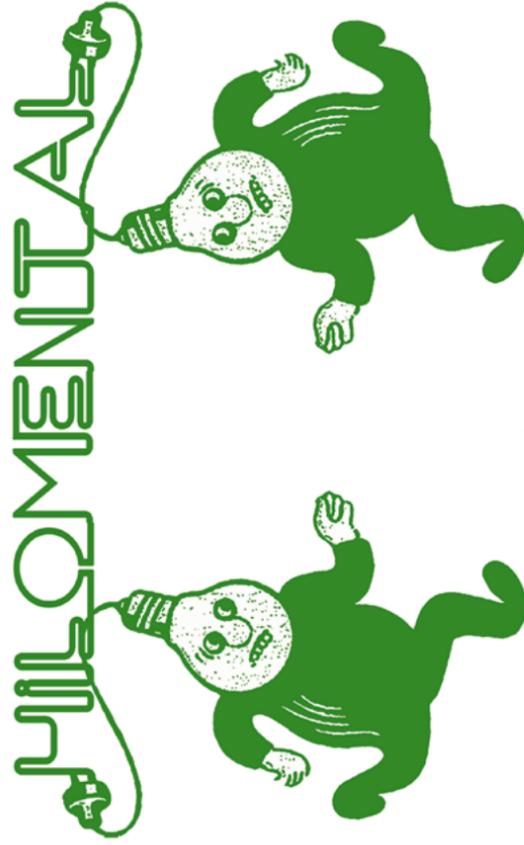
FLUX CLUB acull tot tipus de sessions amb projeccions, videoperformances i col·loquis que ofereixen al públic la possibilitat del contacte directe amb els videocreadors. Poden ser sessions monogràfiques d'autors reconeguts, temàtiques, dedicades a gèneres com la videodansa i la videopoesia, o col·lectives dedicades a autors emergents.

FLUX CLUB és un espai de difusió del vídeo de creació a la ciutat de Barcelona.

Quinta temporada de FLUX CLUB, un club de vídeo con una periodicitat quinzenal que pretende reflejar la vitalidad del vídeo de creación de nuestra ciudad. Se trata de una extensión del Festival de vídeo de autor FLUX, con sesiones abiertas a todo lo que está pasando en el campo del vídeo en Barcelona, que complementan el festival desde el punto de vista de sus contenidos, y que extienden su período de acción más allá de los días estrictamente dedicados al festival.

FLUX CLUB acoge todo tipo de sesiones: proyecciones, videoperformances y coloquios que ofrecen al público la posibilidad del contacto directo con los videocreadores. Tanto pueden ser sesiones monográficas de autores reconocidos como temáticas, colectivas dedicadas a autores emergentes, a la presentación de trabajos de estudiantes, o centradas en la videopoesia o la videodanza.

FLUX CLUB es un espacio de difusión del vídeo de creación en la ciudad de Barcelona.

Sesiones Videológicas

10 de FEBRER a les 21 h. / 24 de MARÇ a les 21 h. / 19 de MAIG a les 21 h.

ENTRADA: 5 euros

DURADA: 60 minuts

Direcció: FÉLIX PÉREZ-HITA i ARTURO BASTÓN

Ponents per confirmar

Co-producció Antic Teatre

<http://hiloментalsesionesvideologicas.blogspot.com.es/>

<http://hiloментal.tumblr.com/>

HILOMENTAL (Sessions Videològiques) presenta una nova temporada de vídeo-diàlegs lúdics i reflexius. Un intercanvi de vídeos o comentaris per diferents pensadors, creadors o agents culturals; artistes, cineastes o videocreadors, músics, escriptors o crítics.

Per a donar sortida a moltes de les perles audiovisuals perdudes per les profunditats d'internet o oblidades en bancs de dades físics. També es vol contribuir en la creació de noves corrents d'influència - de la mà de persones preparades - més enllà dels suggeriments que ofereixen les televisions o les estrenes cinematogràfiques.

La nostra comunicació telemàtica està mutant, popularitzant-se l'enviament de vídeos a mode de microprogramació, comentari o diàleg.

HILOMENTAL (Sessions Videològiques) neix del desig de jugar amb aquesta nova forma de comunicació, així com de la necessitat d'aprendre a comprendre, classificar i interpretar la immensa quantitat de producció audiovisual que es produeix a nivell mundial i s'emmagatzema tant en enclavaments online (youtube, dailymotion, vimeo, Prelinger archives, European Treasures, etc.) com en arxius físics (Videoclubs, arxius OVNI, eXcèntric, Hamaca, etc.).

Félix Pérez-Hita i Arturo Bastón, majoritàriament interessats en la recerca de nous formats audiovisuals, són realitzadors i editors exmembres del *Gabinete de Crisis*, un programa de televisió que no veurà a la televisió (<http://gabinete1234.blogspot.com.es/>) i actualment treballen en el projecte *El Protograma, estudios sobre el progreso de la mentira*.

HILOMENTAL (Sesiones Videológicas) presenta una nueva temporada de vídeo-diálogos lúdicos y reflexivos. Un intercambio de videos comentados por diferentes pensadores, creadores o agentes culturales; artistas, cineastas o videocreadores, músicos, escritores o críticos.

Para sacar a la superficie muchas de las perlas audiovisuales perdidas por las profundidades de internet u olvidadas en bancos de datos físicos, y contribuir a crear nuevas corrientes de influencia - de la mano de personas preparadas -, más allá de las sugerencias que ofrecen las televisions o los estrenos cinematográficos.

Nuestra comunicación telemática está mutando, popularizándose el envío de vídeos a manera de microprogramación, comentario o diálogo. HILOMENTAL (Sesiones Videológicas) nace del deseo de jugar con esta nueva forma de comunicación, así como de la necesidad de aprender a comprender, clasificar e interpretar la inmensa cantidad de producción audiovisual que se produce a nivel mundial y se almacena tanto en enclaves online (youtube, dailymotion, vimeo, Prelinger archives, European Treasures, etc.) como en archivos físicos (Videoclubs, etc.) como en archivos físicos (Videoclubs, etc.).

Félix Pérez-Hita y Arturo Bastón, mayoritariamente interesados en la búsqueda de nuevos formatos audiovisuales, son realizadores y editores exmiembros del *Gabinete de Crisis*, un programa de televisión que no verá en televisión' (<http://gabinete1234.blogspot.com.es/>) y actualmente trabajan en el proyecto *El Protograma, estudios sobre el progreso de la mentira*.

The fifth season of FLUX CLUB is here: a fortnightly video club that reflects the vitality of video creation in our city. It's an extension of the FLUX Video Auteur Festival, with sessions open to everything currently going on in the field of video in Barcelona, complementing the festival from the point of view of its content and extending its sphere of influence beyond the few days programmed for the festival itself.

FLUX CLUB includes all kinds of sessions: screenings, video performances and debates offering direct contact between the audience and the filmmakers. These sessions focus on a range of subjects, from monographs of well known directors to specific themes, from groups of up and coming authors to students; they may cover video poetry or video dance.

FLUX CLUB is a space for the dissemination of video art in the city of Barcelona.

HILOMENTAL (Videologic sessions) present a new season of video dialogues that are both educational and thought-provoking. An exchange of videos with commentaries from different thinkers, creators or cultural agents including artists, film makers, video artists, musicians, writers and critics.

The aim is to bring to the surface many of the audiovisual pearls lurking in the depths of the internet or lying forgotten in data banks, and, with the help of experts, to contribute to the creation of new influential currents that go beyond the suggestions made by television or cinema premieres.

Our ways of communicating are mutating: we are turning more and more to the sending of videos as a means of microprogramming, commentary or dialogue. HILOMENTAL (Videologic sessions) emerges from the desire to play with this new way of communicating, and from the need to begin to learn to understand, classify and interpret the massive amounts of audio visual production at global levels that is being stored both online (youtube, dailymotion, vimeo, Prelinger archives, European Treasures, etc.) and in physical archives (video clubs, OVNI files, eXcéntric, Hamaca, etc.)

Félix Pérez-Hita & Arturo Bastón primarily interested in searching for new audio visual formats, are directors and editors, former members of 'GABINETE DE CRISIS, un programa de televisión que no verá en televisión' (<http://gabinete1234.blogspot.com.es/>) a television programme you won't see on television and are currently working on their project EL PROTOGRAMA: estudios sobre el progreso de la mentira. (*The Protogramme: studies on the evolution of lies*).

**ANTIC FOR KIDS!
TEATRE INFANTIL
MUSICAL MULTILINGÜE**

19 DE GENER, 9 DE FEBRER, 9 DE MARÇ, 6 D'ABRIL, 4 DE MAIG I 8 DE JUNY.

HORARI: a les 12 h.

ENTRADA: 6 euros

www.bruchibrothers.cat

VÍDEO: <https://vimeo.com/61029226>

L'Antic Teatre continua amb la seva programació adreçada als més petits. Conscient del baix nivell de coneixement d'altres idiomes que tenen els joves del nostre país, i de com és important això pel desenvolupament cultural i artístic d'aquests, proposem un programa infantil un cop a mes per a familiaritzar-se amb llengües estrangeres de forma lúdica i pedagògica.

Antic Teatre continua con su programación dirigida a los más pequeños. Consciente del bajo nivel de conocimiento de otros idiomas que tienen los jóvenes de nuestro país, y de como esto es importante para el desarrollo cultural y artístico de estos, proponemos un programa infantil una vez al mes para familiarizarse con lenguas extranjeras de forma lúdica y pedagógica.

Antic Teatre continues with its programme for younger audiences. Given young Spaniards' generally low proficiency in foreign languages, and given that these are vital for their cultural and artistic development, we propose a monthly children's programme to provide an educational and playful context in which children can become familiar with other languages.

OSSET MEU & THE SOUNDBOX

(Per a nens de 0 a 3 anys)

19 DE GENER I 6 D'ABRIL

Idiomes: català, english, français, italiano
Durada: 35 min
Autor/compositor/actor:
Christophe Sainsot Tintou
Actors: Silvia Dotti, Christophe Sainsot Tintou

Jugant i cantant, els personatges d'aquest conte troben un osset. De seguida l'estimen i ell no els vol deixar. Però hi ha un temps per tot, després d'abraçades i manyagues, toca desenganxar-se per anar a explorar el món! I explorar el món vol dir descobrir molt sons i llenguatges!

Utilitzant la electrònica, terres vibrants i molts instruments, aquest espectacle interactiu és una experiència sensitiva i auditiva única pels bebès i els seus pares.

Dos actors, músics i cantants interpreten aquest conte. Tots els sons i músiques estan tocats en directe pels actors, els nens i els seus pares!

ELS LLOBATONS

(Per a nens de 3 a 6 anys)

9 DE MARÇ I 8 DE JUNY

Idiomes: català, english, français, italiano
Durada: 35 min
Autor, compositor i actor:
Christophe Sainsot Tintou

Durant una festa familiar en una família de llops, uns llobatons decideixen escapar-se per anar a jugar al bosc. Després d'haver-se perdut, trobaran el seu camí ajudats per tots els animals del bosc. Els llops venent de molts països diferents, parlen molts idiomes: català, francès, anglès i italià! Escrit per a nens d'entre 3 i 6 anys, amb música i envoltat de sons molt variats, Els Llobatons és una immersió a una experiència auditiva única. Aquest conte musical original en quatre idiomes està interpretat pel mateix autor.

THE CAT, THE RAT AND A MOTORCYCLE

(Per a nens de 5 a 12 anys)

9 DE FEBRER I 4 DE MAIG

Idiomes: català, english
Durada: 40 min
Autor/compositor: Christophe Sainsot Tintou
Actors: Christophe Sainsot Tintou, Silvia Dotti, Matthieu Duret

Un conte musical original en anglès i català sobre les diferències, l'amistat i la comunicació. Una rata de Barcelona i un gat de Brighton entrenen un viatge i acaben trobant-se a mig camí entre els seus dos països. Cada personatge pensa anar de viatge al país dels seus somnis. Finalment, no arribaran on donaran compte que han arribat en un país encara més encantat, el país de les llengües, del coneixement i de l'amistat. Tres músics/actors/cantants interpreten aquest conte original en anglès i català.

OSSET MEU & THE SOUNDBOX

(Para niños de 0 a 3 años)

19 DE ENERO Y 6 DE ABRIL

Idiomas: català, english, français, italiano
Duración: 35 min
Autor/compositor/actor:
Christophe Sainsot Tintou
Actores: Silvia Dotti, Christophe Sainsot Tintou

Jugando y cantando, los personajes de este cuento encuentran a un osito. Enseguida lo quieren y él no los quiere dejar. Pero hay tiempo para todo y después de abrazos y mimos, ¡toca desengancharse para ir a explorar el mundo! ¡Y explorar el mundo significa descubrir muchos sonidos y lenguajes!

Utilizando la electrónica, tarimas vibrantes y muchos instrumentos, este espectáculo interactivo es una experiencia única sensitiva para bebés y sus padres.

Dos actores, músicos y cantantes interpretan este cuento. Todos los sonidos y músicas están tocados en directo por parte de los actores, ¡los niños y sus padres!

ELS LLOBATONS

(Para niños de 3 a 6 años)

9 DE MARZO Y 8 DE JUNIO

Idiomas: català, english, français, italiano
Duración: 35 min
Autor, compositor y actor:
Christophe Sainsot Tintou

Durante una fiesta familiar en una familia de lobos, unos lobitos deciden escaparse para ir a jugar en el bosque. Después de haberse perdido, encontrarán su camino ayudados por todos los animales del bosque. Los lobos vienen de muchos países diferentes, hablan muchos idiomas: catalán, francés, inglés e italiano! Escrito para niños de entre 3 y 6 años, con música y rodeados de sonidos muy variados, Los lobitos es una inmersión en una experiencia auditiva única.

THE CAT, THE RAT AND A MOTORCYCLE

(Para niños de 5 a 12 años)

9 DE FEBRERO Y 4 DE MAYO

Idiomas: català, english
Duración: 40 min
Autor/compositor: Christophe Sainsot Tintou
Actores: Christophe Sainsot Tintou, Silvia Dotti, Matthieu Duret

Un cuento musical original en inglés y catalán sobre las diferencias, la amistad y la comunicación. Una rata de Barcelona y un gato de Brighton emprenden un viaje y acaban encontrándose a medio camino entre sus dos países. Cada personaje piensa ir de viaje al país de sus sueños. Finalmente, no llegarán donde pensaban pero después de la desilusión se darán cuenta que han llegado en un país todavía más encantador, el país de los idiomas, del conocimiento y de la amistad. Tres músicos, actores y cantantes interpretan este cuento original en inglés y catalán.

OSSET MEU & THE SOUNDBOX

(For children up to 3 years old)

JANUARY 19th and APRIL 6th

Languages: Catalan, English, French, Italian
Running time: 35 min
Writer/composer/actor:
Christophe Sainsot Tintou
Actors: Silvia Dotti, Christophe Sainsot Tintou

While playing and singing, the characters from this story meet a little bear. Straight away they love it and it doesn't want to leave them. But there is time for everything and after many hugs and cuddles, it's time to move on and go and explore the world! And exploring the world means discovering many sounds and languages!

Using electronica, vibrating surfaces and a plethora of instruments, this interactive show is a unique sensory experience for babies and their parents.

Two actors, musicians and singers perform the story. All sounds and music are played live by the actors, the children and their parents!

ELS LLOBATONS

(For children aged 3 to 6)

MARCH 9th and JUNE 8th

Languages: Catalan, English, French & Italian
Running time: 35 min
Writer, composer, actor:
Christophe Sainsot Tintou

During a family party held by a family of wolves, some cubs decide to run away and play in the woods at night. They get lost, but then they find their way back home helped by all the animals that live in the wood. The wolves come from many different countries and speak different languages: Catalan, English, French and Italian. Using music and lots of different noises, "The wolf cubs", for children aged between 3 and 6, is a unique listening experience. This original play is performed by the author.

THE CAT, THE RAT AND A MOTORCYCLE

(For children aged 5 to 12)

FEBRUARY 9th, MAY 4th

Languages: Catalan, English
Running time: 40 min
Writer/composer: Christophe Sainsot Tintou
Actors: Christophe Sainsot Tintou, Silvia Dotti, Matthieu Duret

An original play in English and Catalan about differences, friendship and communication. A rat from Barcelona and a cat from Brighton decide to travel and end up meeting somewhere between their two countries. Each thinks he is going to the country of his dreams. In the end, neither of them will get to where they thought they were going, but after the initial disappointment they will realise they have arrived at a magical land, the land of languages, knowledge and friendship. Three musicians, actors and singers perform this original story in English and Catalan.

Cicle de concerts amb MÚ

COCCIÓN LENTA

19 de FEBRER, 19 de MARÇ,

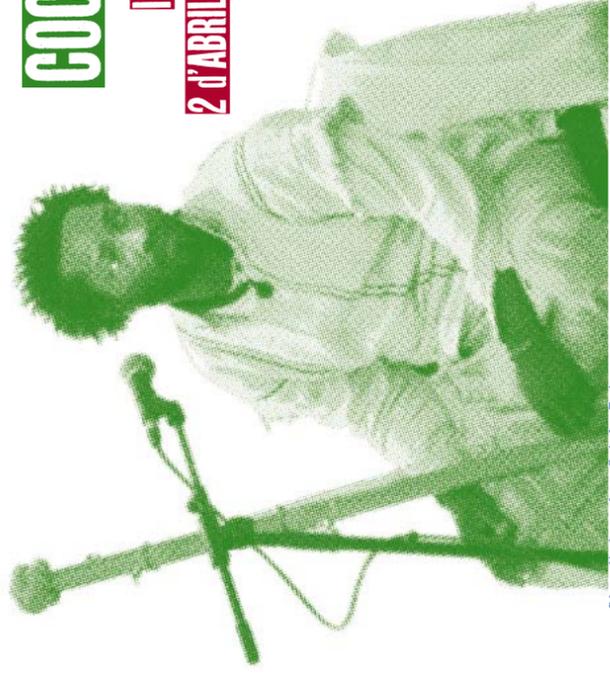
2 d'ABRIL, 14 de MAIG i 18 de JUNY

HORARI: a les 21 h.

ENTRADA: 6 euros

DURADA: 60 minuts aprox.

Artistes: MÚ
i artistes convidats per confirmar
www.mir-mbana.com

Il·lustració sobre una fotografia de Jean Tomic.

NÚRIA ANDORRÀ

IMPROVISACIONS MUSICALS

27 de GENER, 24 de FEBRER, 5 de MAIG i 2 de JUNY

HORARI: a les 21 h.

ENTRADA: 6 euros

DURADA: 60 minuts aprox.

Organitza: NÚRIA ANDORRÀ
Artistes convidats per confirmar

Mú ens proposa un cicle d'experiències úniques. Ens convida a formar part de la trobada amb artistes de disciplines diferents, amb la música com a vincle amb cada un d'ells, art efímer, fugaç...

Investigador i alquimista incansable, neix a la illa de Bolama, Guinea Bissau, creix influenciat per la música del seu entorn immediat, sobre tot el cant de les dones i els cants religiosos del poble Brame (Mancanha) i Bidjugu.

En el transcurs de la seva trajectòria en solitari, Mú ha tingut l'honor de col·laborar amb el gran Manu Dibango, la cantant de gospel Kathy Autrey o la Locomotora Negra.

Ha col·laborat en els discos de Simão Félix, Selva de Mar, Rosa Zaragoza i Almasala, entre d'altres.

En paral·lel desenvolupa els seus propis projectes com Qbamba, Nua Trio, Djumbai, Mú & Sasha, Mario · Baba · Mú i el més recent Col·lectivo BDB.

L'Antic Teatre ofereix un cicle de concerts de música improvisada on hi podreu trobar intèrprets de música procedents de diferents àmbits, com també artistes procedents d'altres disciplines artístiques.

El producte final de la improvisació és imprevisible, allibera la interpretació i la creació de l'executant. Quan una cosa és imprevisible i lliure no té expectativa, tant per l'executant com pel receptor, i per aquest motiu no deixa lloc al desengany. Com a conseqüència, apareix la comunicació i l'apropament entre els dos elements del discurs artístic.

Aquests elements enriqueixen a l'interpret que es converteix en creador de la seva pròpia obra fruit de la seva llarga experiència i de l'intercanvi de coneixements entre tots els membres del grup, apropant al públic l'art més contemporani i, en aquest cas, intercultural i oferint un producte original, de qualitat, fresc, internacional i alhora fet a casa com l'anomenat "Slow Food".

Núria Andorrà, percussionista professional, ha col·laborat amb orquestres com l'Orquestra del Gran Teatre del Liceu, l'Orquestra Simfònica del Vallès, l'Orquestra de Cambra de Granollers i Stadt Kapelle Karlsruhe, entre d'altres. Com a músic de cambra, crea el projecte Ensemble NÚ. També treballa amb altres disciplines artístiques juntament amb el compositor Carles Santos. Col·labora amb els grups de música contemporània Icarus Ensemble (Itàlia), Algoritmo (Itàlia), Ensemble Abstrai (França), Murtra Ensemble (Catalunya) i Barcelona 216 (Catalunya). Des de fa tres anys es dedica a la recerca de nous llenguatges mitjançant la improvisació i la interdisciplinarietat artística.

Mú nos propone un ciclo de experiencias únicas. Nos invita a formar parte del encuentro con artistas de distintas disciplinas, con la música como vínculo con cada uno de ellos, arte efímero, fugaz...

Investigador y alquimista incansable, nace en la isla de Bolama, Guinea Bissau, crece influenciado por la música de su entorno inmediato, sobre todo el canto de las mujeres y los cantos religiosos del pueblo Brame (Mancanha) y Bidjugu.

A lo largo de su trayectoria en solitario, Mú ha tenido el honor de colaborar con el gran Manu Dibango, la cantante de gospel Kathy Autrey o la Locomotora Negra.

Ha colaborado en los discos de Simão Félix, Selva de Mar, Rosa Zaragoza y Almasala, entre otros.

En paralelo desarrolla sus propios proyectos como Qbamba, Nua Trio, Djumbai, Mú & Sasha, Mario · Baba · Mú y el más reciente Col·lectivo BDB.

Antic Teatre ofereix un cicle de concerts de música improvisada d'onde podrèis encontrar intèrpretes de música procedentes de diferents àmbits y también artistas procedentes de otras disciplinas artísticas.

El producte final de la improvisación es imprevisible, libera la interpretación y la creación del ejecutante. Cuando una cosa es imprevisible y libre no tiene expectativa, tanto para el ejecutor como para el receptor, y por este motivo no hay desengaño. Como consecuencia, aparece la comunicación y el acercamiento entre los dos elementos del discurso artístico.

Estos elementos enriquecen al intérprete que se convierte en creador de su propia obra fruto de su experiencia y del intercambio de los conocimientos entre todos los miembros del grupo acercando al público el arte más contemporáneo y, en este caso, intercultural y ofreciendo un producto original, de calidad, fresco, internacional y a la vez hecho en casa como el llamado "Slow Food".

Núria Andorrà, percussionista profesional, ha colaborado con orquestas como la Orquestra del Gran Teatre del Liceu, la Orquestra Simfònica del Vallès, la Orquestra de Cambra de Granollers i Stadt Kapelle Karlsruhe, entre d'altres. Com a músic de cambra, crea el projecte Ensemble NÚ. També treballa amb altres disciplines artístiques juntament amb el compositor Carles Santos. Col·labora amb els grups de música contemporània Icarus Ensemble (Itàlia), Algoritmo (Itàlia), Ensemble Abstrai (França), Murtra Ensemble (Catalunya) i Barcelona 216 (Catalunya). Desde hace tres años se dedica a la búsqueda de nuevos lenguajes mediante la improvisación y la interdisciplinarietat artística.

Mú proposes a cycle of unique experiences. He invites us to take part in an encounter with artists from different disciplines, with music as the connection between each one; ephemeral, fleeting art...

Untiring researcher and alchemist, Mú was born on the island of Bolama in Guinea Bissau and grew up influenced by the music of his immediate surroundings, in particular the songs of the women and the religious chants of the Brame (Mancanha) and Bidjugu people.

During his solo career, Mú has had the honour of working with the great Manu Dibango, gospel singer Kathy Autrey and local band La Locomotora Negra.

He has worked on records for Simão Félix, Selva de Mar, Rosa Zaragoza and Almasala among others.

At the same time he has his own projects on the go: Qbamba, Nua Trio, Djumbai, Mú & Sasha, Mario · Baba · Mú and, most recently, Col·lectivo BDB.

Antic Teatre presents a cycle of improvised music concerts featuring musicians from different backgrounds as well as artists from other disciplines.

The end result of an improvisation is unpredictable, freeing the artist's creativity and performance. When something is unpredictable and free there are no expectations, either for the performer or the audience, so there is no disappointment; instead, there is a growth of communication and understanding between the two.

This in turn enriches the experience for the performer who can add the other band members' skills to his own, while at the same time giving the audience a contemporary, intercultural and original product that is fresh, international, and high quality yet retaining that home-made touch: Slow Food.

Núria Andorrà is a professional percussionist who has worked with different orchestras such as Orquesta del Gran Teatre del Liceu, Orquesta Simfònica del Vallès, Orquestra de Cambra de Granollers and Stadt Kapelle Karlsruhe among others. As a chamber musician, she created Ensemble NÚ. She also works with other artistic disciplines together with composer Carles Santos, and with contemporary music outfits Icarus Ensemble (Italy), Algoritmo (Italy), Ensemble Abstrai (France), Murtra Ensemble (Catalonia) and Barcelona 216 (Catalonia). For the past three years she has been searching for new languages using improvisation and the cross over of artistic disciplines.

Antic Teatre Cabaret

El Desplum

(2a TEMPORADA)

6 de FEBRER, 6 de MARÇ, 3 d'ABRIL,

8 de MAIG i 5 de JUNY

HORARI: a les 21 h.

ENTRADA: 10 euros

(8 euros socis Antic Teatre)

DURADA: 90 minuts aprox.

Organitza:

EDUARDO GIÓN i ANTIC TEATRE

Artistes:

VÍCTOR GUERRERO,

GILDA LOVE, MERCHE GUEVARA,

FOLCLORIKA GALÀCTICA, entre altres...

<http://lundesplumeantitc.blogspot.com.es/>

<http://www.hiv.cat/alacarta/comexao-barcelona/23443/>

Il·lustració sobre una fotografia de PI Christofferson.

MARÍA STOYANOVA

PAISATGES DE TXEKHOV

(VIATGES DE L'ANIMA)

1, 8, 15, 22 i 29 d'ABRIL del 2014, 6 i 13 de MAIG del 2014

HORARI: de 15:00 h. a 22:00 h.

ENTRADA: 3 euros / DURADA: 7 hores

Concepte, creació i execució: MARIA STOYANOVA

Dramaturgia i acompanyament en la creació: KAREL MENA

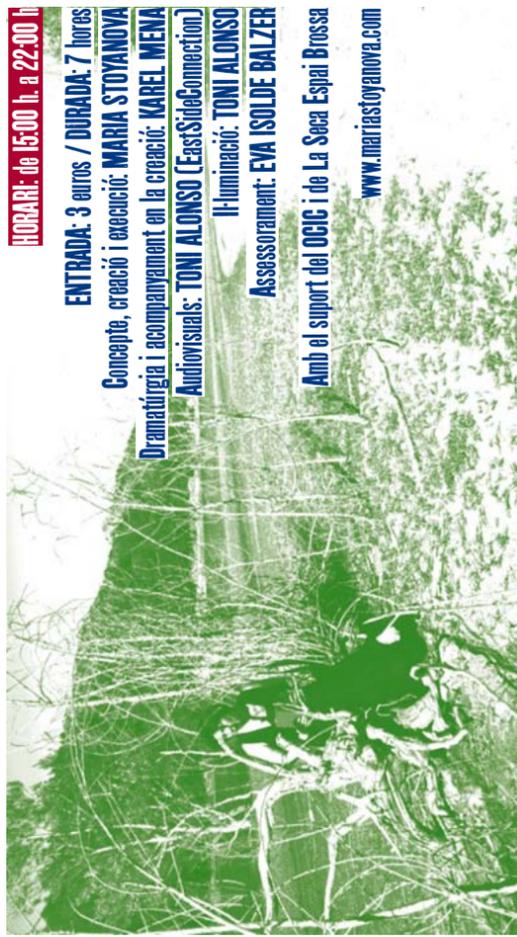
Audiovisuals: TONI ALONSO (EstídeConnection)

Il·luminació: TONI ALONSO

Assessorament: EVA ISOLDE BALZER

Amb el suport del OGC i de La Seca Espai Brossa

www.mariastoyanova.com

Antic Teatre es vestirà amb lluentons. Un cop al mes, l'Antic Teatre Cabaret proposarà un recorregut pel verdader cabaret dels 70, pels seus locals, els seus artistes i el seu ambient canalla. Més que una obra de teatre, Antic Teatre Cabaret serà una festa, un tribut i un homenatge a tots aquells que van lluitar per donar-li color a una Barcelona gris i asfixiada.

Els protagonistes de Antic Teatre Cabaret seran els mateixos artistes que protagonitzaven el cabaret dels 70, juntament amb altres artistes convidats. Cada sessió comptarà amb un mestre de cerimònies, Víctor Guerrero, una vedette molinera, Merche Guevara, una folclòrica gal·làctica, Paqiro, un mite de la Bodega Bohemia, Gilda Love, i a més, en aquesta segona temporada hi haurà molts convidats sorpresa, que us deixaran amb la boca oberta.

Les actuacions en directe es mesclaran amb imatges i vídeos de les actuacions d'artistes tan emblemàtics com Madame Arthur, Pironello, Paco España, Antonio Amaya, i un dels artistes que va presentar les seves creacions al mateix Antic Teatre (entre els anys 60 i 70), Pierrrot. Imatges mai vistes ni projectades abans en un teatre.

Antic Teatre Cabaret serà un lloc de trobada pels amants d'aquest gènere i permetrà descobrir a aquells que ho desconeixen el que significa una verdadera vetllada cabaretera.

22 Performances de llarga durada entorn de l'obra d'Antón Txekhov
"La vida podria ser meravellosa si sabéssim viure-la i aprofitar-la" A. Txekhov.

L'obra de Txekhov m'ofereix un viatge i tot viatge necessita un mapa. Un viatge subtil cap al món interior de l'ésser humà.
Desconstruïxo les obres, desvesteixo els personatges, desarmo les situacions. Amb el meu imaginari, amb el meu cos i en relació amb l'espai i el temps, creo 22 paisatges humans que presento en forma de 22 performances de llarga durada. Convido als espectadors a observar i contemplar aquests paisatges i també a intervenir, relacionar-s'hi, participar activament, a viure aquestes experiències escèniques a un nivell íntim i personal.

Hola, sóc **Maria Stoyanova**. Vaig néixer el 1974 a Sofia, Bulgària. Resideixo a Barcelona des de fa 20 anys. Sóc creadora escènica, actriu i performer. Em vaig formar durant anys en diferents centres i escoles de Catalunya, Espanya, Polònia i Anglaterra. Alhora em considero autodidacta. Aprenc de les experiències i de les persones. Cada projecte és un repte, em posa en estat d'alerta i interroga la meua existència. Treballo des del material autobiogràfic i des de les meves inquietuds més íntimes i busco crear sempre el pont entre el món personal i l'universal.

Antic Teatre se veste de lentejuelas. Una vez al mes, Antic Teatre Cabaret propondrá un recorrido por el verdadero cabaret de los 70, por sus locales, sus artistas y su ambiente canalla. Más que una obra de teatro, será una fiesta, un tributo y un homenaje a todos aquellos que lucharon por darle color a una Barcelona gris y asfixiada.

Los protagonistas de Antic Teatre Cabaret serán los mismos artistas que protagonizaban el cabaret de los 70, junto con otros artistas invitados. Cada sesión contará con un maestro de ceremonias, Víctor Guerrero, una vedette molinera, Merche Guevara, una folclórica galáctica, Paqiro, un mito de la Bodega Bohemia, Gilda Love, y además, en esta segunda temporada habrán muchos invitados sorpresa, que les dejará con la boca abierta.

Las actuaciones en directo se mezclarán con imágenes y vídeos de actuaciones de artistas tan emblemáticos como Madame Arthur, Pironello, Paco España, Antonio Amaya, y uno de los artistas que presentó sus creaciones en el mismo Antic Teatre (entre los años 60 y 70), Pierrrot. Imágenes nunca antes vistas ni proyectadas en un teatro.

Antic Teatre Cabaret será un lugar de encuentro para los amantes de este género y permitirá descubrir a aquellos que lo desconocen lo que significa una verdadera velada cabaretera.

22 Performances de larga duración entorno a la obra de Antón Chejov
"La vida podría ser maravillosa si supiéramos vivirla y aprovecharla" A. Chejov

La obra de Chejov me ofrece un viaje y todo viaje necesita un mapa. Un viaje sutil hacia el mundo interior del ser humano.
Des construyo las obras, desvisto los personajes, desarmo las situaciones. Con mi imaginario, con mi cuerpo y en relación con el espacio y el tiempo, creo 22 paisajes humanos que presento en forma de 22 performances de larga duración (7 horas cada una). Invito a los espectadores a observar y contemplar estos paisajes y también a intervenir, a relacionarse con ellos, a participar activamente, a vivir estas experiencias escénicas a un nivel íntimo y personal.

Hola, soy **María Stoyanova**. Nací el 1974 en Sofia, Bulgaria. Resido en Barcelona desde hace 20 años. Soy creadora escénica, actriz y performer. Me formé durante años en diferentes centros y escuelas de Cataluña, España, Polonia e Inglaterra. A la vez me considero autodidacta. Aprendo de las experiencias y de las personas. Cada proyecto es un desafío, me pone en estado de alerta e interroga mi existencia. Trabajo desde el material autobiográfico y desde mis inquietudes más íntimas y busco crear siempre el puente entre lo personal y lo universal.

Antic Teatre is dressing up in sequins! Once a month, the Antic Teatre Cabaret will invite us back to the authentic cabaret of the 70s, to visit its clubs and artistes and soak up its raffish atmosphere. More than a stage show, this will be a party, a tribute and a homage to all those who fought to bring colour to Barcelona during its grey and airless period.

The stars of Antic Teatre Cabaret are genuine artistes who performed cabaret in the 70s, along with various guest artists. Each session will be hosted by Victor Guerrero as master of ceremonies and contain performances by Merche Guevara, cabaret chorus girl; Paqiro, galactic folk dancer; Gilda Love, diva of the Bohemian Bodega and, in addition, this second season will bring in many surprise guests who will leave you speechless.

The live acts will be interspersed with images and videos of performances by such well-known artistes as Madame Arthur, Pironello, Paco España, Antonio Amaya and an artist who used to show his work here at the Antic Teatre in the 60s and 70s: Pierrrot – images never before seen or screened in a theatre.

Antic Teatre Cabaret will become a meeting point for lovers of this genre and will allow those who have never done so before to experience an evening of authentic cabaret.

22 Long performances around the work of Anton Chekhov
"Life could be marvellous if we knew how to live it and make the most of it." A. Chekhov

Chekhov's work offers me a journey and all journeys require a map. This is a subtle journey towards the inner world of the human being. I deconstruct the work, I undress the characters, I disarm the situations. With my inner vision, with my body, and in relation to space and time, I create 22 human landscapes that I present in the form of 22 long performances (each lasting seven hours). I invite the audience to observe and contemplate these landscapes and also to intervene, to relate to them, to take part actively, and to live these performance experiences on an intimate and personal basis.

Hi, I'm **Maria Stoyanova**. I was born in 1974 in Sofia, Bulgaria. I have been living in Barcelona for the past 20 years. I am a performance creator, actress and performer. I trained for many years at various centres and schools in Catalonia, Spain, Poland and the UK. At the same time, I see myself as self-taught. I learn from my experiences and from people. Each project is a challenge. I get into alert mode and question my existence. I work from autobiographical material and from my most personal thoughts, and I am continuously looking to bridge the gap between the personal and the universal.

EL MAESTRO JUMILLANO

SE DIRÍA QUE AQUÍ NO PASA NADA

16, 17 i 18 de GENER a les 21 h. i 19 de GENER a les 20 h.

ESTRENA

ENTRADA: 6 euros / DURADA: 60 minuts

Creació, interpretació i textos: DAVID MALLOLS
Espai escènic i vídeo: DAVID MALLOLS, GANECHA GIL i OSCAR VILLAR
Il·luminació: GANECHA GIL
So: OSCAR VILLAR

Co-producció Antic Teatre / Adriatic amb la col·laboració del Centre Cívic Guinardó

<http://elmaestrojumillano.wordpress.com/>
<http://www.tea-tron.com/elmaestrojumillano/blog/>
VÍDEO: <http://vimeo.com/58877371>

Se diría que aquí no pasa nada és la proposta escènica procedent del projecte *Antes de nacer estaba muerto*.

Sorgeix de la idea d'intentar escenificar una consciència del trànsit a través de la poesia, entesa aquesta com a art del temps, on s'evoqui la memòria com a conjunció d'aquest transcurs. Escenificar i trobar-me en aquesta consciència.

D'una manera gairebé elemental, *Se diría que aquí no pasa nada*, es construeix sobre la idea del viatge i de com aquest "no lloc" produeix multitud de territoris, intensifica la mirada i intenta treure a la llum els esdeveniments invisibles que sorgeixen de la nostra quotidianitat. Però sobretot i abans de res és una trucada a la celebració diària del fet d'estar viu.

David Mallols va néixer a València, on es va llicenciar en Art Dramàtic i posteriorment en Direcció i Dramatúrgia en el Institut del Teatre de Barcelona. En 2011 va estrenar *L'Herència* a Barcelona, la seva primera peça llarga. Des de 2012 porta treballant en el projecte *Antes de nacer estaba muerto* donant com a resultat alguns treballs en vídeo: *de norte y sur* (Aproximaciones a la idea de diario. 2013) o accions com *Hemisferios* (Escenarios del Streaming. 2013). També col·labora com a intèrpret o dramaturg amb diversos artistes o companyies com El Conde de Torrefiel.

Se diría que aquí no pasa nada es la propuesta escènica procedente del proyecto *Antes de nacer estaba muerto*.

Surge de la idea de intentar escenificar una consciència del trànsit a través de la poesia, entendida esta como arte del tiempo, donde se evoque la memoria como conjunción de ese transcurso. Escenificar y encontrarme en esa consciència.

De una manera casi elemental, *Se diría que aquí no pasa nada*, se construye sobre la idea del viaje y de como este "no lugar" produce multitud de territorios, intensifica la mirada e intenta sacar a la luz los acontecimientos invisibles que surgen de nuestra cotidianidad. Pero sobre todo y ante todo es una llamada a la celebración diaria del hecho de estar vivos.

David Mallols nació en Valencia, donde se licenció en Arte Dramático y posteriormente en Dirección y Dramaturgia en el Institut del Teatre de Barcelona. En 2011 estrenó *La Herencia* en Barcelona, su primera pieza larga. Desde 2012 lleva trabajando en el proyecto *Antes de nacer estaba muerto* dando como resultado algunos trabajos en vídeo: *de norte y sur* (Aproximaciones a la idea de diario. 2013) o acciones como *Hemisferios* (Escenarios del Streaming. 2013). También colabora como intérprete o dramaturgo con diversos artistas o compañías como El Conde de Torrefiel.

Se diría que aquí no pasa nada (It seems that nothing happens here) is an artistic performance from the long-term project *Antes de nacer estaba muerto* (Before I was born I was dead).

It arises from the idea of trying to stage an awareness of transit through poetry, itself perceived as the art of time, where memory is recalled as the conjunction of that transit. The aim is to stage this awareness and find myself in it.

Essentially, "*Se diría que aquí no pasa nada*" is based on the concept of the journey and how this "no place" produces a multitude of territories, intensifies our way of looking and tries to reveal the invisible events emerging from our day-to-day existence. But above and before all it calls us to a daily celebration of the fact that we're alive.

David Mallols was born in Valencia, where he graduated in Drama and later in Directing and Dramaturgy at the Institut del Teatre of Barcelona. In 2011 he created *La Herencia* in Barcelona, his first long piece. Since 2012 has he been working on this project, resulting in some video work: *de norte y sur* (Aproximaciones a la idea de diario. 2013) and actions like *Hemisferios* (Escenarios del Streaming. 2013). He also works as an actor or playwright with different artists or theatre companies such as El Conde de Torrefiel.

QUIM GIRON

INDOMADOR

23, 24 i 25 de GENER a les 21 h.

26 de GENER a les 20 h.

ENTRADA: 6 euros
DURADA: 50 minuts

ESTRENA

Artista i creador: **QUIM GIRÓN**

Tècnica i dissenyadora de llums: **JOANA SERRA**

Ull extern: **ALBA SERRAUTE**

Disseny de vestuari i escenografia: **MARIA BARTRONS i MATTHIEU PERNAUDE**

Co-producció **Antic Teatre / Adriatic i La Central del Circ**

Residència **L'Estruch - Sabadell**

www.animalreligion.com

VÍDEO: <http://www.youtube.com/watch?v=vqOEaFAB-yc>

Quim absorbt en els seus pensaments transforma l'escenari en un animalari, a on ell mateix apareix com un gall humà. La posada en escena suposa la presència de múltiples personatges que esdevenen primer protagonistes i després formen part de la dramàturgia. Present en cada moment, donarà ànima a cada un dels integrants de la història que sens dubte ens portaran a preguntar-nos sobre la presència de l'humà en l'animal, i de l'animal en l'humà, del masculí i del femení i la relació entre tots ells.

Què és animal i què és humà?

Un espectacle que ens mostra la força incontrolable que tots tenim dins i que ens connecta amb la nostra animalitat més profunda. Cossos transgènics, verticals, acrobàcies amb talons, cullera dins el nas, lluita de galls i balls rituals.

Benvinguts al meu món!

Quim Giron neix a Barcelona i avui té 28 anys. Investiga e integra l'equilibri, el so, la música, el clown, el moviment animal i la astronomia.

La seva formació va començar a Barcelona a l'Escola de Circ Rogelio Rivel, on es va especialitzar en verticals. Va participar a l'espectacle Rodó, 10è Circ d'Hivern, Premi Nacional de Circ a Catalunya. El 2006 va entrar a l'escola de circ LE LIDO (Toulouse), on va fer emergir el joc d'actor i la seva personalitat en la escena. Va descobrir el carrer a Suïssa, actuant per les places de Ginebra on va decidir viatjar cap al nord per acabar els seus estudis a DOCH (Universitat de Dansa i Circ d'Estocolm, Suècia) amb les especialitats de verticals i acro-dansa, on rep la beca Sophie Hulten's, per la seva "creativitat, el joc amb el risc i per la seva habilitat com artista de circ".

Quim absorto en sus pensamientos transforma el escenario en un animalario, donde él mismo aparece como un gallo humano. La puesta en escena supone la presencia de múltiples personajes que son primero protagonistas y después forman parte de la dramaturgia. Presente en cada momento, dará alma a cada uno de los integrantes de la historia que sin duda nos llevarán a preguntarnos sobre la presencia del humano en el animal, y del animal en el humano, de lo masculino y lo femenino y la relación entre todos ellos. ¿Qué es animal y qué es humano?

Un espectáculo que nos muestra la fuerza incontrolable que todos tenemos dentro y que nos conecta con la animalidad más profunda. Cuerpos transgénicos, verticales, acrobacias con talones, cuchara dentro de la nariz, pelea de gallos y bailes rituales. Bienvenidos a mi mundo!

Quim Giron nace en Barcelona y hoy tiene 28 años. Investiga e integra el equilibrio, el sonido, la música, el clown, el movimiento animal y la astronomía.

Su formación empezó en Barcelona en la Escuela de Circ Rogelio Rivel, donde se especializó en verticales. Participó en el espectáculo Rodó, 10è Circ d'Hivern, Premio Nacional de Circ en Catalunya. El 2006 entró en la escuela de circ LE LIDO (Toulouse), donde hizo emerger el juego del actor y su personalidad en escena. Descubrió la calle en Suiza actuando en las plazas de Ginebra donde decidió viajar hacia el norte para acabar sus estudios en DOCH (Universidad de danza y Circ de Estocolm, Suecia) con las especialidades de verticales y acro-danza, donde recibe la beca Sophie Hulten's por "su creatividad, el juego con el riesgo y por su habilidad como artista de circ".

Quim, absorbed in his own thoughts, transforms the stage into a bestiary, where he himself appears as a human rooster. Various different characters take the stage as protagonists and then merge into the storyline. Always present, he will give life to each of the characters in the story, who will in turn lead us to question the human aspects of animals, the animal aspects of humans, masculinity and femininity and how they are all connected.

What is animal and what is human?

This piece exposes the unbounded strength we all have within us that connects us to our most primal selves. Transgenic bodies, handstands, acrobatics in high heels, a spoon up the nose, a cockfight and ritual dances.

Welcome to my world!

Quim Giron was born in Barcelona and is now 28. He researches and works with balance, sound, music, clown, animal movement and astronomy.

His training began in Barcelona in the Rogelio Rivel Circus School where he specialised in handstands. He took part in Rodó, 10è Circ d'Hivern, winner of the National Award for Circus in Catalunya. In 2006 he enrolled at LE LIDO circus school in Toulouse, where he developed his acting skills and his on-stage personalities.

He discovered street performance in Switzerland performing in the streets of Geneva, and then decided to move north to finish his studies at DOCH (Stockholm University for Dance and Circus) specialising in handstands and acrodance. There he received the Sophie Hultens award for "his creativity, risk-taking and circus skills".

JORGE ALBUERNE // ZIRKUS FRAK

NOMARRAMÓN

Il·lustració sobre una fotografia d'Alessia Bombaci

30 i 31 de GENER a les 21 h.

1 de FEBRER a les 21 h. i 2 de FEBRER a les 20 h.

ENTRADA: 6 euros
DURADA: 50 minuts aprox.

Idea, direcció i interpretació: JORGE ALBUERNE

Co-producció de l'Antic Teatre / Adriatic i de La Central del Circ

<http://jorgealbuerne.wordpress.com/>

VÍDEO: <https://vimeo.com/51206377>

"...sorra per a les butxaques/pols per a les sabates/
caspa per a les espatlles/silenci per a les boques/
aire per al cap/fusta per al seu Cervell/sang per a les
seves hòsties/foc per a els llibres/or per a les seves
esglésies/bales per als seus canyons/.../creus per
a tots els morts/una sola creu per a tots els morts/
foscor per als nostres dies". "...de las oraciones de
Ramón". Jorge Albuerne.

Jorge Albuerne. Neix a Oviedo (Astúries) un any abans de la mort del dictador. Realitza estudis de Grabat i Estampació a l'EAAyOA d'Oviedo. Es llicencia en Belles Arts a la Universitat del País Basc (especialitzant-se en Ceràmica i Escultura). Vinculat des de fa anys al món del circ de carrer, és a Bilbao (Muelle3) on descobreix i es connecta amb el món de la dansa i comença la seva formació en aquest àmbit que més tard el portarà a Barcelona. Simultàniament continua la seva formació circense en equilibris acrobàtics, quadrant aeri, perxa xinesa i trapezi mini-volant. Junt amb d'altres artistes i en solitari ha presentat diverses propostes escèniques tota l'estona A CAVALL entre el moviment, les arts plàstiques i el circ. Va formar part del col·lectiu La Makabra fins al seu desallotjament al novembre del 2007. Ha format part de companyies de dansa i/o circ com ara: Malqueridas, Raravis, Cirkaros, Tranuites Circus...etc. Com a docent ha impartit classes de perxa xinesa i moviment a Europa, Argentina i Mèxic. Com a director i/o mirada exterior ha col·laborat en diferents projectes com ZENDRA, En Ebullició, 46 Combinat de Circ o Bestiario. Actualment treballa en solitari com a Zirkus Frak (ara en gira amb el solo NOMARRAMÓN), forma companyia amb la ballarina Cecilia Colacrai i forma part del col·lectiu de màstil LaCLANDESTINA ("The Boss, the Keeper & the Best-Boy").

"...arena para los bolsillos/ polvo para los zapatos/
caspa para los hombros/silencio para las bocas/
aire para la cabeza/madera para su cerebro/sangre
para sus ostias/fuego para los libros/oro para sus
iglesias/balas para sus cañones/... /cruces para todos
los muertos/una cruz sola para todos los muertos/
oscuridad para nuestros días...". "...de las oraciones de
Ramón". Jorge Albuerne.

Jorge Albuerne. Nace en Oviedo (Asturias) un año antes de la muerte del dictador. Realiza estudios de Grabado y Estampación en la EAAyOA de Oviedo. Se licencia en Bellas Artes en la Universidad del País Vasco especializándose en Cerámica y Escultura. Vinculado desde años al mundo del circo de calle, es en Bilbao (Muelle3) donde descubre y se conecta con el mundo de la danza e inicia a su formación en este ámbito que más tarde le traerá a Barcelona. Simultáneamente continúa su formación circense en equilibrios acrobáticos, cuadrante aéreo, mástil chino y trapecio volante. Junto a otros artistas y en solitario presenta diversas propuestas escénicas siempre a caballo entre el movimiento, las artes plásticas y el circo. Formó parte del colectivo La Makabra hasta su desalojo en noviembre del 2007. Ha formado parte de compañías de danza y/o circo como: Malqueridas, Raravis, Cirkaros, Tranuites Circus...etc. Como docente ha impartido clases de mástil chino y movimiento en Europa, Argentina y México. Como director y/o mirada exterior ha colaborado en diferentes proyectos como ZENDRA, En Ebullició, 46 Combinat de Circ o Bestiario. Actualmente trabaja en solitario como Zirkus Frak (ahora en gira con el solo NOMARRAMÓN), forma compañía con la bailarina Cecilia Colacrai y forma parte del colectivo de mástil LaCLANDESTINA ("The Boss, the Keeper & the Best-Boy").

"...sand for pockets/ dust for shoes/ dandruff for
shoulders/ silence for mouths/ air for heads/ wood
for brains/ blood for hosts/ fire for books/ gold for
their churches/ bullets for their cannon/ .../ crosses
for the dead/ a single cross for the dead/ darkness for
our days..." "...from The prayers of Ramón". Jorge Albuerne.

Jorge Albuerne. Born in Oviedo (Asturias) a year before the death of the dictator. He studied Engraving and Printing at the Oviedo School of Applied Arts and Trades in Oviedo, and subsequently obtained a degree in Fine Arts at the Universidad del País Vasco, specialising in Ceramics and Sculpture. With early links to the world of street circus, he discovered and became involved in the world of dance in Bilbao (Muelle3), where he began his training as a dancer, later ending up in Barcelona. During this same period he continued his circus training in acrobatic balance, cradle, Chinese pole and flying trapeze. Together with other artists and on his own he has presented various stage acts always combining movement, visual arts and circus. He formed part of the La Makabra collective until its eviction in 2007. He has been a member of several dance and/ or circus companies such as Malqueridas, Raravis, Cirkaros, Tranuites Circus among others. He has taught Chinese pole and movement in Europe, Argentina and Mexico. As a director and/or outside eye he has worked on different projects such as ZENDRA, En Ebullició, 46 Combinat de Circ and Bestiario. He is currently working solo as Zirkus Frak (now on tour with the one-man show NOMARRAMÓN); forms a company with dancer Cecilia Colacrai; and is part of Chinese pole collective LaCLANDESTINA (The Boss, the Keeper and the Best Boy).

LOCO BRUSCA

MR X

7 i 8 de FEBRER a les 21 h.

9 de FEBRER a les 20 h.

ENTRADA: 10 euros

DURADA: 60 minuts

Idea, creació i interpretació: LUIS BRUSCA

Audios, mescles: GERMAN DE SOUZA

www.locobrusca.com

VÍDEO: https://www.youtube.com/watch?v=_TFCX3PbGDQ

Empresonat en el seu propi modus vivendi, amagat en un vestuari aparentment formal, sense adonar-se que és presoner d'aquesta formalitat.

En el nostre món actual els estils de vida del capitalisme feroç ens han portat a situacions laborals extremes, tant a nivells físics com psíquics, competitius, irrespetuosos, hipòcrites, subordinats, classistes, racistes, tot tipus d'extremismes seguint patrons ja establerts per les autoritats manipulants. Però tanta pressió desencadena una revolució desde el seu interior que el porta a despullar-se de la seva "armadura", dels seus lligams socials, d'allò imposat, com si esclatés una coctelera que ha sigut agitada durant molt de temps i, irremediament, esdevé la transformació, no només física sinó psíquica, espiritual i existencial...

Luis Brusca va començar a estudiar interpretació a l'Escola Nacional d'art dramàtic de Buenos Aires, Argentina.

Després d'escollir desenvolupar-se com a artista a Barcelona, va estudiar direcció de cinema. Va desenvolupar el seu aprenentatge teatral amb els mestres Johnny Melville, Jango Edwards, Albert Vidal, Gabriel Chamé Buendía, John Wright, Ernie Martin, Yoshi Oida, Jan Ferslev, Yoshito Ohno, Imre Thormann, Jean Daniel Fricker i Atsushi Takenouchi. Des de llavors investiga sobre "alquímia corporal i clown" i crea **GUASAVI**, *L'agonia de la natura* i *Mr X*.

Encarcelado en su propio medio de vida, oculto tras un vestuario aparentemente formal, sin darse cuenta de que es prisionero de esa formalidad. En nuestro mundo actual los estilos de vida del capitalismo feroz nos han llevado a situaciones laborales extremas tanto a niveles físicos como psíquicos, competitivos, irrespetuosos, hipòcritas, subordinados, clasistas, racistas, todo tipo de extremismos siguiendo patrones ya establecidos por las autoridades manipulantes.

Però tanta pressió desencadena una revolució desde su interior que lo lleva a despojarse de su "armadura", de sus ataduras sociales, de lo impuesto, como si estallara una coctelera que ha sido agitada durante mucho tiempo e, irremediament, ocurre la transformación, no solo física sino psíquica, espiritual, existencial...

Luis Brusca comenzó a estudiar actuación en la Escuela Nacional de Arte Dramático de Buenos Aires, Argentina.

Después de escoger desarrollarse como artista en Barcelona, estudió Dirección de Cine. Desarrolló su aprendizaje teatral con los maestros Johnny Melville, Jango Edwards, Albert Vidal, Gabriel Chamé Buendía, John Wright, Ernie Martín, Yoshi Oida, Jan Ferslev, Yoshito Ohno, Imre Thormann, Jean Daniel Fricker y Atsushi Takenouchi. Desde entonces investiga sobre "alquímia corporal y clown" y crea **GUASAVI**, *La agonía de la naturaleza* y *Mr X*.

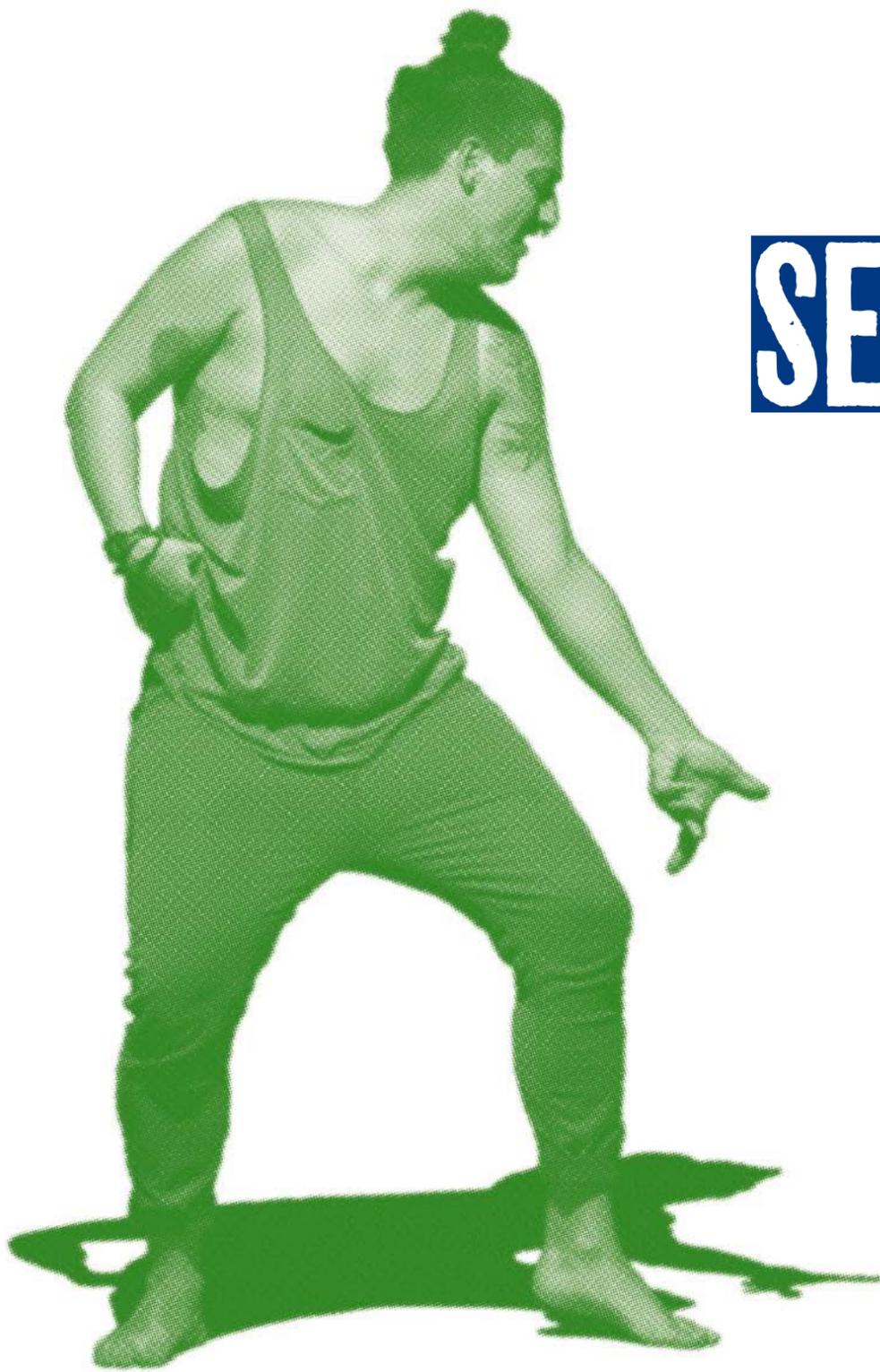
Imprisoned in his own lifestyle, hidden behind his apparently formal dress, he fails to realise he is a prisoner of that self-same formality.

In our current environment, our ferociously capitalist lifestyles have led us to extreme working conditions both physically and mentally, making us competitive, disrespectful, hypocritical, submissive, classist, and racist; all kinds of extremism following the patterns set down by the manipulative authorities.

But this much pressure leads to a revolution from within which makes him shed his 'armour', his social ties, what's imposed on him. It's like the explosion of a cocktail shaker that's been shaken for a long time, and the inevitable transformation occurs, not only physically but mentally, spiritually and existentially.

Luis Brusca began studying acting at the National School for Dramatic Arts in Buenos Aires, Argentina.

Having chosen to develop as an artist in Barcelona, he studied Film Direction. He continued his theatrical apprenticeship with masters Johnny Melville, Jango Edwards, Albert Vidal, Gabriel Chamé Buendía, John Wright, Ernie Martín, Yoshi Oida, Jan Ferslev, Yoshito Ohno, Imre Thormann, Jean Daniel Fricker and Atsushi Takenouchi. Since then he has been researching 'bodily alchemy and clown' and has created **GUASAVI**, *La agonía de la naturaleza* and *Mr X*.

PAQIRO LÓPEZ

24/ SEPTIEMBRE/ 1980

13 i 14 de FEBRER a les 21 h.

ESTRENA

ENTRADA: 6 euros
DURADA: 60 minuts

Creador i performer: PAQIRO
Visuals: KIKE PALMA
So: CARLAZZ

Co-producció Antic Teatre /Adriantic

Nascut a la "Isla de León", Cádiz, en una família gitana d'antigues tradicions de la qual sóc l'únic mascle.

Ja de petit tenia certes inquietuds artístiques. Vaig participar en diverses companyies de teatre amateur en espectacles de carrer.

Després d'una estància a UK, vaig estudiar Disseny de Moda i Patronatge Industrial a Jerez de la Frontera. He col·laborat en projectes d'artistes com Agneta Lampranidou o Vicens Mayans, a més d'altres peces de cabaret i dansa.

Una primera aproximació de la peça 24/SEPTIEMBRE/1980, es va presentar a l'edició d'Informales de La Poderosa (Febrer, 2013).

En els meus treballs busco allò que queda de mi, allò que s'esperava de mi, allò que vull de mi i, sobretot, allò que crec que sóc. Basant-me en la meva experiència personal. El destí que m'havien marcat abans de néixer, allò imposat i la lluita per deixar créixer el verdader jo interior.

Mitjançant la representació, la dansa, el moviment, la veu i amb l'ajut de la llum, que separarà el JO real, del JO manipulats per mi mateix, per a deixar veure allò que els altres volen, el meu JO lluitarà, ballarà, riurà, plorarà, mentirà per aconseguir créixer i ser realment el que sense voler vull.

Nacido en la "Isla de León", Cádiz, en una família gitana de antigues tradiciones en la cual soy el único varón.

Ya de pequeño tenía ciertas inquietudes artísticas. Participé en diversas compañías de teatro amateur en espectáculos de teatro de calle.

Después de una estancia en U.K, estudié Diseño de Modas y Patronaje Industrial en Jerez de la Frontera. He colaborado en proyectos de artistas como Angela Lampranidou o Vicens Mayans, además de otras piezas de cabaret y danza.

Una primera aproximación de la pieza 24/SEPTIEMBRE/1980, se presentó en la edición de Informales de La Poderosa (Febrer, 2013).

En mis trabajos busco lo que queda de mi, lo que se esperaba de mi, lo que quiero de mi y, sobretodo, quién creo que soy. Basándome en mi experiencia personal. El destino que me habían marcado antes de nacer, lo impuesto y la lucha por dejar crecer mi verdadero yo interior.

Mediante la representación, la danza, el movimiento, la voz y con la ayuda de la luz, que separará el YO real, del YO manipulado por mí mismo para dejar ver lo que los demás quieren, mi YO luchará, bailará, reírà, llorarà, mentirà para conseguir crecer y ser realmente lo que sin querer quiero.

Born in the Isla de León, in Cádiz, I am the only male child of a traditional gypsy family.

Already as a child I had certain artistic leanings. I took part in several street theatre shows with amateur theatre companies.

After a stint in the UK, I studied Fashion Design and Industrial Pattern-Making in Jerez de la Frontera.

I have taken part in projects with various artists such as Angela Lampranidou and Vicens Mayans, as well as in cabaret and dance performances.

A rough outline of the piece 24/SEPTIEMBRE/1980 was shown at the Informales sessions at La Poderosa (February 2013).

In my work I am searching for what remains of myself, what was expected of me, what I want from myself and above all, who I think I am, based on my personal experience. The fate assigned to me before birth, what was imposed on me; and the struggle to allow my real inner self to grow.

Using acting, dance, movement, voice, and assisted by lighting that will separate the real self from the self that I manipulate to show what others want to see, my actual self will fight, dance, laugh, cry and lie in order to grow and truly be what I unwittingly want to be.

PERE FAURA

DANZA Y CHISTES

15 de FEBRER a les 21 h. i 16 de FEBRER a les 20 h.

ENTRADA: 6 euros
DURADA: 50 minuts

Ballarí i còmic: PERE FAURA

www.perefaura.com

Il·lustració sobre una fotografia de Marcela Tejada

Danza y chistes no és cap títol poètic que amagui metàfores artístiques de mons ficticis o conceptes abstractes. *Danza y chistes* és el que és: dansa i acudits. Els acudits de sempre mesclats amb dansa contemporània de sempre. Jaimito, els de Lepe, s'obre el teló i es veu, mamá mamá, i altres grans clàssics del món de l'humor barat dialoguen amb el release més convencional, el flying low mal entès i la caspositat de l'"instant composition". Un espectacle improvisat però assajat durant tota la vida, entre el club de la comedia i una jam session de ballarins descalços, que no pretén ni innovar en llenguatges artístics, ni fomentar el risc i l'experimentació, ni crear nous públics; sinó passar un ratu ben estrany i macarra entre l'humor més simplón i l'asbtracció més esotèrica.

El treball de **Pere Faura** (Barcelona, 1980) es caracteritza normalment per l'apropiació d'elements de la cultura pop, com l'striptease, la disco, els musicals o el porno, per descontextualitzar-los i remesclar-los novament en una coreografia multidisciplinar entre tots els elements que conformen l'engranatge teatral. Després d'uns anys a Amsterdam estudiant i treballant com a coreògraf, torna a Barna el 2011 seduït per la riquesa artística que creu que emergeix de la precarietat laboral, fins que la seva trajectòria artística queda conceptualment desprestigiada quan comença a fer espectacles d'improvisació amb acudits dolents.

Danza y chistes no es ningún título poético que esconde metáforas artísticas de mundos ficticios o conceptos abstractos. *Danza y chistes* es lo que es: danza y chistes. Los chistes de siempre mezclados con danza contemporánea de siempre. Jaimito, los de Lepe, se abre el telón y se ve, mamá mamá, y otros grandes clásicos del mundo del humor barato dialogan con el release más convencional, el flying low mal entendido y la casposidad del "instant composition". Un espectáculo improvisado pero ensayado durante toda la vida, entre el club de la comedia y una jam session de bailarines descalzos, que no pretende ni innovar en lenguajes artísticos, ni fomentar el riesgo y la experimentación, ni crear nuevos públicos; sino pasar un rato bien raro y macarra entre el humor más simplón y la abstracción más esotérica.

El trabajo de **Pere Faura** (Barcelona, 1980) se caracteriza normalmente por la apropiación de elementos de la cultura pop como el striptease, la disco, los musicales o el porno, para ser descontextualizados y remezclados nuevamente en una coreografía multidisciplinar entre todos los elementos que conforman el engranaje teatral. Después de unos años en Amsterdam estudiando y trabajando como coreógrafo, vuelve a Barna el 2011 seducido por la riqueza artística que cree que emerge de la precariedad laboral, hasta que su trayectoria artística queda conceptualmente desprestigiada cuando empieza a hacer espectáculos de improvisación y chistes malos.

"*Danza y chistes*" (*Dance and Jokes*) is not a poetic title hiding artistic metaphors of fictional worlds or abstract concepts. "*Danza y chistes*" is what it is: dance and jokes. The most common jokes with the same contemporary dance as always. The Englishman, the Irishman and the Scotsman, "look, Mummy!", a funny thing happened to me..., and other major classics from the world of cheap humour engage in dialogue with the most conventional release, some misunderstood "flying low" and some scabby "instant composition". An improvised show for which we've rehearsed our entire life, something between stand-up comedy and a jam session for barefoot dancers. A show that doesn't aim to create new artistic languages, nor encourage risk or experimentation, nor create new audiences, but just to spend some strange and funky time among simplistic humor and esoteric asbtraction.

The work of **Pere Faura** (Barcelona, 1980) is usually characterized by the appropriation of pop culture elements such as striptease, disco, musicals or porn, to be de-contextualized and re-mixed later in a multidisciplinary choreography that brings together all theatrical elements.

After several years studying and working in Amsterdam as a choreographer, he returned to Barcelona in 2011, seduced by the artistic wealth that he thought results from social precariousness, until his career became conceptually discredited when he started doing impro performances with bad jokes.

LA PLUIE ET LE BEAU TEMPS

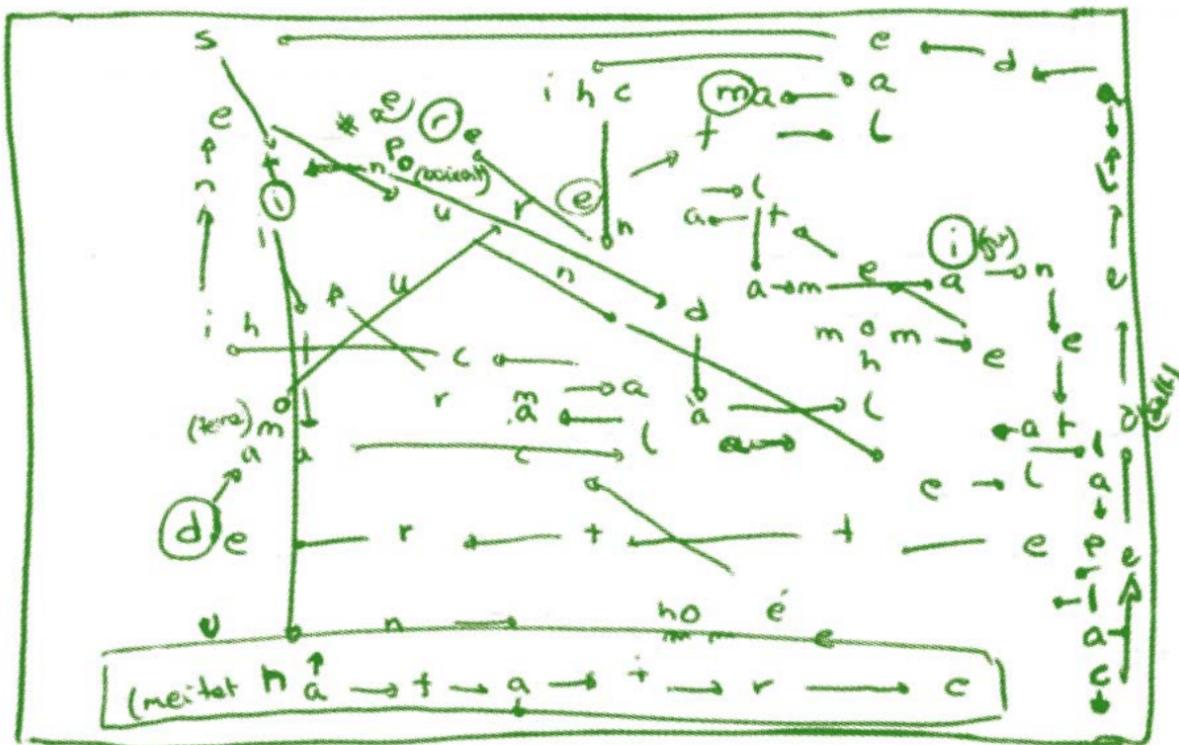
20, 21 i 22 de FEBRER a les 21 h. i 23 de FEBRER a les 20 h.

ENTRADA: 6 euros
DURADA: 60 minuts

ESTRENA

Direcció i coreografia: TUIXÉN BENET
Intèrpret: ANDREA JUST
Escenografia: ADRIÀ PINAR
Dramatúrgia: RAQUEL TOMÀS
Música: HANS LAGUNA
Producció: MELISSA MUSTEFAGA
Produït per: LES FILLES FÖLLEN

www.lesfillesfollen.com

La pluie et le beau temps és un projecte que explora el món de la criptografia i la codificació a través del cos i el moviment, motivat per la reflexió de que ambdues disciplines es relacionen de manera ambigua amb el llenguatge i el missatge. La criptografia és la ciència que estudia formes de xifrar missatges a través de codis i alteracions per tal que només puguin ser llegits per persones coneixedores del codi; produint un joc entre ocultar el missatge original i desvetllar l'encriptat. La dansa es caracteritza pel seu temor atàvic a *no significar*, però al mateix temps es resisteix a crear un llenguatge concret i es troba en constant reinvençió.

La pluie et le beau temps aplica conceptes de la criptografia a la composició coreogràfica, fent evident la manca de significat de la dansa a través de l'encobriment del missatge mitjançant el xifratge corporal de textos originals escrits per Jacques Prévert.

Tuixén Benet Cosculluela (Barcelona, 1985), és llicenciada en Coreografia i Tècniques d'interpretació per l'Institut del Teatre de Barcelona. L'any 2009 va fundar la companyia Les filles Föllén junt amb la coreògrafa Margherita Bergamo. Amb ella ha co-dirigit els espectacles *Entrada amb consumició: dues noies fumen un cigarret en només 30 segons*, *Unter der schönen Haut* i *Escena Simultània*. Recentment, Tuixén ha dirigit i coreografiat l'espectacle *Projecte Final*.

El punt de partida de tot treball de Les filles Föllén és el moviment dins d'un marc ideal i narratiu, i el desenvolupament de la seva feina sorgeix del particular, el detall, la transcendència i l'ocasional; cap a l'universal; el que tothom pot entendre i compartir.

La pluie et le beau temps es un trabajo que explora el mundo de la criptografía y codificación a través del cuerpo y el movimiento, y cuya motivación parte de la reflexión de que ambas disciplinas se relacionan de manera ambigua con el lenguaje y el mensaje. La criptografía es la ciencia que estudia formas de cifrar mensajes a través de códigos y alteraciones para que éstos sólo puedan ser leídos por personas conocedoras del código, creando un juego entre ocultar el mensaje original y destapar el mensaje encriptado. La danza se caracteriza por su miedo atávico a *no significar*, pero a su vez se resiste a crear un lenguaje concreto y está en constante reinvençió.

La pluie et le beau temps, aplica conceptos de la criptografía a la composición coreogràfica, destacando la falta de significado de la danza a través del encubrimiento del mensaje mediante el cifraje corporal de textos originales escritos por Jacques Prévert.

Tuixén Benet Cosculluela (Barcelona, 1985), es licenciada en Coreografía y Técnicas de Interpretación por el Institut del Teatre de Barcelona. En el año 2009 fundó la compañía Les filles Föllén junto a la coreógrafa Margherita Bergamo. Con ella ha co-dirigido los espectáculos *Entrada con consumición: dos chicas fuman un cigarrillo en sólo 30 segundos*, *Unter der schönen Haut* y *Escena Simultània*. Recientemente, Tuixén ha dirigit y coreografiado el espectáculo *Projecte Final*.

El punto de partida de todo trabajo de Les filles Föllén es el movimiento dentro de un marco ideal y narrativo, y el desarrollo de su trabajo surge del particular, el detalle, la transcendencia y el ocasional; hacia lo universal, lo que todos pueden entender y compartir.

La pluie et le beau temps explores the world of cryptography and code-making using the body and movement. The motivation for the project comes from the belief that both disciplines have an ambiguous relation with language and message. Cryptography is the science that studies different ways to cipher messages through codes and alterations so that they may only be read by people who know the code; it creates a game based on hiding the original or revealing the encrypted meaning. Dance has an atavistic fear of *not meaning*, but on the other hand it refuses to create an established language and is constantly reinventing itself.

La pluie et le beau temps applies concepts of cryptography to choreography, highlighting the lack of meaning of dance by encoding the message using corporal encryption of original texts written by Jacques Prévert.

Tuixén Benet Cosculluela (Barcelona, 1985) is graduated on Choreography and Interpretation Techniques by the Institut del Teatre de Barcelona. On 2009 she co-founded the company Les filles Föllén along with the choreographer Margherita Bergamo. With her, she has co-directed the performances *Entrance with charge: two girls smoke a cigarette in only 30 seconds*, *Unter der schönen Haut* and *Escena Simultània*. Recently, Tuixén has directed and choreographed the show *Projecte Final*.

The starting point of every work by Les filles Föllén is the movement inside of an ideal and narrative frame, and the development of their work is born on the particular, the detail and the occasional, towards the universal, what everyone can share and understand.

DIANA J. TORRES + LUCÍA EGAÑA ROJAS BORDERLINE

26, 27 i 28 de FEBRER a les 21 h.

ENTRADA: 10 euros
DURADA: 60 minuts

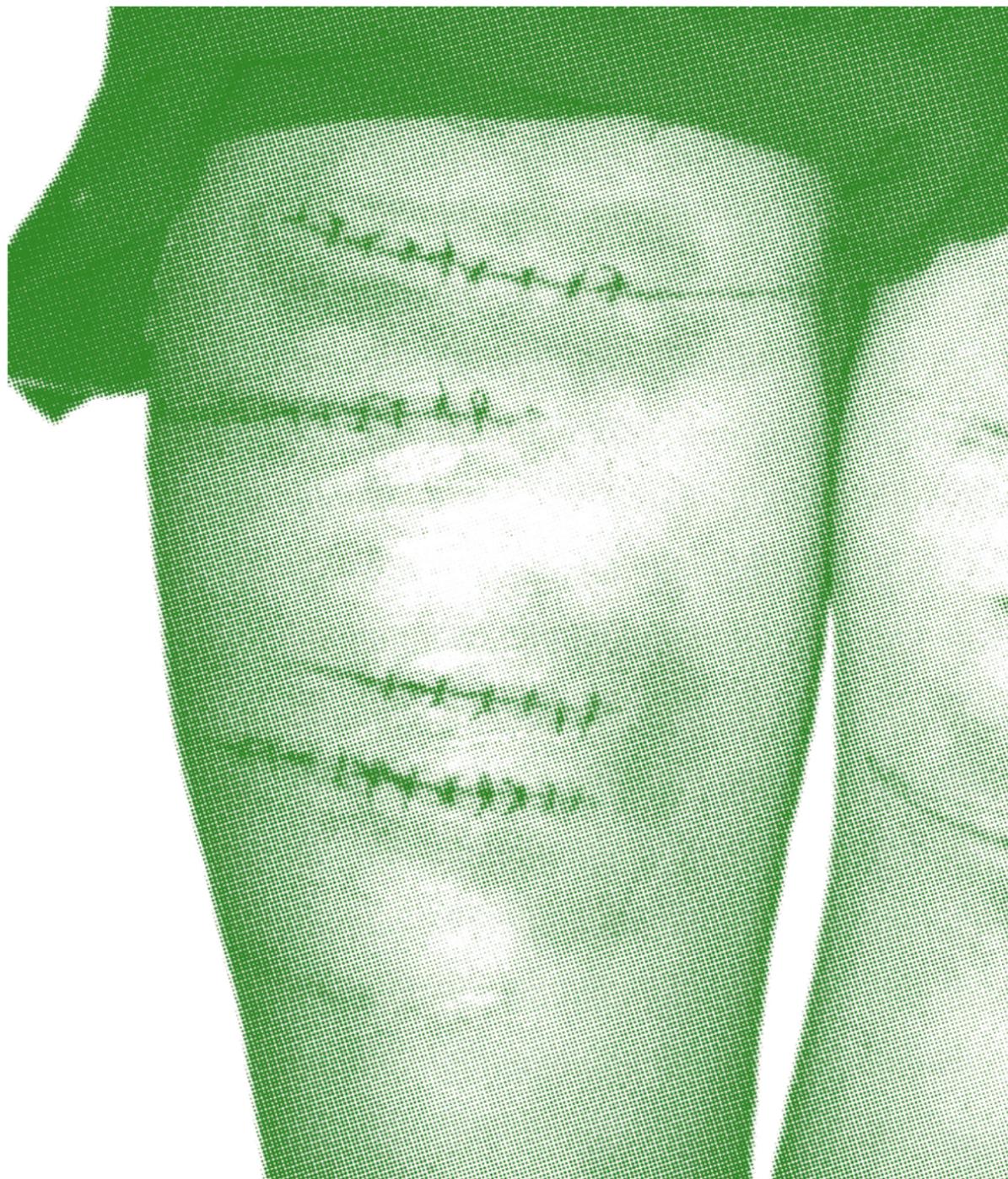
ESTRENA

DIANA J. TORRES i LUCÍA EGAÑA ROJAS: Concepte, video i acció
ANDY CLARK: So

<http://pornoterrorismo.com>

<http://lucysombra.org>

<https://soundcloud.com/gingerbeer>

La vivència de les fronteres pot variar molt segons de quin costat i en quin continent s'estigui. A la frontera líquida entre Espanya i Àfrica moren ofegades milers de persones a l'any. A la de Tijuana i San Diego viuen com rates els milers d'apàtrides que el govern de US deporta per la seva porta de darrere.

El cos és també un territori travessat per fronteres que operen en un sentit material i metafòric, la del gènere, del políticament correcte, de la normativitat i el patriarcat o de la classe social.

Tota frontera és una ferida, a la terra i en els nostres cossos. Visibilitzar i sanar aquestes ferides és un dels objectius d'aquest sexorcisme col·lectiu en què l'audiència serà convidada a purgar les seves pròpies limitacions.

Diana J. Torres és ejaculadora precoç, pornoterrorista lúbrica, tocapielotes pro, poeta de bragueta, prostituta fracassada (afegeixi el que vulgui).

Idea estratègies per destruir als dolents (estat, església i ciència, eines del patriarcat): performance, a la qual és addicta des de 2001, acció directa, escriptura, tallers, postporno i agitació sexual.

Lucía Egaña Rojas. TAGS: feminisme, escombraries, pornografia, post-pornografia, low-fi, protoacadèmia, open source, streaming, sexe, internet, video, hacking, sexualitat, feminisme, DIY, art, VJ, tecnofília, tecnofòbia, errorisme, blog, spanglish.

Andy Clark. Manipulador sonor que es nega a definir com a música les seves no-produccions. La seva timidesa i pànic escènic fan que les performances siguin una tortura per a ell.

La vivencia de las fronteras puede variar mucho según de qué lado y en qué continente se esté. En la frontera líquida entre España y África mueren ahogadas miles de personas al año. En la de Tijuana y San Diego viven como ratas los miles de apátridas que el gobierno de US deporta por su puerta de atrás. El cuerpo es también un territorio atravesado por fronteras que operan en un sentido material y metafórico, la del género, de lo políticamente correcto, de la normatividad y el patriarcado o de la clase social.

Toda frontera es una herida, en la tierra y en nuestros cuerpos. Visibilizar y sanar esas heridas es uno de los objetivos de este sexorcismo colectivo en que la audiencia será invitada a purgar sus propias limitaciones.

Diana J. Torres es eyaculadora precoz, pornoterrorista lúbrica, tocapielotes pro, poeta de bragueta, prostituta fracasada (añada lo que quiera). Idea estrategias para destruir a los malos (estado, iglesia y ciencia, herramientas del patriarcado): performance, a la que es adicta desde 2001, acción directa, escritura, talleres, postporno y agitación sexual.

Lucía Egaña Rojas. TAGS: feminismo, basura, pornografía, post-pornografía, low-fi, protoacademia, open source, streaming, sexo, internet, video, hacking, sexualidad, feminismo, DIY, arte, VJ, tecnofília, tecnofobia, errorismo, blog, spanglish.

Andy Clark. Manipulador sonoro que se niega a definir como música sus no-producciones. Su timidez y pánico escénico hacen que las performances sean una tortura para él.

The experience of borders can be very different depending on which side and continent you are on. At the porous border between Spain and Africa, thousands of people die every year. At the one between Tijuana and San Diego thousands of stateless people, deported by the US government via their "back door", are living like rats.

The body is also a territory traversed by borders that affect it on various levels: material and metaphorical, gender, political correctness, normativity and patriarchy or class.

Every border is a wound on the land and on our bodies. Making visible and healing those wounds is one of the aims of this collective sexorcism where the audience will be invited to purge their own limitations.

Diana J. Torres is a premature ejaculator, lubricious pornoterrorist, professional annoyer, fake poet, failed prostitute (add what you like). She conceives strategies to destroy the bad guys (State, Church and scientific rationalism, tools of patriarchy): performance (to which she's been addicted since 2001), direct action, writing, workshops, postporn and sexual activism.

Lucía Egaña Rojas. TAGS: feminism, trash, pornography, post-pornography, low-fi, protoacademy, open source, streaming, sex, internet, video, hacking, sexuality, feminism, DIY, art, VJ, technophilia, technophobia, errorism, blog, Spanglish.

Andy Clark: Sound manipulator who refuses to define his non-productions as music. His shyness and his stage fright make performing a torture for him.

HELENA PELLISÉ / GUY LEON

TAKING A WALK

1 de MARÇ a les 21 h. i 2 de MARÇ a les 20 h.

ESTRENA

ENTRADA: 6 euros
DURADA: 45-60 minuts aprox.

Creació i interpretació: HELENA PELLISÉ i GUY LEON

Co-producció: Adiantic / Antic Teatre
Col·laboració: La Poderosa

www.helenapellise.blogspot.com
www.guyleon.blogspot.com

Il·lustració sobre una fotografia de Judith Rodríguez

Taking a walk és una peça d'improvisació creada per a viatjar junts, ballarins i públic, al nostre imaginari a través del moviment i de l'element que ens uneix.

Un procés on la complicitat entre els ballarins crea un espectacle intens, fresc, sensible i honest, que deixa sorgir fragments de relacions humanes en les quals ens podem reconèixer i reflectir.

El 2007 Helena Pellisé i Guy Leon

es coneixen ballant a Israel. Des de llavors desenvolupen junts el seu treball de cos i moviment al voltant de la improvisació com a art escènica i eina pedagògica. També col·laboren en la companyia de dansa *Los 3 nombres de un gato*, amb la qual posen en pràctica la improvisació com a procés col·lectiu.

La seva última co-creació és el solo *Fragments de cos*, estrenada a Antic Teatre (gener 2013) i amb la qual inicien la creació d'una metodologia de treball escènic en comú. Amb aquest nou treball *Taking a walk*, recullen els fruits de la seva col·laboració des de fa més de sis anys i aprofundeixen en la seva metodologia per crear aquest duo.

Taking a walk es una pieza de improvisación creada para viajar juntos, bailarines y público, a nuestro imaginario a través del movimiento y del elemento que nos une.

Un proceso donde la complicitad entre los bailarines crea un espectáculo intenso, fresco, sensible y honesto, que deja surgir fragmentos de relaciones humanas en las cuales nos podemos reconocer y reflejar.

En 2007 Helena Pellisé y Guy Leon se conocen

bailando en Israel. Desde entonces desarrollan juntos su trabajo de cuerpo y movimiento alrededor de la improvisación como arte escénica y herramienta pedagógica. También colaboran en la compañía de danza *Los 3 nombres de un gato*, con la cual ponen en práctica la improvisación como proceso colectivo. Su última co-creación es el solo *Fragments de cos*, estrenada en Antic Teatre (enero 2013) y con la que inician la creación de una metodología de trabajo escénico en común. Con este nuevo trabajo *Taking a walk*, recogen los frutos de su colaboración desde hace más de seis años y profundizan en su metodología para crear este dúo.

Taking a walk is an improvisation piece created for dancers and audience to journey together into our imaginations, through movement and the element that unites us.

A process where the involvement between the dancers creates an intense, fresh, sensitive and honest spectacle, giving rise to fragments of human relationships by which we can identify ourselves or see ourselves reflected.

In 2007 Helena Pellisé and Guy Leon meet while dancing in Israel. Since then they have been developing together their body and movement work using improvisation as a performance art and pedagogical tool. They also collaborate together within dance company *Los 3 nombres de un gato*, with which they practice improvisation as a collective process. Their latest co-creation is the solo *Fragments de cos*, premiered in Antic Teatre (January 2013), in which they begin to create a performance working methodology together. With their new piece *Taking a walk* they reap the harvest of more than six years collaboration and so explore further their methodology to create this duo.

GENER

15 de GENER a les 20h.

Liminal Gr

KRAFTERISME I NEO-ARTESANS

(HUBS: ESPAI DE DIFUSIÓ CREATIVA)

16, 17 i 18 de GENER a les 21h. i 19 de GENER a les 20h.

El Maestro Jumillano

SE DIRIA QUE AQUÍ NO PASA NADA

(NOVES DRAMATÚRGIES)

ESTRENA

19 de GENER a les 12h.

Antic For Kids! - Bruc Brothers Company

OSSET MEU & THE SOUNDBOX

(HUBS: TEATRE MUSICAL INFANTIL MULTILINGÜE)

23, 24 i 25 de GENER a les 21h. i 26 de GENER a les 20h.

Quim Giron / Animal Religion

INDOMADOR

(CIRC)

ESTRENA

27 de GENER a les 21h.

Núria Andorrà

IMPROVISACIONS MUSICALS

(HUBS: CONCERT/PERFORMANCE)

28 de GENER a les 20h.

Escola superior de FOTOGRAFIA GRISART

INAUGURACIÓ EXPOSICIÓ FOTOGRAFICA

(EXPOSICIÓ)

30 i 31 de GENER a les 21h.

Zirkus Frak / Jorge Albuerno

NOMARRAMÓN

(CIRC/NOUS LLENGÜATGES DEL COS)

FEBRER

1 de FEBRER a les 21h. i 2 de FEBRER a les 20h.

Zirkus Frak / Jorge Albuerno

NOMARRAMÓN

(CIRC/NOUS LLENGÜATGES DEL COS)

3 de FEBRER a les 21h.

Habitual Video Team

FLUX CLUB

(HUBS: CLUB DE VÍDEO D'AUTOR)

6 de FEBRER a les 21h.

Varis artistes

ANTIC TEATRE CABARET: EL DESPLUME!

(HUBS: CABARET)

7 i 8 de FEBRER a les 21h. i 9 de FEBRER a les 20h.

Loco Brusca

MPX

(TEATRE FÍSIC I D'HUMOR)

9 de FEBRER a les 12h.

Antic For Kids! - Bruc Brothers Company

THE CAT, THE RAT AND A MOTORCYCLE

(HUBS: TEATRE MUSICAL INFANTIL MULTILINGÜE)

10 de FEBRER a les 21h.

Hilomental

SESSIONS VIDEO LÒGIQUES

(HUBS: VÍDEO D'ÀLGEBRA)

13 i 14 de FEBRER a les 21h.

Paqiro López

24/SEPTIEMBRE/1980

(TEATRE FÍSIC)

ESTRENA

15 de FEBRER a les 21h. i 16 de FEBRER a les 20h.

Pere Faura

DANZA Y CHISTES

(NOUS LLENGÜATGES DEL COS)

17 de FEBRER a les 21h.

Habitual Video Team

FLUX CLUB

(HUBS: CLUB DE VÍDEO D'AUTOR)

19 de FEBRER a les 21h.

Cicle de concerts amb MÚ

COCCIÓN LENTA

(HUBS: CONCERT/PERFORMANCE)

20, 21 i 22 de FEBRER a les 21h. i 23 de FEBRER a les 20h.

Les Filles Föllén

LA PLUIE ET LE BEAU TEMPS

(NOUS LLENGÜATGES DEL COS)

ESTRENA

24 de FEBRER a les 21h.

Núria Andorrà

IMPROVISACIONS MUSICALS

(HUBS: CONCERT/PERFORMANCE)

26, 27 i 28 de FEBRER a les 21h.

Diana J. Torres + Lucía Egaña Rojas

BORDERLINE

(PERFORMANCE PORNOTERRORISTA)

ESTRENA

MARÇ

1 de MARÇ a les 21h. i 2 de MARÇ a les 20h.

Helena Pellisé / Guy Leon

TAKING A WALK

(NOUS LLENGÜATGES DEL COS)

ESTRENA

3 de MARÇ a les 21h.

Habitual Video Team

FLUX CLUB

(HUBS: CLUB DE VÍDEO D'AUTOR)

6 de MARÇ a les 21h.

Varis artistes

ANTIC TEATRE CABARET: EL DESPLUME!

(HUBS: CABARET)

7, 8 i 9 de MARÇ (horari a confirmar)

Festival internacional de curtmetratges i animació de Barcelona

MECAL PRO 2014

(FESTIVAL DE CURTMETRATGES I ANIMACIÓ)

9 de MARÇ a les 12h.

Antic For Kids! - Bruc Brothers Company

ELS LLOBATONS

(HUBS: TEATRE MUSICAL INFANTIL MULTILINGÜE)

ANTIC TEATRE DE GENER A

13, 14 i 15 de MARÇ a les 21h. i 16 de MARÇ a les 20h.

Soren Evinson

HOMENATGE A L'IDIOTA

(NOVES DRAMATÚRGIES)

ESTRENA

17 de MARÇ a les 21h.

Habitual Video Team

FLUX CLUB

(HUBS: CLUB DE VÍDEO D'AUTOR)

19 de MARÇ a les 21h.

Cicle de concerts amb MÚ

COCCIÓN LENTA

(HUBS: CONCERT / PERFORMANCE)

20, 21 i 22 de MARÇ a les 21h. i 23 de MARÇ a les 20h.

Labuena Compañía

OSOS EN EL AGUA

(NOVES DRAMATÚRGIES)

24 de MARÇ a les 21h.

Hilomental

SESSIONS VIDEO LÒGIQUES

(HUBS: VÍDEO D'ÀLGEBRA)

28 i 29 de MARÇ a les 21h. i 30 de MARÇ a les 20h.

Txalo Toloza i Laida Azkona

TROPICO TIERRA QUEMADA

(NOVES DRAMATÚRGIES)

ESTRENA

31 de MARÇ a les 21h.

Habitual Video Team

FLUX CLUB

(HUBS: CLUB DE VÍDEO D'AUTOR)

ABRIL

1 d'ABRIL de 15h. a 22h.

Maria Stoyanova

PAISATGES DE TEXEHOV

(HUBS: PERFORMANCE DE LLARGA DURADA)

2 d'ABRIL a les 21h.

Cicle de concerts amb MÚ

COCCIÓN LENTA

(HUBS: CONCERT / PERFORMANCE)

3 d'ABRIL a les 21h.

Varis artistes

ANTIC TEATRE CABARET: EL DESPLUME!

(HUBS: CABARET)

CALENDARI JUNY 2014

4 i 5 d'ABRIL a les 21h. i 6 d'ABRIL a les 20h.

Maria García Vera, Juan Miranda
MICROLOGIA SEGUNDA
EL DESCENSO DE FECUNDA VOLUPTA
(NOVES DRAMATÚRGIES)

6 d'ABRIL a les 12h.

Antic For Kids! - Bruc Brothers Company
OSSET MEU & THE SOUNDBOX
(NOVES DRAMATÚRGIES)

8 d'ABRIL de 15h. a 22h.

Maria Stoyanova
PAISATGES DE TXEKHOV
(PERFORMANCE DE LLARGA DURADA)

9, 10 i 11 d'ABRIL a les 21h.

Los Anacolutos i Proyectos Poplíteos
EL PEZ **ESTRENA**
(NOVES DRAMATÚRGIES)

12 d'ABRIL a les 21h. i 13 d'ABRIL a les 20h.

Colectivo Big Bouncers
BIG BOUNCE
(NOUS LLENGÜATGES DEL COS)

14 d'ABRIL a les 21h.

Habitual Video Team
FLUX CLUB
(CLUB DE VÍDEO D'AUTOR)

15 d'ABRIL de 15h. a 22h.

Maria Stoyanova
PAISATGES DE TXEKHOV
(PERFORMANCE DE LLARGA DURADA)

22 d'ABRIL de 15h. a 22h.

Maria Stoyanova
PAISATGES DE TXEKHOV
(PERFORMANCE DE LLARGA DURADA)

23 d'ABRIL (horari a confirmar)

FESTA 110 ANIVERSARI de l'ANTIC TEATRE
(ACTIVITATS I CONCERTS GRATUÏTS)

24, 25 i 26 d'ABRIL a les 21h. i 27 d'ABRIL a les 20h.

Colectivo Diosloscría
EL AÑO DEL LEÓN **ESTRENA**
(O COMO CONVERTIRSE EN UNA BESTIA ESCÉNICA)
(NOVES DRAMATÚRGIES)

28 d'ABRIL a les 21h.

Habitual Video Team
FLUX CLUB
(CLUB DE VÍDEO D'AUTOR)

29 d'ABRIL de 15h. a 22h.

Maria Stoyanova
PAISATGES DE TXEKHOV
(PERFORMANCE DE LLARGA DURADA)

MAIG

3 de MAIG a les 21h. i 4 de MAIG a les 20h.

Ariadna Rodríguez Cima
ENTROPIA ESTÁ DE MODA **ESTRENA**
(NOVES DRAMATÚRGIES)

4 de MAIG a les 12h.

Antic For Kids! - Bruc Brothers Company
THE CAT, THE RAT AND A MOTORCYCLE
(TEATRE MUSICAL INFANTIL MULTILINGÜE)

5 de MAIG a les 21h.

Núria Andorrà
IMPROVISACIONS MUSICALS
(CONCERT/PERFORMANCE)

6 de MAIG de 15h. a 22h.

Maria Stoyanova
PAISATGES DE TXEKHOV
(PERFORMANCE DE LLARGA DURADA)

8 de MAIG a les 21h.

Varis artistes
ANTIC TEATRE CABARET: EL DESPLUME!
(CABARET)

9 i 10 de MAIG a les 21h.

Komorebi Compañía
HIKARI
(CONCERT/PERFORMANCE)

12 de MAIG a les 21h.

Habitual Video Team
FLUX CLUB
(CLUB DE VÍDEO D'AUTOR)

13 de MAIG de 15h. a 22h.

Maria Stoyanova
PAISATGES DE TXEKHOV
(PERFORMANCE DE LLARGA DURADA)

14 de MAIG a les 21h.

Cicle de concerts amb MÚ
COCCIÓN LENTA
(CONCERT / PERFORMANCE)

15, 16 i 17 de MAIG a les 21h. i 18 de MAIG a les 20h.

Diana Gadish
LUCY LIVE
(NOVES DRAMATÚRGIES)

19 de MAIG a les 21h.

Hilomental
SESSIONS VIDEO LÒGUES
(VÍDEO DIALOGS)

22 i 23 de MAIG a les 21h.

Sachiko Fullita **ESTRENA**
RECORRIDO(S)
(NOUS LLENGÜATGES DEL COS)

24 de MAIG a les 21h. i 25 de MAIG a les 20h.

Gia. Los tres nombres de un gato
DU BIST DRAN
(NOUS LLENGÜATGES DEL COS)

26 de MAIG a les 21h.

Habitual Video Team
FLUX CLUB
(CLUB DE VÍDEO D'AUTOR)

29 i 30 de MAIG a les 21h.

Laida Azkona
ALGUNOS TITULOS
PARA UN ACERCAMIENTO AL RUIDO
(NOUS LLENGÜATGES DEL COS)

JUNY

2 de JUNY a les 21h.

Núria Andorrà
IMPROVISACIONS MUSICALS
(CONCERT/PERFORMANCE)

5 de JUNY a les 21h.

Varis artistes
ANTIC TEATRE CABARET: EL DESPLUME!
(CABARET)

6, 7 i 8 de JUNY a les 20:30h.

Corpologia
CORPOLOGIA
(PERFORMANCE)

8 de JUNY a les 12h.

Antic For Kids! - Bruc Brothers Company
ELS LLOBATONS
(TEATRE MUSICAL INFANTIL MULTILINGÜE)

9 de JUNY a les 21h.

Habitual Video Team
FLUX CLUB
(CLUB DE VÍDEO D'AUTOR)

12 i 13 de JUNY a les 20h.

Isabel Ollé, Quim Cabanilles i veïnes del Casc Antic
RITME EN EL TEMPS
(PROJECTE COMUNITARI ANTIC TEATRE)

14 de JUNY a les 21h. i 15 de JUNY a les 20h.

Aleksei Hecht (Brujo)
ORIMAGUS **ESTRENA**
(CONCERT/PERFORMANCE)

19, 20 i 21 de JUNY a les 21h. i 22 de JUNY a les 20h.

Jordi Vilches
IMPOSSIBLE LOVE CORPORATION **ESTRENA**
(NOVES DRAMATÚRGIES)

26, 27 i 28 de JUNY a les 21h. i 29 de JUNY a les 20h.

Diego Anido
SYMON PÉDICI
(NOVES DRAMATÚRGIES)

FESTIVAL INTERNACIONAL DE CURTMETRATGES i ANIMACIÓ DE BARCELONA

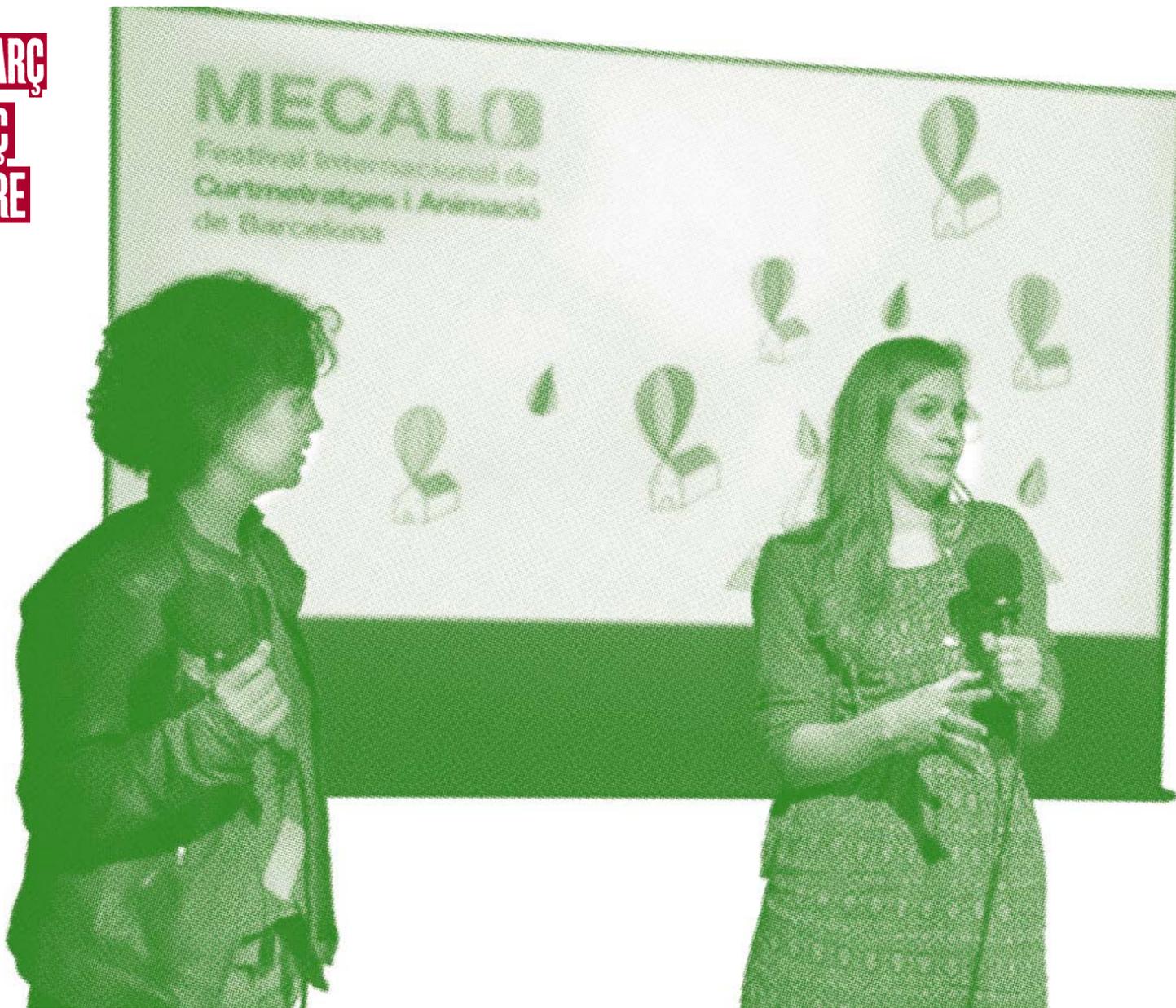
MECAL PRO 2014

del 6 al 30 de MARÇ

7, 8 i 9 de MARÇ

a l'ANTIC TEATRE

www.mecalbcn.org

El Festival Internacional de Curtmetratges i Animació de Barcelona Mecal Pro celebrarà la seva setzena edició del 6 al 30 de març. El certamen projectarà més de 350 curtmetratges de gran qualitat provinents de més de 30 països diferents. Els curtmetratges es distribuïran entre les seccions oficials a competició, que es divideixen entre Internacional, Obliqua, Documental, i després de l'èxit de l'edició anterior, Animació i les seccions paral·leles amb 15 categories de diferents temàtiques.

Més de 16 anys dedicats al curtmetratge, a la seva difusió i al seu reconeixement públic, han servit a Mecal per a convertir-se en un certamen de gran prestigi dins i fora del seu espai natural, la ciutat de Barcelona. A l'estranger Mecal ja és un nom destacat en el panorama internacional de certàmens de curtmetratges, essent àmpliament reconegut tant per festivals i distribuïdors com per productors i realitzadors de curts. I en el nostre país, i especialment la ciutat de Barcelona, la seva trajectòria i caràcter continuen essent premiats i correspostos per un públic fidel i uns no menys importants col·laboradors, empreses i institucions.

El Festival Internacional de Cortometrajes y Animación de Barcelona Mecal Pro celebrará su decimosexta edición del 6 al 30 de marzo. El certamen proyectará más de 350 cortometrajes de gran calidad provenientes de más de 30 países diferentes. Los cortometrajes se distribuirán entre las secciones oficiales a competición, que se dividen entre Internacional, Oblicua, Documental y tras el éxito de la edición anterior, Animación y las secciones paralelas con 15 categorías de diferentes temáticas.

Más de 16 años dedicados al cortometraje, a su difusión y reconocimiento, han servido a Mecal para convertirse en un certamen de gran prestigio dentro y fuera de su espacio natural, la ciudad de Barcelona. En el extranjero Mecal ya es un nombre destacado en el panorama internacional de certámenes de cortometrajes, siendo ampliamente reconocido tanto por festivales y distribuidores, como por productores y realizadores de cortos. Y en nuestro país, y especialmente en Barcelona, porque su trayectoria y carácter continúan siendo premiados y avalados por un público fiel y unos no menos importantes colaboradores, empresas e instituciones.

Mecal Pro, the Barcelona International Short Film and Animation Festival, will celebrate its sixteenth edition between the 6th and the 30th of March. During the competition more than 350 high quality short films from over 30 different countries will be screened. The short films will be assigned to the various official competition categories, which comprise International, Oblique, Documentary and, given the success of last year's edition, Animation, as well as the complementary sections with 15 different subject categories.

Thanks to more than 16 years dedicated to the recognition and promotion of short films, Mecal, Barcelona's International Short Film Festival, has become a well-known event both in its city of origin and in the rest of the world. Internationally, Mecal is an established name in the arena of short film competitions, recognised by festivals and distributors, producers and short film makers alike. In our country, and Barcelona in particular, Mecal's distinctive career and character are continuously rewarded and backed by a loyal audience and, just as importantly, by the companies and organisations who lend their support.

SOREN EVINSON

HOMENATGE A L'IDIOTA

13, 14 i 15 de MARÇ a les 21 h. i 16 de MARÇ a les 20 h.

ESTRENA

ENTRADA: 6 euros
DURADA: 55 minuts aprox.

Texts, dramaturgia i performer: SOREN EVINSON
Performer: BERNAT DE GISPert
Llums i so: PABLO GISBERT

Produït per Transit Projectes i Antic Teatre
en el marc del projecte Liminal GR
Pilar Cruz i Marc Roig, comisaris del projecte

<http://sorenevinson.wordpress.com/>

A finals del segle passat Lars Von Trier va reclamar la figura de l'idiota com a posició política. La incapacitat de presentar-se en l'esfera pública és una de les definicions de l'idiotisme. Però actuar conscientment com un idiota és insultar i subvertir la nostra identitat social i política. Triar ser un idiota és clamar contra la comercialització de la nostra intimitat.

Dos performers, un amb discapacitat física i mental i un altre aparentment normal, s'encaren a l'idiotisme sota aquest test escènic absurd, tonto, imbècil, i carregat d'entusiasme inútil. Públic i performers estaran irremediament condemnats a provar les seves intel·ligències.

Aquest espectacle no pretén fer teatre social, ni reclama un espai per als discapacitats ni res de tot això. Aquests dos vénen aquí a fer coses estúpides, i en cap moment pretenen perdre la serietat del tema.

En Soren Evinson va estudiar Art Dramàtic a l'Institut del Teatre. A Londres realitza un Master (MA Advanced Theatre Practice) a Central School of Speech and Drama on rep Matricula d'Honor. Col·labora amb l'Oreet Ashery, la Karen Christopher, el Michael Thomas, i la Rosa Muñoz entre d'altres. Està ultimant *When The Stories Hit The Fan* juntament amb la Claire Thill i l'Irene Wernli i col·labora com a músic en diversos projectes.

El Bernat de Gispert treballa al centre per discapacitats ATAM. Va ser alumne d'en Soren Evinson entre 2007-10 en un taller de teatre per discapacitats. Al 2012 el Soren truca al Bernat i a la seva família per proposar-los aquest projecte. El Bernat continua anant al taller de teatre cada setmana.

A finales del siglo pasado Lars Von Trier reclamó la figura del idiota como posición política. La incapacidad de presentarse en la esfera pública es una de las definiciones del idiotismo. Pero actuar conscientemente como un idiota es insultar y subvertir nuestra identidad social y política. Escoger ser un idiota es clamar contra la comercialización de nuestra vida íntima.

Dos performers, uno con discapacidad física y mental y el otro aparentemente normal, se encaran al idiotismo bajo este test escénico absurdo, tonto, imbècil y cargado de entusiasmo inútil. Público y performers estarán irremediamente condenados a probar sus inteligencias.

Este espectáculo no pretende hacer teatro social, ni reclama un espacio para los discapacitados ni nada de todo eso. Estos dos vienen aquí a hacer cosas estúpidas, y en ningún momento pretenden perder la seriedad del tema.

Soren Evinson estudió Arte Dramático en el Institut del Teatre. En Londres realiza un MA en Central School of Speech and Drama, donde recibe Matricula de Honor. Colabora con Oreet Ashery, Karen Christopher, Michael Thomas, y Rosa Muñoz. Está ultimando *When The Stories Hit The Fan*, junto a Claire Thill e Irene Wernli y colabora como músico en diversos proyectos.

Bernat de Gispert trabaja en el centro para discapacitados ATAM. Fue alumno de Soren Evinson entre 2007-10 en un taller de teatro para discapacitados. En 2012 Soren llama a Bernat y a su familia para proponerles este proyecto. Bernat sigue yendo al taller de teatro cada semana.

At the turn of the last century, Lars Von Trier reclaimed the figure of the idiot as a political position. Idiocy could be defined as the incapacity to present oneself in the public sphere. But to consciously behave like an idiot is to insult and subvert our social and political identity. To choose to become an idiot is to speak out against the commercialization of our intimate lives.

Two performers, one who is mentally and physically disabled and the other, to all appearances, normal, take on idiocy as part of this absurd, asinine and imbecilic performative test, armed with useless enthusiasm. Audience and performers will be irretrievably compelled to try their intelligence.

This show is not social theatre, nor is it speaking for those with disabilities or anything like that. These two have come here to do stupid things, and at no point do they intend to lose sight of the seriousness of the subject.

Soren Evinson studied acting at the Institut del Teatre and completed his MA studies at the Central School of Speech and Drama (London University), where he was awarded a distinction. He has collaborated as a performer, writer and musician with Oreet Ashery, Karen Christopher, Michael Thomas and Rosa Muñoz amongst others. He is currently working on a new piece "When The Stories Hit The Fan" together with Claire Thill and Irene Wernli. He collaborates regularly as a musician in different projects. Bernat de Gispert works at a centre for disabled adults, ATAM. Bernat attended Soren's theatre workshop for people with mental disabilities between 2007 and 2010. In 2012 Soren called Bernat and his family and propose this project to them. Bernat still goes to the theatre workshop every week.

LA BUENA COMPAÑÍA

OSOS EN EL AGUA

20, 21 i 22 de MARÇ a les 21 h. i 23 de MARÇ a les 20 h.

ENTRADA: 6 euros / DURADA: 50 minuts

Creació, direcció i interpretació: ARANTZAZU LÓPEZ MEDINA i DAVID FRANCH FARRÉ

Residència Can Felipa i Azala

Co-producció OSIC i Antic Teatre / Adriantic

¿Són necessaris els canvis? Es pot canviar? Realment volem canviar? Hem de transcendir? És necessari canviar de postures còmodes per a buscar postures incòmodes i abandonar el lloc plàcid que era la nostra existència? És la placidesa, la comoditat un error? Tenim l'obligació de rescatar-nos? Estem destinats a canviar el món?... Aquest tipus de preguntes són les que em faria si fos un ós a l'aigua. Un ós a l'aigua, amb les seves passes lentes, sap cobrir les seves necessitats.

Per aquest projecte ens ajuntem Arantzasu López Medina i David Franch Farré amb la intenció de crear una peça. Unim ganes, curiositat, i aportant cadascú el seu coneixement i la seva experiència laboral i vital. Venint cadascú de diferents llenguatges escènics, pretenem volem construir quelcom sota el títol "Osos en el agua".

Arantzasu López Medina

Va néixer i viu a Barcelona. "Menea la cintura" des de que té memòria. Va començar a casa, el dia que va fer un any, pujant a la taula a ballar per a tota la família. A això van seguir les sessions interminables de gimnàstica rítmica de competició, els finals de curs al cole, les interpretacions al menjador de casa dels seus cosins, les classes de teatre, de dansa contemporània... Però el que ella vol és "que le coma el tigre, que le coma el tigre, sus carnes morenas". Si pogués escollir li agradaria ser... més...més...Més.

David Franch Farré

Ha estudiat a molts llocs i amb molta gent. Ha après coses però d'altres no hi ha hagut manera. Cansat de només sortir de festa i treballar en la construcció, va començar a fer teatre i ràpidament es va ajuntar amb gent per a sortir al carrer a mostrar el seu talent. "Con dinero o sin dinero hace siempre lo que quiere pues su palabra es la ley. No tiene patria ni reina, ni nadie que le comprenda pero sigue siendo el rey". Si pogués escollir li agradaria ser...més alt.

¿Son necesarios los cambios? ¿Se puede cambiar? ¿Realmente queremos cambiar? ¿Debemos transcender? ¿Es necesario cambiar de posturas cómodas para buscar posturas incómodas y abandonar el lugar placido que era nuestra existencia? ¿Es la placidez, la comodidad, un error? ¿Tenemos la obligación de rescatarnos? ¿Estamos destinados a cambiar el mundo?... Ese tipo de preguntas son las que me haría si fuera un oso en el agua. Un oso en el agua, con sus pasos lentos, siempre sabe cubrir sus necesidades.

Para este proyecto nos juntamos Arantzasu López Medina y David Franch Farré con la intención de crear una pieza. Juntamos ganas, curiosidad, y aportando cada uno su conocimiento y su experiencia laboral y vital. Viniendo cada uno de distintos lenguajes escénicos, pretendemos y queremos construir algo bajo el título "Osos en el agua".

Arantzasu López Medina

Nació y vive en Barcelona. Menea la cintura desde que tiene uso de razón. Empezó en casa, el día que cumplió un año, subiéndose a la mesa a bailar para toda la familia. A eso le siguieron las sesiones interminables de gimnasia rítmica de competición, los finales de curso en el cole, las interpretaciones en el comedor de casa de sus primos, las clases de teatro, de danza contemporánea... Pero lo que ella quiere es que le coma el tigre, que le coma el tigre, sus carnes morenas. Si pudiera elegir le gustaría ser... más...más...Más.

David Franch Farré

Ha estudiado en muchos sitios y con mucha gente. Ha aprendido cosas y otras no ha habido manera. Cansado de sólo salir de fiesta y trabajar en la construcción, empezó a hacer teatro y rápidamente se juntó con gente para salir a la calle a mostrar su talento. Con dinero o sin dinero hace siempre lo que quiere pues su palabra es la ley. No tiene patria ni reina, ni nadie que le comprenda pero sigue siendo el rey. Si pudiera elegir le gustaría ser...más alto.

Is change necessary? Is change possible? Do we really want to change? Should we transcend? Do we need to change our comfortable positions for uncomfortable ones, and to abandon the calmness of our previous existence? Is calm, is comfort a mistake? Do we need to save ourselves? Are we destined to change the world?... This is the kind of question I'd ask myself if I were a bear in the water. A bear in the water, with its slow steps, knows how to supply its own needs.

Arantzasu López Medina and David Franch Farré got together for this project with the aim of creating a performance piece. We pooled our enthusiasm and curiosity and brought in our own skills and experiences from our work and our lives. Coming as we do from different kinds of performance, we wanted to create something called "Bears in the Water".

Arantzasu López Medina was born and lives in Barcelona. She has been swaying her hips since she can remember. She started at home on her first birthday, climbing on to the table to dance for the whole family. This was followed by endless sessions in competitive gymnastics, school end of term shows, performances in her cousins' dining room, drama classes, lessons in contemporary dance... But what she really wants is to be devoured by the tiger, for the tiger to devour her dark flesh. If she could choose, she'd be... more... more... More.

David Franch Farré has studied in many places and with many people. He learned some things while others eluded him. Tired of limiting himself to working in construction and partying, he started doing drama and very quickly got together with others on the streets to show his skills. With or without money, he does whatever he likes because his word is law. He has neither queen nor country nor anyone to understand him but he is still the king. If he could choose he'd like to be... taller.

TXALO TOLOZA-FERNÁNDEZ amb LAIDA AZKONA

TROPICO. TIERRA QUEMADA.

ESTRENA

28 i 29 de MARÇ a les 21 h. i 30 de MARÇ a les 20 h.

ENTRADA: 6 euros / DURADA: 70 minuts

Un projecte portat a escena per **LAIDA AZKONA GOÑO** i **TXALO TOLOZA-FERNÁNDEZ**
Videocreació: **MiPrimerDrop**. Textos: **LAIDA AZKONA** i **GONZALO JAVIER**. Traducció al quechua: **YOLANDA HUAÑEC**

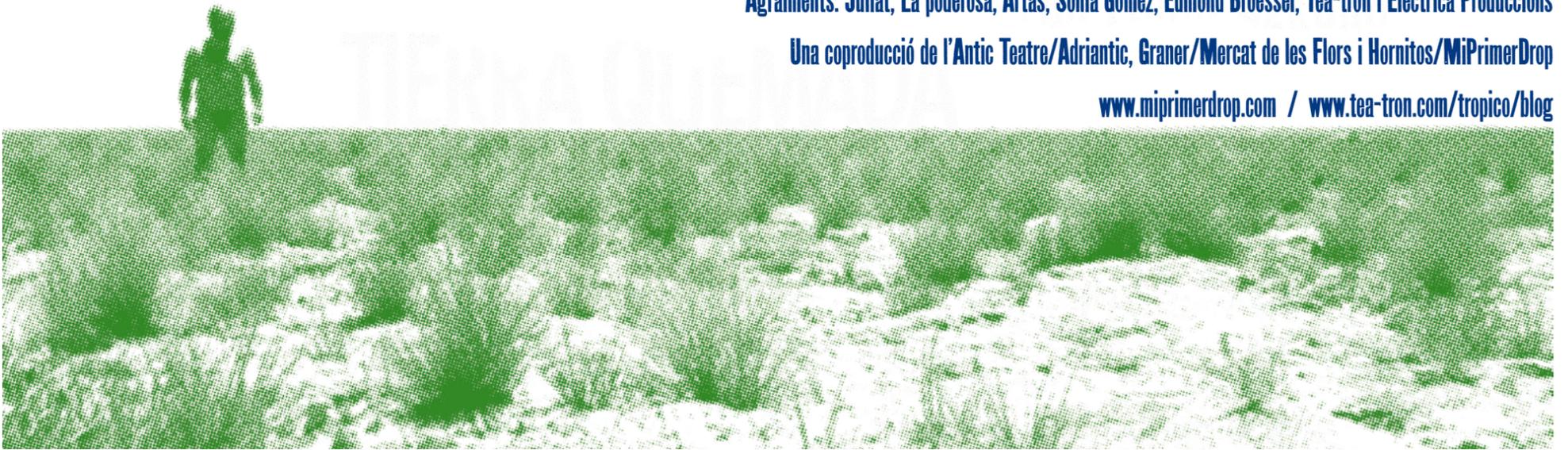
Disseny sonor i selecció musical: **JUAN CRISTÓBAL SAAVEDRA**. Disseny de llums: **ANA ROVIRA**

Amb el suport de **Tienda Derecha, Centro Rimsaun, BlogMobileArts** i **Bicing**

Agraïments: **Juliat, La poderosa, Artas, Sònia Gómez, Edmond Broessel, Tea-tron** i **Elèctrica Produccions**

Una coproducció de **l'Antic Teatre/Adriatic, Graner/Mercat de les Flors** i **Hornitos/MiPrimerDrop**

www.miprimerdrop.com / www.tea-tron.com/tropico/blog

Quines possibilitats ens queden quan les hem esgotat totes?

Tierra Quemada és un projecte nascut d'una sèrie de documentals atípics que intenta dibuixar la cartografia que hem escarificat sobre el nostres cossos. Un mapa erroni ple d'espais durs, àrids, solitaris i precaris, oblidats i rebutjats.

Un viatge al Tròpic de Capricorn en una roadmovie que no avança cap enloc, entès com un intent fallit de rellegir i comprendre la nostra bitàcola.

Txalo Toloza-Fernández (Anafagasta, 1975)

Es forma com a creador audiovisual a Santiago de Chile i Barcelona, on resideix i treballa des del 1997. Videoartista, performer, comissari d'exposicions i vj, durant els últims anys ha especialitzat el seu treball en la creació audiovisual dirigida a les arts vives i ha treballat amb telèfons mòbils aplicats a la vídeo creació. És col·laborador habitual de la performer Sonia Gómez, de la companyia mexicana de teatre documental Lagartijas tiradas al Sol i des de 2009 és membre de la Companyia FFF del director d'escena Roger Bernat.

Laida Azkona (Pamplona 1981) viu entre Barcelona

i Pamplona i es dedica a les arts vives amb una concepció transdisciplinària. El seu enfocament actual es situa en l'escriptura, entesa com una concepció expandida d'allò coreogràfic i de la presència - moviment del cos. Formada a The Rambert School (Londres), a SEAD (Salzburg) i a *The Trisha Brown Company Studio* (Nova York), ha sigut intèrpret de creadors com Francesco Scavetta (Oslo), Juschka Weigel (Berlín) o Noemí Lafrance (Nova York). Les seves dos últimes creacions són *Mu-to (Excavar un túnel hasta China)* i *Ciento volando*.

Cofundadora del col·lectiu Hierbaroja, és també una de les directores artístiques del festival INMEDIACIONES.

¿Qué posibilidades nos quedan cuando las hemos agotado todas?

Tierra quemada es un proyecto escénico nacido de una serie de documentales bizarros que intenta dibujar la cartografía que hemos escarificado sobre nuestros cuerpos. Un mapa erróneo repleto de espacios duros, áridos, solitarios y precarios, olvidados y rechazados.

Un viaje al Trópico de Capricornio en una roadmovie que no avanza hacia ningún lado, entendido como un intento fallido de releer y comprender nuestra bitácola.

Txalo Toloza-Fernández (Anafagasta, 1975)

Se forma como creador audiovisual en Santiago de Chile y Barcelona, donde reside y trabaja desde 1997. Videoartista, performer, comisario de exposiciones y vj, durante los últimos años ha especializado su trabajo en la creación audiovisual dirigida a las artes vivas y al trabajo con teléfonos móviles aplicados a la vídeo creación.

Es colaborador habitual de la performer Sonia Gómez, de la compañía mexicana de teatro documental Lagartijas tiradas al Sol y desde 2009 es miembro de la Compañía FFF del director de escena Roger Bernat.

Laida Azkona (Pamplona 1981). Establecida entre

Barcelona y Pamplona se dedica a las artes vivas con una concepción transdisciplinaria. Su foco actual se sitúa en la escritura, entendida como una concepción expandida de lo coreográfico y de la presencia - movimiento del cuerpo. Formada en The Rambert School (Londres), en SEAD (Salzburg) y en *The Trisha Brown Company Studio* (Nova York), ha sido intérprete de creadores como Francesco Scavetta (Oslo), Juschka Weigel (Berlín) o Noemí Lafrance (Nova York). Sus dos últimas creaciones individuales son *Mu-To (excavar un túnel hasta China)* y *Ciento Volando*. Cofundadora del Colectivo escénico Hierbaroja, es también una de las directoras artísticas del festival INMEDIACIONES.

What possibilities are left to us when we have tried them all?

Inspired by a series of bizarre documentaries, *Tierra quemada (Burnt Earth)* is a performance project that attempts to trace the maps we have etched on our bodies. These are unreliable maps, full of places that are harsh, arid, solitary and hostile, forgotten and rejected. This journey to the Tropic of Capricorn is a roadmovie that goes nowhere; a failed attempt to re-read and interpret our compass heading.

Txalo Toloza-Fernández (Anafagasta, 1975),

trained as an audio-visual creator in Santiago, Chile and Barcelona, where he has lived and worked since 1997. Video director, performer, exhibition curator and vj, over the past years he has focused his work on audio-visual creation within live arts and work with mobile phones applied to video creation.

He is a regular collaborator of performer Sonia Gómez, Mexican documentary theatre company Lagartijas tiradas al sol and, since 2009, he is a member of Compañía FFF created by stage director Roger Bernat.

Laida Azkona (Pamplona 1981) lives between

Barcelona and Pamplona and works with living arts from a variety of disciplines. Her current focus is on writing, understood as an expanded concept of choreography and presence - movement of the body. Trained at The Rambert School (London), SEAD (Salzburg) and The Trisha Brown Company Studio (New York) she has performed for such creators as Francesco Scavetta (Oslo), Juschka Weigel (Berlin) and Noemí Lafrance (New York). Her two latest solo creations are *Mu-To (excavar un túnel hasta China)* and *Ciento Volando*. Co-founder of the performance collective Hierbaroja, she is also one of the artistic directors of the INMEDIACIONES festival.

MARÍA GARCÍA VERA Y JUAN MIRANDA

MICROLOGÍA SEGUNDA: EL DESCENSO DE FACUNDA VOLUPTA

4 i 5 i 6 d'ABRIL a les 21 h. i 6 d'ABRIL a les 20 h.

ENTRADA: 6 euros
DURADA: 60 minuts

Idea original i interpretació: **MARÍA GARCÍA VERA**
Direcció: **JUAN PABLO MIRANDA**
Col·laboradors: **TXIKI BERRAONDO / SERGI FAUSTINO / OSCAR DASÍ / SONIA GÓMEZ / VICTOR MOLINA / PATRICIA CABALLERO / MELINA PEREYRA / BRUNA CUSÍ**

Aquesta peça ha estat creada amb el suport de:
La Porta, Proyecto Ocupaciones, Teatro Pradillo,
Beca CONCA 2012, La Caldera, L'Estruch.

Co-producció: Antic Teatre / Adriantic

micrologias.tumblr.com

Una aventura a l'altre costat que pot assemblar-se a la caiguda en un estat crepuscular, un estat entre el somni i el despertar on conviuen simultàniament les imatges que irrompen en la memòria (els absents), les que lluiten per sortir de les ferides del cos (les emocions) i les que il·luminen la obscuritat que s'agita en el cor de l'experiència quotidiana (els fantasmes).

Un descenso... cossos i trossos de cossos apareixen, emeten sons, parlen i desapareixen... Una història esclatada, un mapa de petjades, un secret... i la lleugeresa dels dies.

María García Vera

Actriu i investigadora. Estudia cinema a la Sorbona i interpretació a l'Institut del Teatre de Barcelona. Combina el treball com actriu al cinema i al teatre amb la creació i investigació escènica i cinematogràfica. Es forma en dansa Body Weather amb Andrés Corchero. És membre del projecte *Ocupaciones* creat per La Porta al 2012. Actualment forma part del col·lectiu *Mortal de Necesidad* juntament amb Oscar Dasí, Sergi Faustino i Itxaso Corral. És artista resident al Graner 2014.

Juan Pablo Miranda

Dramaturg, actor i director. Es forma com actor a Argentina amb els mestres Pompeyo Audivert, Rhea Volij i Alejandro Catalán. A Barcelona, es gradua en Direcció i Dramatúrgia a l'Institut del Teatre. Co-dirigeix la companyia Chroma Teatre juntament amb Melina Pereyra des de 2009 <http://www.chromateatre.com/>. La seva última obra, *Boquitas Pintadas* de Manel Puig s'estrenarà a Barcelona al Versus Teatre al maig de 2014.

Una aventura al otro lado que puede asemejarse a la caída en un estado crepuscular, un estado entre el sueño y el despertar en el que conviven simultáneamente las imágenes que irrompen en la memoria (los ausentes), las que luchan por salir desde las heridas del cuerpo (las emociones) y las que alumbran la oscuridad que se agita en el corazón de la experiencia cotidiana (los fantasmas).

Un descenso... cuerpos y trozos de cuerpos aparecen, emiten sonidos, hablan, y desaparecen... Una historia estallada, un mapa de huellas, un secreto... y la ligereza de los días.

María García Vera

Actriz e investigadora. Estudia Cine en la Sorbona e Interpretación en El Institut del Teatre de Barcelona. Combina el trabajo como actriz en cine y teatro con la creación e investigación escénica y cinematográfica. Se forma en danza Body Weather con Andrés Corchero. Es miembro del proyecto *Ocupaciones* creado por La Porta en 2012. Actualmente forma parte del colectivo *Mortal de Necesidad* junto con Oscar Dasí, Sergi Faustino e Itxaso Corral. Es artista residente del Graner 2014.

Juan Pablo Miranda

Dramaturgo, actor y director. Se forma como actor en Argentina con los maestros Pompeyo Audivert, Rhea Volij y Alejandro Catalán. En Barcelona, se gradúa en Dirección y Dramaturgia en El Institut del Teatre. Co-dirige la compañía Chroma Teatre junto con Melina Pereyra desde 2009 <http://www.chromateatre.com/>. Su última obra, *Boquitas Pintadas* de Manuel Puig se estrenará en Barcelona en el Versus Teatre en mayo de 2014.

An adventure on the other side that can be likened to falling into a twilight state, the state between sleep and wakefulness in which images that are suddenly remembered (the absent); images that struggle to emerge from wounds on the body (emotions) and images that illuminate the darkness that stirs in the heart of everyday experience (the ghosts) exist simultaneously.

A descent... bodies and fragments of bodies appear, emit sounds, speak and disappear... an exploded story... a map of traces... a secret... and the weightlessness of days...

María García Vera

Actress and researcher. She studied Film at La Sorbonne and Performance at the Institut del Teatre of Barcelona. She combines working as an actress for film and theatre with creation and research in performance and cinema. She trained in Body Weather with Andrés Corchero. She is a member of the *Ocupaciones* project created by La Porta in 2012, and is part of the *Mortal de Necesidad* collective with Oscar Dasí, Sergi Faustino and Itxaso Corral. She is resident artist at El Graner 2014.

Juan Pablo Miranda

Dramaturge, actor and director. He trained as an actor in Argentina under Pompeyo Audivert, Rhea Volij and Alejandro Catalán. In Barcelona, he graduated in Direction and Dramaturgy at the Institut del Teatre. He is co-director of Chroma Teatre with Melina Pereyra since 2009. <http://www.chromateatre.com/>. His latest work, *Boquitas Pintadas* by Manuel Puig, will premiere in Barcelona at the Versus Teatre in May 2014.

LOS ANACOLUTOS Y PROYECTOS POPLÍTEOS

EL PEZ

ESTRENA

9, 10 i 11 d'ABRIL a les 21 h.

ENTRADA: 6 euros / DURADA: 60 minuts

Idea original i performer: ISAAC TORRES

Performer i músic: GLORIA MARCH

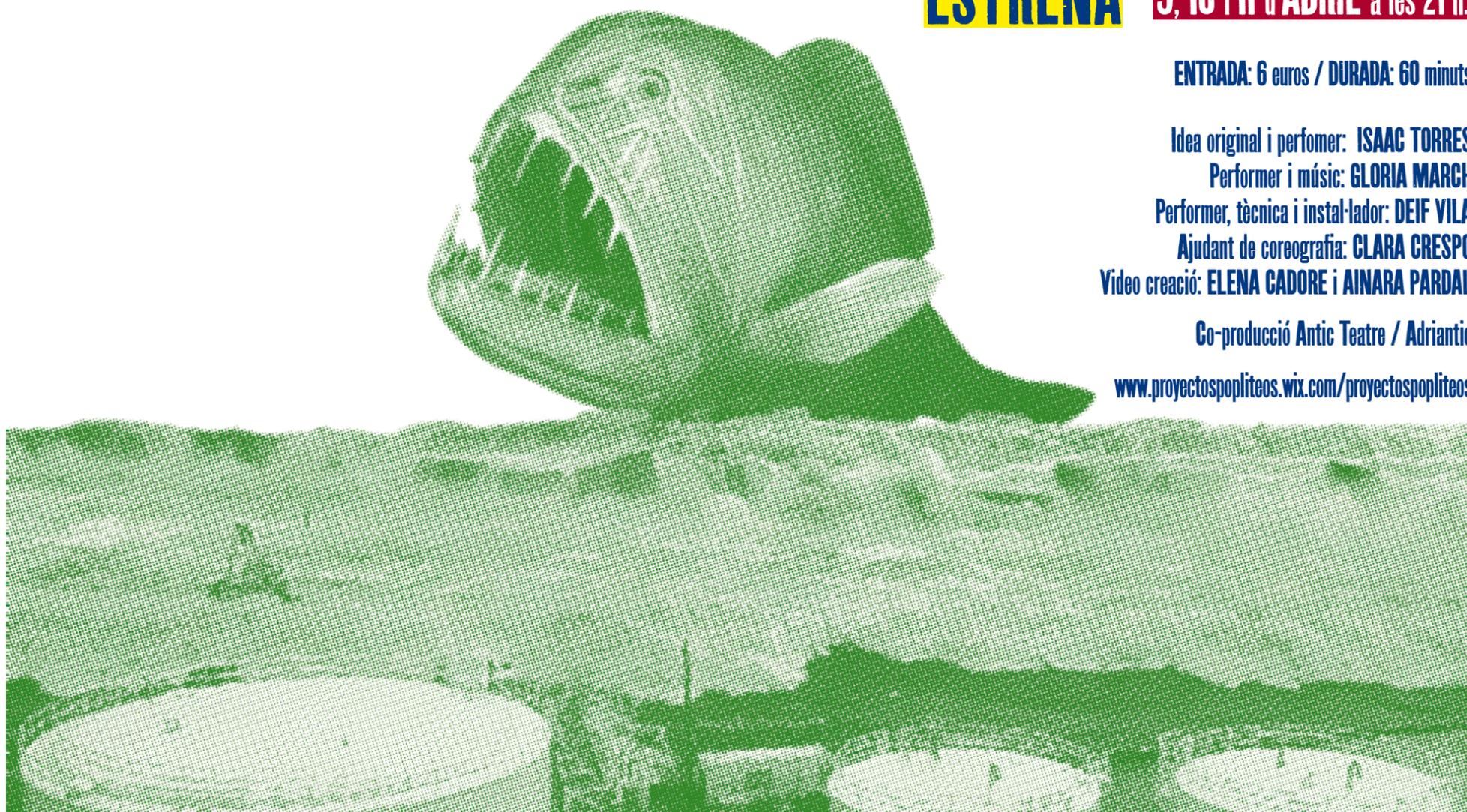
Performer, tècnica i instal·lador: DEIF VILA

Ajudant de coreografia: CLARA CRESPO

Vídeo creació: ELENA CADORE i AINARA PARDAL

Co-producció Antic Teatre / Adriantic

www.proyectospopliteos.wix.com/proyectospopliteos

Parlem de l'oblit. De la capacitat que tenim d'emmagatzemar en caixes obscures del nostre subconscient fets, dades i anècdotes que no ens convé recordar i que ens fan ensopegar milers de vegades amb la mateixa pedra, o la mateixa alga en aquest cas, repetint la història una i una altra vegada. Sobrevivim en un entorn líquid com cita Zygmunt Bauman. Tot se'ns escapa de les mans, pensem i ens refugiem en una falsa societat aparentment estable que sura en un medi aquós, mentre tot se'ns escorre de les mans. Tot això propiciat per la "societat de l'oblit", on el que no es recorda no importa i ens porta de manera inevitable a cometre els mateixos errors. Partint de l'expressió "memòria de peix" firmem el concepte "Alzheimer selectiu" per a nombrar aquest control mitjançant l'oblit.

Proyectos Poplíteos el formen Isaac Torres (Artista Escènic) i Deif Vila (artista plàstic i performer). El col·lectiu neix el 2013 i des de llavors han participat en festivals nacionals com "Escena Contemporànea" i "Elx el carrer", i internacionals com "Rifiut Arte" de Rieti, Itàlia. Els seus projectes actuals són *El Carnero*, *Mearruinas*, *En di-recto* i *Polvo*, a més de participar en diverses exposicions a nivell nacional.

Els Anacolutos el formen Isaac Torres i Gloria March (Actriu i Músic). Des de el 2007 no han parat de crear i d'actuar en sales nacionals i internacionals, havent passat per circuits d'Anglaterra, teatres d'Holanda i Alemanya. La seva obra *Small Café* és la més significativa.

Hablamos del olvido. De la capacidad que tenemos de almacenar en cajones ocultos de nuestro subconsciente hechos, datos y anécdotas que no nos conviene recordar y que nos hacen tropezar miles de veces con la misma piedra, o la misma alga en este caso, repitiendo la historia una y otra vez.

Sobrevivimos en un entorno líquido como cita Zygmunt Bauman. Todo se nos escapa de las manos, pensamos y nos refugiamos en una falsa sociedad aparentemente estable que flota en un medio acuoso, mientras todo se nos escurre de las manos. Todo esto propiciado por una "sociedad del olvido", donde lo que no se recuerda no importa y nos lleva de manera inevitable a cometer los mismo errores.

Partiendo de la expresión "memoria de pez" firmamos el concepto "Alzheimer selectivo" para nombrar ese control mediante el olvido.

Proyectos Poplíteos lo forman Isaac Torres (Artista Escénico) y Deif Vila (artista plástico y Performer). El colectivo nace en 2010 y desde entonces han participado en festivales nacionales como "Escena Contemporánea" y "Elx al carrer", e internacionales como "Rifiut Arte" de Rieti, Italia. Sus proyectos actuales son *El Carnero*, *Mearruinas*, *En di-recto* y *Polvo*, además de participar en varias exposiciones a nivel nacional.

Los Anacolutos lo forman Isaac Torres y Gloria March (Actriz y Músico). Desde el 2007 no han parado de crear y de actuar en salas nacionales e internacionales, habiendo pasado por circuitos de Inglaterra, teatros de Holanda y Alemania. Su obra *Small Café* es la más significativa.

Let's talk about forgetting. About our capacity to store, in the hidden compartments of our subconscious, events, dates and anecdotes that we don't want to remember and that make us trip over the same stone (or piece of seaweed in this case) hundreds of times, making history repeat itself over and over again.

We survive in a liquid environment, said Zygmunt Bauman. Everything slides out of reach; we think and hide in an apparently stable false society that floats in a watery medium, while everything slips from our grasp. Everything is encouraged by a "society of forgetting" where what isn't remembered is not important, and we are led inevitably to making the same mistakes.

Based on the expression "memory like a fish" we undersign the concept of "Selective Alzheimer's" as a name for this control via forgetting.

Proyectos Poplíteos consist of Isaac Torres (Performance artist) and Deif Vila (Performer and visual artist). The group emerged in 2010 and has since then taken part in national festivals such as "Escena Contemporánea" and "Elx al carrer", as well as international festivals such as "Rifiut Arte" in Rieti, Italia. Their current projects are *El Carnero*, *Mearruinas*, *En di-recto* y *Polvo* and they also take part in several national exhibitions. Isaac Torres and Gloria March (Actress and musician) together form **Los Anacolutos**. Since 2007 they have continuously been creating and performing at national and international venues, with performances on British tours and in Dutch and German theatres. *Small Café* is their best-known piece.

CECILIA COLACRAI, MIREIA DE QUEROL i ANNA RUBIROLA

BIG BOUNCE

12 d'ABRIL a les 21 h. i 13 d'ABRIL a les 20 h.

ENTRADA: 6 euros / DURADA: 50 minuts aprox.

Creació i interpretació: **Colectivo Big Bouncers:**

CECILIA COLACRAI, MIREIA DE QUEROL i ANNA RUBIROLA

Col·laboració artística: **JOAO LIMA, FEDERICA PORELLO**

Edició d'àudio: **PABLO (MO) RAMIREZ**

Veu en off: **CRISTINA CARRASCO**

Vídeo i foto: **PABLO (MO) RAMIREZ, TRISTÁN PÉREZ MARTÍN, ALBA SUÑÉ**

Big Bouncers és resident a: **tragantDansa, La Caldera, La Visiva i Burdag Studio (Polònia)**

Amb la Col·laboració de l'Institut Ramon Llull

www.bigbouncers.wordpress.com

VÍDEO: <http://vimeo.com/78014737>

Il·lustració sobre una fotografia de Tristán Pérez Martín

Big Bounce és una peça escènica centrada en el moviment i la paraula que gira entorn del concepte d'origen i que juga a desplegar possibles futurs, derivats d'un mateix origen.

Big Bounce proposa un viatge que qüestiona la temporalitat del fet escènic a partir de cossos que es transformen, es substitueixen i es complementen contínuament.

Big Bounce pren el nom de la teoria homònima que suggereix que podríem estar vivint en el primer de tots els universos però és igualment probable que estiguem vivint a l'univers dos mil milions (o en qualsevol d'una seqüència infinita d'universos).

Trajectòria conjunta del col·lectiu Big Bouncers: Anna Rubirola, Cecília Colacrai i Mireia de Querol. Totes elles són creadores independents residents a Barcelona. Han estat membres de CRIM (Creadors independents en moviment. 2011/2013), residents a La Caldera (des del 2009 al 2013), i actualment artistes residents a La Visiva. Totes elles compten amb una àmplia trajectòria com a creadores en solitari o juntament amb altres artistes així com en la docència de la dansa.

Comencen a treballar conjuntament al maig del 2012, compartint les seves inquietuds i desenvolupant una pràctica comuna, la qual tenen la possibilitat de presentar al públic a l'octubre del mateix any, dins de la programació del Festival Escena Criminal III. És allà on tenen l'oportunitat de confirmar que la direcció del seu treball té un interès i impacte tant en el públic com en elles mateixes. Per aquesta raó prenen la decisió de continuar desenvolupant el seu treball a partir dels tres eixos comentats anteriorment: la creació d'una peça escènica (**Big Bounce**), el treball de **Performances Site Specific**, i els taller d'eines de composició per a la creació. La peça **Big Bounce** ha estat creada en residència als següents espais: **tragantDansa 2013, La Caldera 2012-2013, La Visiva 2013 i Burdag Studio (Polònia) 2013.**

Big Bounce es una pieza escènica centrada en el movimiento y la palabra que gira entorno al concepto de origen y que juega a desplegar posibles futuros, derivados de un mismo origen.

Big Bounce propone un viaje que cuestiona la temporalidad del hecho escénico a partir de cuerpos que se transforman, se sustituyen y se complementan continuamente.

Big Bounce toma el nombre de la teoría homónima que sugiere que podríamos estar viviendo en el primero de todos los universos pero es igualmente probable que estemos viviendo en el universo dos mil millones (o en cualquiera de una secuencia infinita de universos).

Trajectoria conjunta del colectivo Big Bouncers: Cecilia Colacrai, Mireia de Querol y Anna Rubirola. Todas ellas son creadoras independientes residentes en Barcelona. Han sido integrantes de CRIM (Creadores independientes en movimiento. 2011/2013), residentes en La Caldera (desde el año 2009 al 2013), y actualmente artistas residentes de La Visiva. Cuentan con una amplia trayectoria como creadoras en solitario o juntamente con otros artistas así como una amplia experiencia en la docencia de la danza. Empiezan a trabajar conjuntamente en mayo del 2012, compartiendo sus inquietudes y desarrollando una práctica común, que tienen la posibilidad de presentar al público en octubre del mismo año, dentro del Festival Escena Criminal III. Es allí donde tienen la oportunidad de confirmar que la dirección de su trabajo tiene un interés y impacto tanto en el público como en ellas mismas. Por esta razón toman la decisión de continuar desarrollando su trabajo alrededor de los tres ejes comentados anteriormente: la creación de una pieza escènica (**Big Bounce**), el trabajo de **Performance Site Specific**, y los talleres de herramientas de composición para la creación. La pieza **Big Bounce** ha sido creada en residencia en los siguientes espacios: **tragantDansa 2013, La Caldera 2012-2013, La Visiva 2013 y Burdag Studio (Polonia) 2013.**

Big Bounce is a performance piece based on movement and speech which explores the concept of origin and plays a game of unfolding different possible futures derived from a common origin.

Big Bounce proposes a journey in which the temporality of the performance is questioned through bodies that transform, replace and complement each other continuously.

Big Bounce takes its name from the eponymous theory that suggests that we could be living in the first of all universes, but that it is equally probable that we could be living in the two thousand millionth universe (or in any one of an infinite sequence of universes).

Common trajectory of the Big Bouncers Collective: Cecilia Colacrai, Mireia de Querol and Anna Rubirola.

All of them are independent creators resident in Barcelona. They were members of CRIM (Creadors independents en moviment. 2011/2013), resident at La Caldera (from 2009 to 2013), and at the moment are resident at La Visiva. Each has had an extensive career working independently and in collaboration with other artists, as well as a broad experience in the field of dance pedagogy.

They began working together in May 2012, sharing their interests and developing a common practice. They had the opportunity to present their work to the public in October of the same year within the programme Escena Criminal III at the Antic Teatre, Barcelona. There they were able to confirm that the direction of their work is of interest to and has an impact on both the audience and themselves. For this reason, they decided to continue developing their work around the three lines mentioned above: the creation of a performance piece (**Big Bounce**); the work on **Site Specific Performances**; and the workshops on compositional tools for creation. The piece **Big Bounce** has been created in residency at the following spaces: **tragantDansa 2013, La Caldera 2012-2013, La Visiva 2013 and Burdag Studio (Poland) 2013.**

COLECTIVO DIOSLOSCRÍA

EL AÑO DEL LEÓN

(O COMO CONVERTIRSE EN UNA BESTIA ESCÉNICA)

24, 25 i 26 d'ABRIL a les 21 h. i 27 d'ABRIL a les 20 h.

ESTRENA

ENTRADA: 6 euros
DURADA: 60 minuts aprox.

Idea original, creació i dramaturgia: COLECTIVO DIOSLOSCRÍA

Intèrprets: LAVINIA HERVÁS i OLGA BLANCO

Creació sonora: DANIEL PINO

Video: IAN GEHLHAAR

Vestuari: PAQUI GALÁN i COLECTIVO DIOSLOSCRÍA

Il·luminació: TONI UBACH

<http://www.colectivodiosloscria.wix.com/colectivodiosloscria>

Il·lustració sobre una fotografia d'Aleix Mayans

El año del león (o como convertirse en una bestia escénica) és una peça autobiogràfica en la que a partir del nostre testimoni personal i de material documental parlem de l'experiència que vàrem viure durant la gira d'una peça fictícia, que mai no es va veure als escenaris, però que va suposar un canvi a la nostra trajectòria.

Durant aquell any, *El año del León*, vàrem aprendre molt sobre el dolor, sobre com l'assumim i sobre la nostra particular forma de superar-lo. Vàrem aprendre que potser ens hagués agradat ser tant forts com els homes, perquè ens han ensenyat que ho són, i aleshores vàrem voler barallar-nos com els homes, escopir com els homes i vàrem descobrir que això no va de sexes ni d'índex de massa corporal. Això va d'una altra cosa.

Colectivo Diosloscría: *Teatre retro vintage pop rock postpunk per NO tots els públics i en V.O., de vegades subtítulada.*

Colectivo Diosloscría neix de la col·laboració espontània entre Olga Blanco i Lavinia Hervás, artistes en la recerca de nous estímuls i llenguatges teatrals.

L'estiu de 2011 comencen a treballar en *Yo no soy esa*, la seva primera peça, en residència al Centre d'Arts Escèniques de Terrassa. La peça s'estrena el maig del 2013 a l'Antic Teatre i després inicien una gira per diferents espais i festivals de Catalunya i Espanya (Teatracciones, Café de las Artes, TNT, DT...).

A finals de 2012 ja sorgeix la idea de crear *El año del León (o cómo convertirse en una bestia escénica)*, peça que creen en residència al Centre d'Arts Escèniques de Terrassa.

El año del León (o cómo convertirse en una bestia escénica) es una pieza autobiográfica en la que a partir de nuestro testimonio personal y de material documental hablamos de la experiencia que vivimos durante la gira de una pieza ficticia, que nunca se vio en los escenarios, pero que supuso un cambio en nuestra trayectoria.

Durante ese año, *El año del León*, aprendimos mucho sobre el dolor, sobre como lo asumimos y sobre nuestra particular manera de superarlo. Aprendimos que quizás nos habría gustado ser tan fuertes como los hombres, porque nos han enseñado que lo son, y entonces quisimos pelear como los hombres, escupir como los hombres y nos dimos cuenta de que esto no va de sexes ni de índices de masa corporal. Esto va de otra cosa.

Colectivo Diosloscría: *Teatre retro vintage pop rock postpunk para NO todos los públicos y en V.O., a veces subtítulada.*

Colectivo Diosloscría nace de la colaboración espontánea entre Olga Blanco y Lavinia Hervás, artistas a la búsqueda de nuevos estímulos y lenguajes teatrales.

El verano del 2011 empiezan a trabajar en *Yo no soy esa*, su primera pieza, en residencia en el Centre d'Arts Escèniques de Terrassa. La pieza se estrena en mayo del 2013 en el Antic Teatre y después inician una gira por diferentes espacios y festivales en Cataluña y España (Teatracciones, Café de las Artes, TNT, Festival Muses, DT...).

A finales de 2012 ya surge la idea de crear *El año del León (o cómo convertirse en una bestia escénica)*, pieza que crean en residencia en el Centre d'Arts Escèniques de Terrassa.

El año del León (o cómo convertirse en una bestia escénica), is an autobiographical work based on documentary material and our personal accounts in which we talk about the tour of a non-existent piece that was never performed, but that brought about a change in our trajectory.

During that year, *The Year of the Lion*, we learned a lot about pain, about how to live with it, and also our own particular way of overcoming it. We learned that perhaps we would have liked to be as strong as men, because we've been taught that men are strong; and then we wanted to fight and spit like men but realised that this isn't about sexes or body mass index. This is something else.

Diosloscría Collective: *retro vintage postpunk pop rock theatre NOT for all audiences and in its original language version with occasional subtitles.*

Diosloscría Collective emerged from a spontaneous collaboration between Olga Blanco and Lavinia Hervás, artists in search of new stimuli and performance languages.

In the summer of 2011 they began to work on *Yo no soy esa*, their first piece, in residence at the Centre d'Arts Escèniques de Terrassa. The piece was premiered in May 2013 at the Antic Teatre and was followed by a tour around different venues and festivals in Catalonia and Spain (Teatracciones, Café de las Artes, TNT, Festival Muses, DT...).

The idea for *El año del León (o cómo convertirse en una bestia escénica)* emerged towards the end of 2012, and was devised in residence at the Centre d'Arts Escèniques de Terrassa.

ARIADNA RODRÍGUEZ CIMA

LA ENTROPIA ESTÁ DE MODA

3 de MAIG a les 21 h. i 4 de MAIG a les 20 h.

ENTRADA: 6 euros
DURADA: 50 minuts

ESTRENA

Creació i interpretació: **ARIADNA RODRIGUEZ**
Assistència artística: **TXALO TOLOZA**
Assistència creativa i tècnica: **IÑAKI ALVAREZ**

Co-producció **Antic Teatre / Adriantic**

<http://www.tea-tron.com/ariadna>

Anna Cima: la tesi de la meva alumna va d'entropia
Jo: va de què?
A. C.: d'entropia
Jo: què és l'entropia? jo parlava d'utopia
A.C.: ah! d'utopia, vale! entenia entropia...
Jo: què és l'entropia?
A. C.: l'entropia és el caos, el desmadre total
Jo: i la tesi de l'alumna va d'això?
A. C.: bé, de l'entropia algebraica, de com es compliquen les coses; bé, és difícil d'explicar...
l'entropia en un context termodinàmic és la tendència al caos molecular.
Jo: és molt guai això de l'entropia
A. C.: l'entropia està súper de moda
Jo: què vol dir que està de moda?
A. C.: en matemàtiques
Jo: i quan algo està de moda en matemàtiques què vol dir?
A. C.: hi ha moltes publicacions recents sobre el tema. Són idees d'aquestes que ens pillen als investigadors i llavors t'hi poses a treballar, saps?

Ariadna Rodríguez és titulada Superior de Música pel *Conservatorio de Santiago de Compostela* i pel *Berklee College of Music* de Boston, on va assistir becada per la Fundació Fulbright. Allà també va estudiar Performance Art i Art Sonor a la *School of the Museum of Fine Arts*. S'ha format en Dansa Clàssica, Contemporània i *Body Weather*, entrenant amb l'Oguri a Los Angeles i a Barcelona amb l'Andrés Corchero. Ha presentat projectes de creació pròpia als Estats Units (Electric Lodge, CalArts, Santa Monica Playhouse, University of Southeastern California), Alemanya (Performer Stammtisch, Schloss Brollin, Kunstfabrik), França (Petit Théâtre de la Friche, Centre Socioculturel Madaleine Rebérioux) i Espanya (La Caldera, NauEstruch, Espai EART, Heliogàbal, Raravis Dansa, Tienda Derecha, Private Space, Galeria Fidel Balaguer).

Anna Cima: la tesis de mi alumna va de entropía
Yo : ¿va de qué?
A.C.: de entropía
Yo : ¿qué es la entropía? yo hablaba de utopía
A.C.: ¿ah! de utopía, ¡vale! entendía entropía ...
Yo : ¿qué es la entropía?
A.C.: la entropía es el caos, el desmadre total
Yo : ¿y la tesis de tu alumna va de esto?
A.C.: bueno, de entropía algebraica, de cómo se complican las cosas; bueno, es difícil de explicar...
la entropía en un contexto termodinámico es la tendencia al caos molecular.
Yo : es muy guay eso de la entropía
A.C.: la entropía está súper de moda
Yo : ¿qué quiere decir que está de moda?
A.C.: en matemáticas
Yo : ¿Y cuándo algo está de moda en matemáticas que quiere decir?
A.C.: hay muchas publicaciones recientes sobre el tema. Son ideas de esas que nos pillan a los investigadores y entonces te pones a trabajar, ¿sabes?

Ariadna Rodríguez es titulada Superior de Música por el *Conservatorio de Santiago de Compostela* y por el *Berklee College of Music* de Boston, donde asistió becada por la Fundación Fulbright. Allí también estudió Performance Art y Arte sonoro en la *School of the Museum of Fine Arts*. Se formó en Danza Clásica, Contemporánea y *Body Weather*, entrenando con Oguro en Los Ángeles y en Barcelona con Andrés Corchero. Ha presentado proyectos de creación propia en Estados Unidos (Electric Lodge, CalArts, Santa Monica Playhouse, University of Southeastern California), Alemania (Performer Stammtisch, Schloss Brollin, Kunstfabrik), Francia (Petit Théâtre de la Friche, Centre Socioculturel Madaleine Rebérioux) y España (La Caldera, NauEstruch, Espai EART, Heliogàbal, Raravis Dansa, Tienda Derecha, Private Space, Galeria Fidel Balaguer).

Anna Cima: my student's thesis is about entropy
Me : about what?
A.C.: entropy
Me : what's entropy? I was talking about utopia...
A.C.: oh, utopia! right! I understood entropy ...
Me : what's entropy?
A.C.: entropy is chaos, all hell breaking loose
Me : and your student's thesis is about that?
A.C.: well, it's about algebraic entropy, about how things get complicated; well, it's difficult to explain..
entropy in a thermodynamic context is the tendency towards molecular chaos.
Me : pretty cool, entropy
A.C.: entropy is super fashionable.
Me : what does that mean, being fashionable?
A.C.: in mathematics.
Me : and what does it mean if something is fashionable in mathematics?
A.C.: there are a lot of recent publications on the subject. they're ideas that grab us researchers and then we get to work on them, you know?

Ariadna Rodríguez holds a superior degree in Music from the Santiago de Compostela Conservatory and from the Berklee College of Music in Boston, which she attended thanks to a grant from the Fulbright Foundation. Also in Boston she studied Performance Art and Sound Art at the School of the Museum of Fine Arts. She has trained in Classical, Contemporary and Body Weather Dance, studying under Oguro in Los Angeles and Andres Corchero in Barcelona. She has presented her own projects in the USA (Electric Lodge, CalArts, Santa Monica Playhouse, University of Southeastern California); Germany (Performer Stammtisch, Schloss Brollin, Kunstfabrik); France (Petit Théâtre de la Friche, Centre Socioculturel Madaleine Rebérioux); and Spain (La Caldera, NauEstruch, EspaiEART, Heliogàbal, Raravis Dansa, Tienda Derecha, Private Space, Galeria Fidel Balaguer).

KOMOREBI COMPAÑIA

HIKARI

9 i 10 de MAIG a les 21 h.

ESTRENA
A L'ESTAT ESPANYOL

ENTRADA: 6 euros
DURADA: 40 minuts

Hikari, per DORA HAGERMAN i HÉCTOR MURRIETA

<https://www.facebook.com/KomorebiCompanya>

VÍDEO: <http://vimeo.com/80114238>

https://www.youtube.com/watch?v=Zq_zhPf80bg

Hikari. Tríptic que revela la constant lluita entre forces oposades que paradoxalment s'entrellacen. Des de la foscor, llum. Amb la llum, cerca. En la recerca, desesperació que amenaça amb consumir-ho tot i arrossegar l'affligit cap a la foscor profunda, i sumir-lo en el submón. No obstant això, de vegades enfonsat en la profunditat, l'individu es remunta a si mateix i creix, s'expandeix com un cant, com onades de llum, de larva a papallona ... de cercador a il·luminat, anant d'una recerca interna a la plenitud del seu ésser.

Komorebi Compañia (Ciutat de Mèxic) neix el 2013 com a resultat de les activitats de la companyia "Corazón Danza" durant l'any 2012 i les diferents participacions de la resta dels integrants. Aquest esforç ja ha aconseguit transcendir fronteres i la companyia ha confirmat dates per presentar en sales d'Espanya i els Estats Units. A més es troba en procés de produir i escenificar *Entre el resonar y el razonar* com a part d'un projecte d'investigació artística d'abast internacional. Com a part de les seves activitats fora dels teatres, es troba en processos de coproduir l'enregistrament del següent disc d'Héctor Murrieta. Durant l'estrena de *Hikari* a l'espai multidisciplinar de Ciutat de Mèxic Casa Galería, Komorebi va comptar amb la presència de figures reconegudes en diferents camps professionals com Octavio Murrieta, Oscar Hagerman, Elena Poniatowska, Carlos Hagerman, Rebeca Pierre, Dora Terrasses i Iris Atma.

Hikari. Tríptic que desvela la constante lucha entre fuerzas opuestas que paradójicamente se entrelazan. Desde la obscuridad, luz. Con la luz, búsqueda. En la búsqueda, desesperación que amenaza con consumirlo todo y arrastrar al afligido hacia la obscuridad profunda, sumirle en el submundo. No obstante, a veces hundido en la profundidad, el individuo se remonta a sí mismo y crece, se expande como un canto, como olas de luz, de larva a mariposa... de buscador a iluminado, yendo de una búsqueda interna a la plenitud de su ser.

Komorebi Compañia (Ciudad de México) nace en 2013 como resultado de las actividades de la compañía Corazón Danza durante el año 2012 y las diferentes participaciones del resto de los integrantes. Este esfuerzo ya ha logrado trascender fronteras y la compañía ha confirmado fechas para presentarse en foros de España y Estados Unidos. Además se encuentra en proceso de producir y escenificar *Entre el resonar y el razonar* como parte de un proyecto de investigación artística de alcance internacional. Como parte de sus actividades fuera de foros, se encuentra en procesos de coproducir la grabación del siguiente disco de Héctor Murrieta. Durante el estreno de *Hikari* en el espacio multidisciplinar de Ciudad de Méjico Casa Galería, Komorebi contó con la presencia de figuras reconocidas en distintos campos profesionales como Octavio Murrieta, Oscar Hagerman, Elena Poniatowska, Carlos Hagerman, Rebeca Pierre, Dora Terrazas e Iris Atma.

Hikari. Triptych which reveals the constant struggle between opposed forces that are paradoxically intertwined. From darkness, comes light. With light, comes searching. The search begets a desperation that threatens to consume it all and drag the subject into the deep darkness, descending into the underworld. Nevertheless, even when sunk in the depths, the individual can overcome this and grow, expanding like a song, like waves to light, from larva to butterfly... from searcher to illuminated, moving from an internal journey to the fullness of being.

Komorebi Compañia (Mexico DF) first appeared in 2013 as a result of the activities by the company Corazón Danza during 2012 and the various participations by the rest of the company's members. This effort has already crossed borders and the company has already confirmed dates to appear in both Spanish and US theatres. Besides this, Komorebi is involved in the production stage for the presentation of "Between resonance and reasoning" as part of an artistic investigative project with a clear international reach. As part of its activities outside the stage, Komorebi is also involved in coproducing Héctor Murrieta's next album. Many distinguished figures from various professional fields such as Octavio Murrieta, Oscar Hagerman, Elena Poniatowska, Carlos Hagerman, Rebeca Pierre, Dora Terrazas and Iris Atma were present at Komorebi's "Hikari" premiere at the Mexico D.F. multidisciplinary space Casa Galería.

DIANA GADISH

LUCY LIVE

15, 16 i 17 de MAIG a les 21 h.

18 de MAIG a les 20 h.

ENTRADA: 6 euros

DURADA: 50 minuts

Creació i interpretació: DIANA GADISH

Assistència artística: AMARANTA VELARDE i MICHAEL GADISH

Disseny de llums: JOANA SERRA

Co-producció de l'Antic Teatre / Adriantic

www.dianagadish.com

VÍDEO: <https://vimeo.com/61706415>

Il·lustració sobre una fotografia de Jordi Osot

L'estètica de cabaret, café-teatre i vodevil és utilitzada com a estereotip d'entreteniment. No obstant això, el típic espectacle d'entreteniment no s'acaba de materialitzar. Lucy Pussy, la protagonista, no és capaç d'entretenir el seu públic com suposadament hauria de fer. Justament d'aquesta incapacitat sorgeix una cosa nova, un món ple de possibilitats d'acció que van més enllà del que està preestablert, de manera que es crea una atmosfera indiscernible on la precarietat acaba desvelant la seva bellesa.

Diana Gadish, es va graduar en el 2007 de S.N.D.O. (Estudis Superiors de Coreografia a Amsterdam). Des de llavors ha treballat com a intèrpret en varis projectes de dansa- teatre-performance-clown a Holanda, Suïssa, Alemanya, Àustria i Espanya. Al 2008 va començar a treballar com a clown al costat de Jango Edwards, qui li va dirigir el solo *Genesis Joplin* (2010), amb el que segueix actuant a Espanya i a l'estranger.

La estética de cabaret, café-teatro y vodevil es utilizada como estereotipo de entretenimiento. No obstante, el típico espectáculo de entretenimiento no se acaba de materializar, Lucy, la protagonista, no es capaz de entretener a su público como supuestamente debería hacer. Justamente de esta incapacidad, surge algo nuevo, un mundo lleno de posibilidades de acción que van más allá de lo preestablecido, creándose una atmósfera indiscernible donde la precariedad acaba desvelando su belleza.

Diana Gadish, se graduó en el 2007 en S.N.D.O. (Estudios Superiores de Coreografía en Amsterdam). Desde entonces ha trabajado como intérprete en varios proyectos de danza- teatro-performance-clown en Holanda, Suiza, Alemania, Austria y España. En 2008 empezó a trabajar como clown junto a Jango Edwards, quien le dirigió el solo *Genesis Joplin* (2010), con el que sigue actuando en España y el extranjero.

The aesthetics of cabaret and vaudeville are used as a stereotype of entertainment. Nevertheless, the standard entertainment show fails to materialise: Lucy Pussy, the protagonist, is unable to entertain her audience as she should. It is precisely this inability that causes the emergence of something new; a world full of potential actions that go beyond the pre-established, creating an indiscernible atmosphere where precariousness reveals its beauty.

Diana Gadish graduated in 2007 from the S.N.D.O. (Superior Studies of choreography in Amsterdam). Since then she has worked as a performer on several dance-theatre projects in the Netherlands, Switzerland, Germany, Austria and Spain. In 2008 she began working as a clown with Jango Edwards, who directed the solo *Genesis Joplin* (2010), and with whom she continues to work in Spain and abroad.

SACHIKO FULLITA

RECORRIDO(S)

22 i 23 de MAIG a les 21 h.

ESTRENA

ENTRADA: 6 euros
DURADA: 40 minuts

Idea, Creació i Interpretació: SACHIKO FULLITA

Direcció: DIEGO ANIDO i SACHIKO FULLITA

Realització musical i Didgireedoo: MATTHIAS SCHMAL-FILIUS i PABLO SANDOVAL

Disseny il·luminació: CARLOS BENITO

Vestuari: ANNA GAS

Co-producció de l'Antic Teatre / Adriantic

www.sachikofullita.com

Il·lustració sobre una fotografia de Paolo Fessoli

Una dona transita cap al morir i sorgeixen en la seva memòria altres trànsits. La mirada es volca sobre si mateixa i sobre el mapa que ha compostat en el seu camí: escollit o imposat?. Un cos impregnat de l'entorn i recorreguts intenta despullar-se d'allò instituint per a poder finalment transitar el seu últim trajecte.

Recorrido(s) neix de la reflexió sobre el nostre propi procés de construcció i la impermanència.

“Acollir la diferència en tota la seva potència, suposa vèncer la por a la mort. Acceptar la mort del que hom havia estat per esdevenir una altra persona.” (M.Sorín)

Sachiko Fullita. És ballarina i creadora.

Llicenciada en Arts Escèniques a la PUCP (Lima). Inicia la seva trajectòria professional com a intèrpret i creadora a Lima l'any 2000. Durant l'any 2003 comença a crear els seus propis treballs com *Suspensión*, *ChicaPerú* (2005) i *Sachiko Ex-Puesta* (2006). Es trasllada a Barcelona l'any 2007 i des d'aleshores col·labora com ballarina amb la Cia. Kònic Thtr. Al 2012 reprèn el seu projecte creatiu individual amb *Recorrido(s)* però degut al seu segon embaràs, maternitat i diversos esdeveniments no esperats la seva estrena va haver d'aplaçar-se fins aquests dies.

Una mujer transita hacia el morir y surgen en su memoria otros tránsitos. La mirada se vuelca sobre sí misma y sobre el mapa que ha compuesto en su camino ¿escogido o impuesto? Un cuerpo impregnado de entorno y recorridos intenta despojarse de lo instituido para poder finalmente transitar su último trayecto.

Recorrido(s) nace de la reflexión sobre nuestro propio proceso de construcción y la impermanencia. “Acoger la diferencia en toda su potencia supone vencer el miedo a la muerte. Aceptar la muerte del que se era para devenir otra persona.” (M.Sorín)

Sachiko Fullita. Bailarina y creadora.

Licenciada en Artes Escénicas de la PUCP (Lima-Perú). Inicia su trayectoria profesional como intèrprete y creadora en Lima en el año 2000. En el 2003 comienza a crear sus propios trabajos con *Suspensión*, *ChicaPerú* (2004) y *Sachiko Ex-Puesta* (2006). Se traslada a Barcelona en el 2007 y desde entonces colabora como bailarina con la Cia Kònic Thtr. En el 2012 retoma su proyecto creativo individual con *Recorrido(s)* pero debido a su segundo embarazo, maternidad y diversos acontecimientos no esperados el estreno tuvo que postergarse hasta estos días.

A woman journeys towards death and her memory brings up other journeys. Her gaze turns inwards to the map created by the path she has taken. Did she choose it or was it chosen for her? A body soaked in its surroundings and its trajectories tries to divest itself of what it has accumulated in order to travel the final road.

Recorrido(s) emerges from thinking about our own process of construction and about impermanence. “To embrace difference in all its power means conquering fear of death. Accepting the death of who you were in order to become someone else”. (M. Sorín)

Sachiko Fullita is a dancer and creator. She holds a BA in Performing Arts from “Pontificia Universidad Católica” of Peru (Lima). She began her career as performer and creator in Lima in 2000. In 2003 she started to create her own works with *Suspension*, *ChicaPerú* (2005), and *Sachiko Ex-Puesta* (2006). In 2007 she moved to Barcelona, since when she has collaborated with Kònic Thtr as a dancer. In 2012 she focused once again on her solo creative projects, beginning with *Recorrido(s)* but due to a second pregnancy, maternity leave and various other unexpected events the premiere had to be postponed until now.

COMPANYIA LOS 3 NOMBRES DE UN GATO

DU BIST DRAN

24 de MAIG a les 21 h. i 25 de MAIG a les 20 h.

ENTRADA: 6 euros / DURADA: 40-60 minuts

Concepte i direcció: HELENA PELLISÉ

Creació i interpretació: BETTY FERNÁNDEZ, EMMA RIBA, NOELIA MANSILLA, ROMAIN CHAT, GUY LEON i HELENA PELLISÉ

Agraïments: BERTA BALIU i MAYTE LUQUE.

Fotos: JUDIT RODRÍGUEZ

En col.laboració: Centre Cívic Barceloneta

www.grupoimprolab.blogspot.com / www.helenapellise.blogspot.com

Du bist dran és un joc escènic on no hi ha guanyadors ni perdedors, sinó on –a part de la diversió- la col.laboració com a equip pren protagonisme per anar construint a escena una partida d'improvissació en moviment.

Partim d'una sèrie de jocs que tots coneixem, els juguem i els portem a la dansa. D'una fitxa a una carta, d'una carta a un alfil, d'un alfil a qui agafa la pilota, una exploració on les regles del joc donen estructura a un espectacle únic com ho és cada jugada.

Los 3 nombres de un gato és una companyia de dansa improvisació de Barcelona dirigida per Helena Pellisé. Formada el 2012 dins del seu laboratori improLab, des de llavors ha produït les creacions *Los3...* (2012), *Fuera de lugar* (2013) i *Du bist dran* (2014).

Helena Pellisé. Ballarina, improvisadora, pedagoga i practicant de meditació. Especialitzada en improvisació a Israel amb beca AECL. Compromesa profundament en aquesta disciplina com a eina pedagògica, d'investigació i creació en el seu treball de cos i moviment.

Du bist dran es un juego escénico donde no hay ganadores ni perdedores, sino donde –a parte de la diversión- la colaboración como equipo toma protagonismo para ir construyendo en escena una partida de improvisación en movimiento.

Partimos de una serie de juegos que todos conocemos, los jugamos y los llevamos a la danza. De una ficha a una carta, de una carta a un alfil, de un alfil a quien coge la pelota, una exploración donde las reglas del juego dan estructura a un espectáculo único como lo es cada jugada.

Los 3 nombres de un gato es una compañía de danza improvisación de Barcelona dirigida por Helena Pellisé. Formada en 2012 dentro de su laboratorio improLab, desde entonces ha producido las creaciones *Los3...* (2012), *Fuera de lugar* (2013) y *Du bist dran* (2014).

Helena Pellisé. Bailarina, improvisadora, pedagoga y practicante de meditación. Especializada en improvisación en Israel con beca AECL. Comprometida profundamente en esta disciplina como herramienta pedagógica, de investigación y creación en su trabajo de cuerpo y movimiento.

Du bist dran is a performance game in which there are no winners or losers, but where – as part of the fun - team effort takes on a bigger role in order to create a gameplay of movement improvisation on stage.

We start with a series of games which we all know; we play them and bring them to dance. From a counter to a card, from a card to a bishop, from a bishop to whoever's got the ball, this is an exploration where the rules of the game provide structure to a performance as unique as any gameplay.

Los 3 nombres de un gato is an improvisation dance company from Barcelona directed by Helena Pellisé. Formed in 2012 as part of her laboratory improLab, since then the company has produced *Los3...* (2012), *Fuera de lugar* (2013) and *Du bist dran* (2014).

Helena Pellisé is a dancer, improviser, teacher and meditation practitioner. Having specialised in improvisation in Israel with an AECL scholarship, she is deeply committed to this discipline as a tool for teaching, research and creation in her work on movement and body.

LAIDA AZKONA

ALGUNOS TÍTULOS PARA UN ACERCAMIENTO AL RUIDO

ESTRENA
A CATALUNYA

29 i 30 de MAIG a les 21 h.

ENTRADA: 6 euros / DURADA: 60 minuts

Un projecte concebut i interpretat per LAIDA AZKONA

Amb l'assistència de LEOPOLDO WOLF i TXALO TOLOZA-FERNÁNDEZ (Altres integrants per anunciar)

Co-producció Antic Teatre / Adriantic

www.tea-tron/acercamientoalruido

El que veureu es titula *A la recerca de l'animal sense sexe ni cap*. També es diu *Mai és tard per a la mecanografia*, o *El dia que vaig somniar que matava a Hegel vaig veure caure, sense punteria, una dent rere una altra al palmell de la meva mà*.

Són tres dels molts títols que podria tenir aquest projecte. Cap és l'encertat, cap significa de forma precisa. Són pensament que es retira de pensar i un interès que apunta a allò que no se sap dir, allò que s'inicia sense acabar-se: la paraula no pronunciada, la freqüència inaudible, el text descartat.

Fa temps que ella no entèn una paraula d'allò que diuen aquelles boques enormes, somrients, de dents blanques i brillants. El cansanci és el mateix que el silenci.

Ballaré aquell ritme, cansada escolto millor.

Laida Azkona (Pamplona 1981) viu entre Barcelona i Pamplona i es dedica a les arts vives amb una concepció transdisciplinària. El seu enfocament actual es situa en l'escriptura, entesa com una concepció expandida d'allò coreogràfic i de la presència – moviment del cos. Formada a The Rambert School (Londres), a SEAD (Salzburg) i a *The Trisha Brown Company Studio* (Nova York), ha sigut intèrpret de creadors com Francesco Scavetta (Oslo), Juschka Weigel (Berlín) o Noemí Lafrance (Nova York). Cofundadora del col·lectiu Hierbaroja, és també una de les directors artístiques del festival INMEDIACIONES.

Lo que vas a ver se titula *En busca del animal sin sexo y sin cabeza*. También se llama *Nunca es tarde para la mecanografía*, o *El día que soñé que mataba a Hegel vi caer, sin puntería, un diente tras otro en la palma de mi mano*.

Son tres de los muchos títulos que podría tener este proyecto. Ninguno es el acertado, ninguno significa de forma precisa. Son pensamiento que se retira de pensar y un interés que apunta a lo que no se sabe decir, a lo que se inicia sin terminar: la palabra no pronunciada, la frecuencia inaudible, el texto descartado.

Hace tiempo que ella no entiende una palabra de lo que dicen esas bocas enormes, sonrientes, de dientes blancos y brillantes. El cansancio es lo mismo que el silencio.

Bailaré ese ritmo, cansada escucho mejor.

Laida Azkona (Pamplona 1981): Establecida entre Barcelona y Pamplona se dedica a las artes vivas con una concepción transdisciplinaria. Su foco actual se sitúa en la escritura, entendida como una concepción expandida de lo coreográfico y de la presencia - movimiento del cuerpo. Formada en The Rambert School (Londres), en SEAD (Salzburg) y en *The Trisha Brown Company Studio* (Nova York), ha sido intérprete de creadores como Francesco Scavetta (Oslo), Juschka Weigel (Berlín) o Noemí Lafrance (Nova York). Cofundadora del Colectivo escénico Hierbaroja, es también una de las directoras artísticas del festival INMEDIACIONES.

What you are about to see is called *In search of the sexless and headless animal*. It's also called *It's never too late for touch typing* or *The day I dreamed I killed Hegel I saw one tooth after another fall randomly into the palm of my hand*.

These are three of the many titles that this project could have. None of them is the right one, none gives a precise meaning. They are thoughts that are removed from thinking and a curiosity towards what we don't know how to say, what we start but don't finish: the unspoken work, the inaudible frequency, the discarded text.

For some time now she has not understood a word emitted by these huge, smiling mouths of white and shining teeth. Tiredness is the same as silence.

I'll dance to this rhythm; when I'm tired I listen better.

Laida Azkona (Pamplona 1981) lives between Barcelona and Pamplona and works with live arts from a variety of disciplines. Her current focus is on writing, understood as an expanded concept of choreography and presence – movement of the body. Trained at The Rambert School (London), SEAD (Salzburg) and The Trisha Brown Company Studio (New York) she has performed for such creators as Francesco Scavetta (Oslo), Juschka Weigel (Berlin) and Noemí Lafrance (New York). Co-founder of the performance collective Hierbaroja, she is also one of the artistic directors of the INMEDIACIONES festival.

CORPOLOGIA

CORPOLOGIA

6, 7 i 8 de JUNY de les 20:30 h. a 22:00 h.

ENTRADA: 6 euros

DURADA: 90 minuts cada sessió

Coordinadora: DENYS BLACKER

Coordinador: ROTNIP

Aristes participants a confirmar

<http://corpologialiveart.blogspot.com.es/>

Il·lustració sobre una imatge de Denis Blacker

Corpologia és una trobada independent i lliure d'un grup d'artistes i persones amb ganes d'investigar el present mitjançant l'acció. El format de les obres és lliure i d'una màxima duració de 10 minuts cadascuna. Treballem quasi sempre sense muntatge tècnic ni escenogràfic i cada persona porta el que necessita.

És un espai únic d'intercanvi i de mútua comprensió on qualsevol persona pot presentar obres, pensaments, idees, inquietuds, opinions; en definitiva, qualsevol forma d'expressió que parteixi de la presència de l'acció.

Després de cada trobada tothom que hagi estat present, pot contribuir a la revista **CORPOLOGIA** amb textos i/o imatges de les seves opinions, idees i reaccions. Aquesta revista s'edita després de cada trobada que es realitza i es pot adquirir en la celebració de posteriors trobades.

És important per a nosaltres mantenir la independència de la trobada i de la revista i l'aconseguim construint relacions i sinergies basades en els valors humans, l'altruisme i la creativitat.

Junt@s estem construint una riquesa comuna que no té preu.

Corpologia es va crear a l'abril de l'any 2011 a Girona i fins ara s'han celebrat 13 trobades a Girona, Camallera, Vic, Barcelona i Celrà amb la participació de més de 60 artistes.

Corpologia es un encuentro independiente y libre de un grupo de artistas y personas con ganas de investigar el presente mediante la acción. El formato de las obras es libre y de una máxima duración de 10 minutos cada una. Trabajamos casi siempre sin montaje técnico ni escenográfico y cada persona trae todo lo que necesita.

Es un espacio único de intercambio y de mutua comprensión donde cualquier persona puede presentar obras, pensamientos, ideas, inquietudes, opiniones; en definitiva, cualquier forma de expresión que parta de la presencia y de la acción.

Después de cada encuentro todo el que haya estado presente, puede contribuir en la revista **CORPOLOGIA** con textos y/o imágenes de sus opiniones, ideas y reacciones. Esta revista se edita después de cada encuentro que se realiza y se puede adquirir en la celebración de los encuentros posteriores.

Es importante para nosotros mantener la independencia del encuentro y de la revista y la conseguimos construyendo relaciones y sinergias basadas en los valores humanos, el altruismo y la creatividad.

Junt@s estamos construyendo una riqueza común que no tiene precio.

Corpologia se creó en abril del año 2011 en Girona y hasta ahora se han celebrado 13 encuentros en Girona, Vic, Barcelona i Celrà con la participación de más de 60 artistas.

Corpologia is an occasion for artists and people who use actions to investigate the present to come together freely and independently. Each performer's piece can take any form and must be no more than ten minutes long. We usually work without technical or stage sets and each person brings along what they need.

This is a unique occasion for exchange and mutual understanding, where anyone can present work, thoughts, ideas, concerns, opinions; in fact, any type of expression inspired by presence and action.

After each encounter any and all of those taking part can contribute to the **CORPOLOGIA** magazine with texts and/or images expressing their opinions, ideas and reactions. The magazine will be published after each meeting and can be obtained at ensuing encounters.

Keeping the encounter and the magazine independent is important to us; we manage this by building relationships and synergies based on human values, altruism and creativity.

Together we are creating a priceless communal asset.

Corpologia was created in April 2011 in Girona and so far there have been 13 encounters in Girona, Vic, Barcelona and Celrà, with more than 60 artists taking part.

ALEKSEI HECHT (BRUJO)

ORIMAGUS

14 de JUNY a les 21 h. i 15 de JUNY a les 20 h.

ESTRENA

ENTRADA: 6 euros / DURADA: 75 minuts

Direcció i interpretació: ALEKSEI HECHT

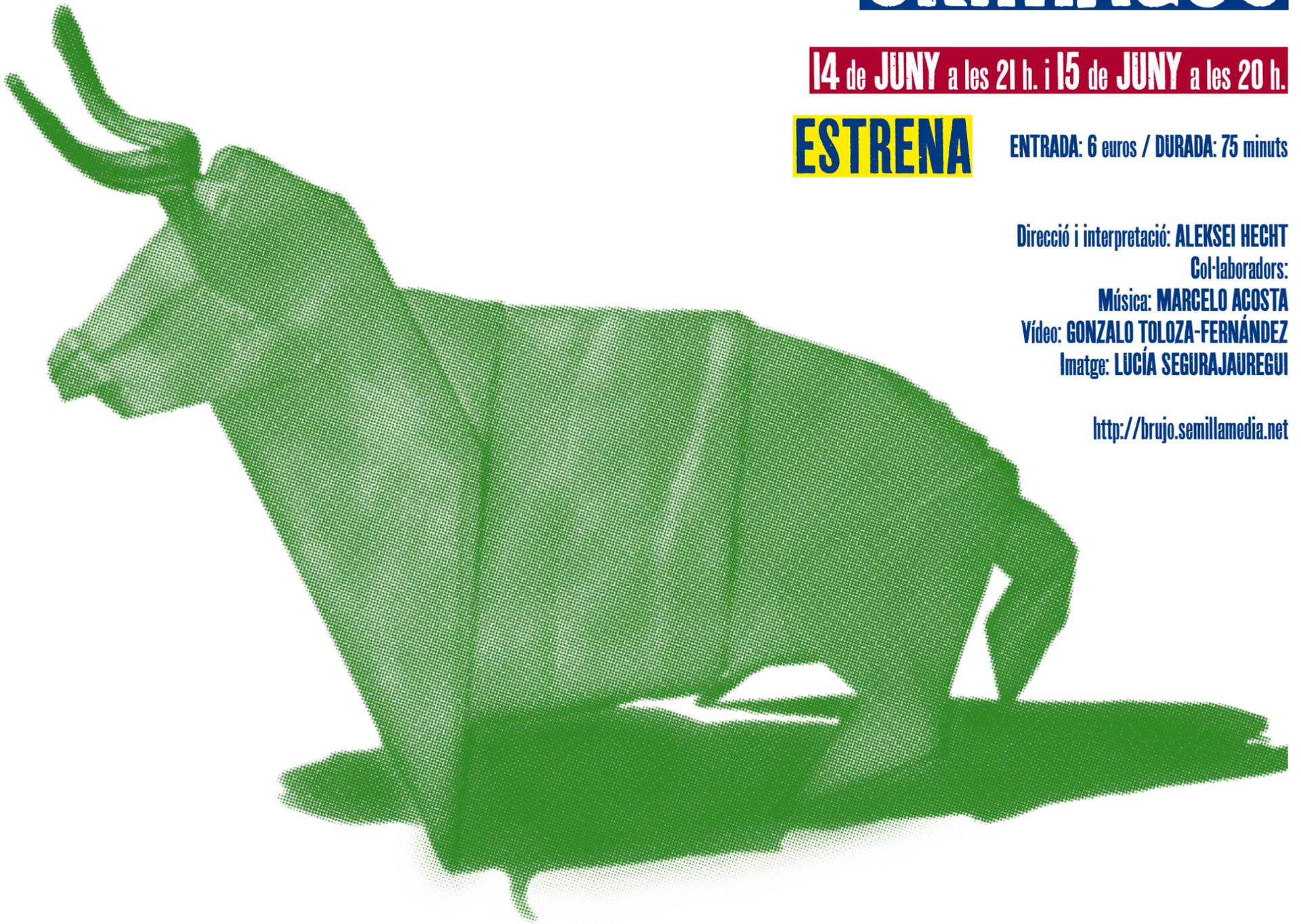
Col·laboradors:

Música: MARCELO ACOSTA

Vídeo: GONZALO TOLOZA-FERNÁNDEZ

Imatge: LUCÍA SEGURAJAUREGUI

<http://brujo.semillamedia.net>

L'Orimagus ens convida a visitar un món màgic on el paper és el protagonista. En el seu particular univers d'Origami trobarem éssers diminuts i escultures de petites i grans dimensions, de múltiples formes i colors. Diversitat de flors, papallones, granotes, cargols, aus i alguns animals com conills, toros i elefants de paper.

És un espectacle per a tota la família que, al voltant de l'origami, incorpora dansa i teatre, música, vídeo i altres elements escènics per a recrear un món màgic on coneixerem alguns esdeveniments, curiositats i personatges relacionats amb la història d'aquest antic art oriental de la mà de l'Orimagus.

Aleksei Hecht, conegut també com "El brujo", és un professional de les noves tecnologies i un artista polifacètic que durant tota la seva vida ha experimentat amb les arts escèniques passant per la dansa, el teatre, el cinema i la música electrònica, essent un dels pioners de la música 8-bit a Barcelona. En la seva faceta més recent combina els recursos escènics i tecnològics amb la finalitat de crear un ambient oníric amb la tècnica de l'origami com a fil conductor. *Orimagus* pretèn ser un espectacle entretingut i didàctic.

Orimagus nos invita a visitar un mundo mágico donde el papel es el protagonista. En su particular universo de Origami encontraremos seres diminutos y esculturas de pequeñas y grandes dimensiones, de múltiples formas y colores. Diversidad de flores, mariposas, ranas, caracoles, aves y algunos animales como conejos, toros y elefantes de papel.

Es un espectáculo para toda la familia que, alrededor del origami, incorpora danza y teatro, música, vídeo y otros elementos escènics para recrear un mundo mágico donde conoceremos algunos eventos, curiosidades y personajes relacionados con la historia de este antiguo arte oriental de la mano de Orimagus.

Aleksei Hecht, conocido también como "El brujo", es un profesional de las nuevas tecnologías y un artista polifacético que durante toda su vida ha experimentado con las artes escènics pasando por la danza, el teatro, el cine y la música electrònica, siendo uno de los pioneros de la música 8-bit en Barcelona. En su faceta más reciente combina recursos escènics y tecnológicos con el fin de crear un ambiente onírico teniendo a la técnica del origami como hilo conductor. *Orimagus* pretende ser un espectáculo entretenido y didáctico.

Orimagus invites us into a magical world where the main actor is paper. In his own Origami world we will encounter tiny beings and sculptures of all sizes, in a multitude of shapes and colours. A cornucopia of flowers, butterflies, frogs, snails, birds and animals such as rabbits, bulls or elephants all made of paper.

This is a show for all the family. Starting with origami and using dance, theatre, music, video and other performance arts, Orimagus creates a magical world in which we will discover events, curiosities and characters related to the history of this ancient oriental art form.

Aleksei Hecht, also known as "El brujo" (the wizard) works in new technologies as well as being a multi-faceted artist who has experimented with various disciplines throughout his life, including dance, theatre, film and electronic music – he is one of the pioneers of 8-bit music in Barcelona. In his most recent persona he combines different technologies and performing arts in order to create a dreamlike environment with origami as the filament running through. Orimagus is a show that is both entertaining and educational.

JORDI VILCHES

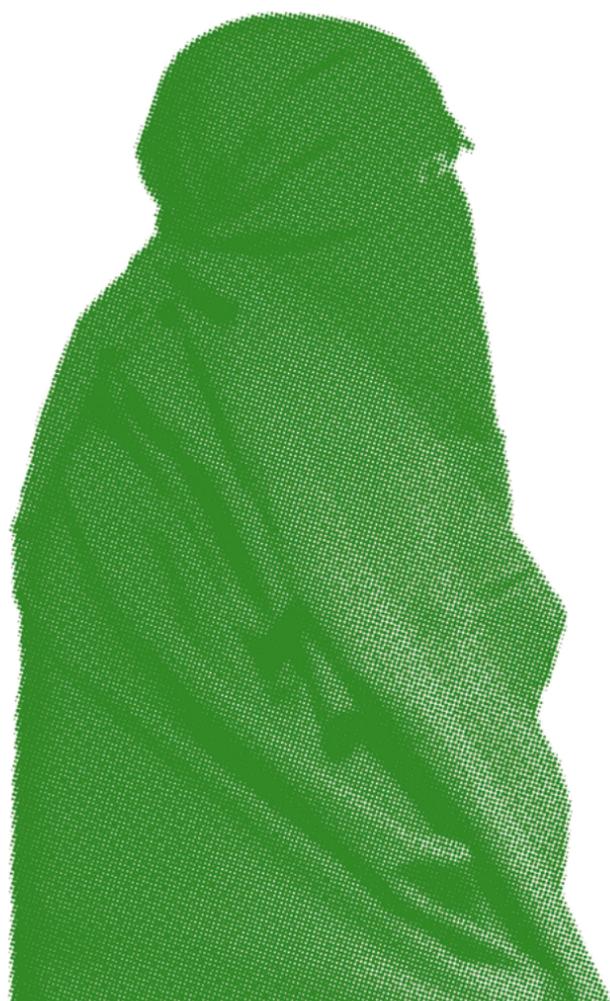
IMPOSSIBLE LOVE CORPORATION

19, 20 i 21 de JUNY a les 21 h. i 22 de JUNY a les 20 h.

ENTRADA: 6 euros
DURADA: 60 minuts

ESTRENA

Autor: JORDI VILCHES
Direcció: JORDI VILCHES

Hi ha amors impossibles. Són aquells que es resisteixen, aquells en els que la flama no s'encén i la màgia no apareix. Però també hi ha aquells en els que l'amor explota, la flama arrassa i la màgia perturba sense fi. Què hem de fer quan el nostre amor és impossible? Com podem actuar? Què es pot fer per què un amor impossible esdevingui possible?

Impossible Love Corporation ha trobat la solució.

Jordi Vilches, 34 anys, nascut a Salt (Girona), actor i artista del panorama nacional i barceloní. Es mou en terrenys pantanosos com la televisió i el cinema més comercial, encara que també el veurem molt sovint participant en projectes del tot underground en cinema i teatre. És soci fundador de la Cia. La Family Art Productions. També dirigeix i escriu els seus propis espectacles com *Impossible Love Corporation*. En els seus últims treballs ha col·laborat amb artistes com Isaki Lakuesta o Marcel·lí Antúnez.

Hay amores imposibles. Son aquellos que se resisten, aquellos en que la chispa no prende y la magia no aparece. Pero también existen aquellos en los que el amor explota, la llama arrasa y la magia perturba sin fin. ¿Qué debemos hacer cuando nuestro amor es imposible?, ¿Cómo podemos actuar?, ¿Que podemos hacer para que un amor imposible sea posible?

Impossible Love Corporation ha encontrado la solución.

Jordi Vilches, 34 años, nacido en Salt (Girona), actor y artista del panorama nacional y barcelonés. Se mueve en terrenos pantanosos como la televisión o el cine más comercial aunque también lo veremos muy a menudo participando en proyectos de lo más underground en cine y teatro. Es socio fundador de la Cia. La Family Art Productions. También dirige y escribe sus propios espectáculos como *Impossible Love Corporation*. En sus últimos trabajos ha colaborado con artistas como Isaki Lakuesta o Marcel·lí Antúnez.

Some kinds of love are impossible. They're the ones that hold back, where the spark doesn't catch and the magic fails to appear. But there are also some in which love explodes, the flame burns and the magic weaves its spell for ever. What should we do when our love is impossible? How can we behave? What can we do to make an impossible love possible?

Impossible Love Corporation has found the solution.

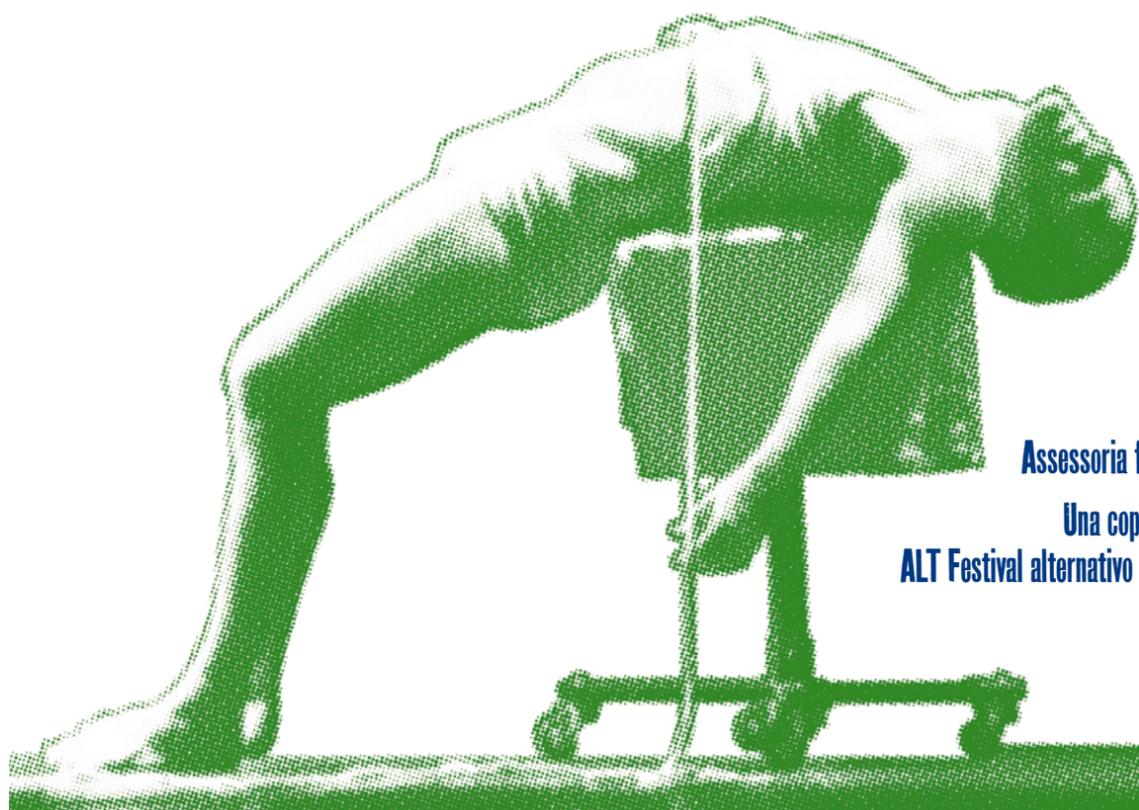
Jordi Vilches, 34, was born in Salt (Girona) and is a well-known actor on the Barcelona and national circuits. He moves in the murky waters of the more commercial kinds of cinema or tv, although quite frequently he can also be seen in theatre and film projects of a more underground nature. He is a founding member of Cia. La Family Art Productions as well as directing and writing his own shows such as *Impossible Love Corporation*. Recently he has been working with artists Isaki Lakuesta and Marcel·lí Antúnez, among others.

DIEGO ANIDO

SYMON PÉDICRÍ

26, 27 i 28 de JUNY a les 21 h. i 29 de JUNY a les 20 h.

ENTRADA: 10 euros / DURADA: 70 minuts

Idea original, direcció i interpretació: DIEGO ANIDO
Autors: DIEGO ANIDO i JORGE ACEBO / Assessor en antimatèria: PABLO ROSAL
Disseny d'il·luminació: ÀLEX AVIÑOÀ / Disseny de so: PABLO REGA
Disseny d'espai i vestuari: ISABEL FRANCO / Vídeo: JORDI SOLER
Dramaturgista: JORDI FONDEVILA / Producció: MARIA ROS/ MÓNICA PÉREZ
Assessoria teòrica: VÍCTOR MOLINA / Assessoria tecnològica: MARTÍ SÁNCHEZ
Assessoria per l'equilibri mental: RAQUEL REGUEIRA
Assessoria en ventriloquia: MIGUEL ÀNGEL LEMBO
Assessoria forense: Doc. CATHERINE WILLOWS / Col·laborador artístic: ANDRÉS CORCHERO

Una coproducció de Diego Anido, Festival TNT/CAET-Centre d'arts escèniques de Terrassa,
ALT Festival alternativo das artes escénicas de Vigo i FIOTCarballo - Festival Internacional Outono de Teatro
Amb la col·laboració del Graner i Mercat de les Flors.
Carta Blanca Projecte Modul Dance i el Centro Dramático Galego
Premiat amb l'ajuda de residència de creació del programa Iberescena

"...Potser m'he passat una mica,
però això es veia venir.
M'agafen uns rampells de l'hòstia.
Ara ja no hi ha marxa enrere,
i tot i que això surti malament
arribarem fins al final.
Perquè això és la vida,
jo ho he intentat,
però és molt complicat.
Ser algú és...
no sé...
és un ciri"

Symon, cirurgià autodidacte de gran talent, neix 9 mesos, 9 dies i 16 hores després de la mort d'un altre Symon Pédicrí, el seu germà i homònim, amb l'ombra del qual lluitarà tota la seva vida. Coneixedor que el seu altre jo va haver de morir per que els seus pares el concebsin, arriba a aplicar el llegat científic dels Pédicrí, antics criadors de cavalls, sobre el seu propi cos.

Diego Anido. Després d'anys d'addicció a la televisió i un correcte fracàs escolar, al 2002 inicia la seva formació en arts escèniques a Santiago de Compostela. D'aquests inicis neix *Paperboy* (2004), el seu primer espectacle. Al 2004 es trasllada a Barcelona amb l'objectiu d'ampliar la seva formació en "moviment". Allà desenvolupa la seva segona peça, *El Alemán* (2006), i la tercera, *Cucaracha* (2009). A més col·labora amb diferents col·lectius i creadors de la ciutat, treballa amb Raravis-Andrés Corchero-Rosa Muñoz (com a ballari i ajudant de direcció) i forma part de l'Agrupación Sr. Serrano, girant nacional i internacionalment.

Symon Pédicrí continua la línia començada amb els seus anteriors espectacles desenvolupant amb humor i demència la deforme personalitat de Symon Pédicrí, un personatge capaç d'entregar el seu cos per un patètic, però per a ell, sagrat fi. "The ego and hero, along so"

"...A lo mejor me he pasado un poco,
pero esto se veía venir.
Tengo un pronto de la hostia.
Ahora ya no hay vuelta atrás,
y aunque esto salga mal
vamos a llegar hasta el final.
Porque esto de la vida,
lo he intentado,
pero es muy complicado.
Ser alguien es...
no sé...
es un cristo de cojones..."

Symon, cirujano autodidacta de gran talento, nace 9 meses, 9 días y 16 horas después de la muerte de otro Symon Pédicrí, su hermano y homónimo, con cuya sombra se bate durante toda su vida. Sabedor de que su otro yo tuvo que morir para que sus padres lo concibiesen, llega a aplicar el legado científico de los Pédicrí, antiguos criadores de caballos, sobre su propio cuerpo.

Diego Anido. Tras años de adicción a la televisión y un correcto fracaso escolar, en 2002 inicia formación en artes escénicas en Santiago de Compostela. De estos comienzos nace *Paperboy* (2004), su primer espectáculo. En 2004 se traslada a Barcelona con el objetivo de ampliar su formación en "movimiento". Allí desarrolla su segunda pieza, *El Alemán* (2006), y la tercera, *Cucaracha* (2009). Además colabora con diferentes colectivos y creadores de la ciudad, trabaja con Raravis-Andrés Corchero-Rosa Muñoz (como bailarín y ayudante de dirección) y forma parte de la Agrupación Sr. Serrano, girando nacional e internacionalmente.

Symon Pédicrí continúa la línea empezada con sus anteriores espectáculos desarrollando con humor y demencia la deforme personalidad de Symon Pédicrí, un personaje capaz de entregar su cuerpo por un patético aunque para él sagrado fin. "The ego and hero, along so"

"... perhaps I've gone a bit too far,
But you could see this coming.
I feel an overwhelming compulsion.
There's no turning back now,
And even if this turns out badly
We'll get to the end.
Because this whole life thing,
I've tried it
But it's really complicated.
Being someone is...
I don't know...
It's a fucking mess..."

Symon, highly talented self-taught surgeon, was born 9 months, 9 days and 16 hours after the death of another Symon Pédicrí, his brother of the same name, and with whose shadow he wrestles every day of his life. Aware that his other self had to die before his parents were to conceive him, he will apply the scientific legacy of the Pédicrí family, horse trainers for generations, on his own body.

Diego Anido. After years of addiction to television and having done standardly badly at school, he began studying performance arts in Santiago de Compostela in 2002. The result of these beginnings is *Paperboy* (2004), his first show.

In 2004 he moves to Barcelona with the aim of expanding his training in 'movement'. There he develops his second piece, *El Alemán* (The German) in 2006 and his third, *Cucaracha* (Cockroach) in 2009. He also works with various collectives and creators in the city, with Raravis / Andres Corchero / Rosa Muñoz as dancer and assistant director and joins Agrupación Sr Serrano, on tour nationally and internationally.

Symon Pédicrí continues in the line of his previous shows using humour and madness to develop the deformed character that is Symon Pédicrí, a person capable of giving his body for a pathetic – although to him sacred – end.

ISABEL OLLÉ, QUIM CABANILLES i ANTIC TEATRE

RITME EN EL TEMPS

PROJECTE COMUNITARI DE L'ANTIC TEATRE AMB LES VEÏNES DEL CASC ANTIC

12 i 13 de JUNY a les 20 h.

ENTRADA: a confirmar
DURADA: 60 minuts aprox.

Organitza: ANTIC TEATRE, ISABEL OLLÉ i QUIM CABANILLES
Amb la participació de veïns i veïnes del barri de Sant Pere i del Casc Antic de Barcelona

Amb el suport de: Ajuntament de Barcelona

Amb la col·laboració de:
Casal de Joves del Palau Alòs
Casal de Gent Gran Comerç
Centre Cívic Convent de Sant Agustí

<http://www.tea-tron.com/anticteatre/blog/category/>

VÍDEO: <https://vimeo.com/81024921>
<https://vimeo.com/67146734>

La Carmen, la Teresa, la Pepi, l'Aurora, la Rosario, l'Alsi, la Pilar, la Núria i la Mª Carme són veïnes de l'Antic Teatre i porten més d'un any i mig treballant amb la dansa, el moviment i l'expressió corporal, juntament amb els professionals Isabel Ollé i Quim Cabanilles. Tenen entre 65 i 90 anys. Quan ballen l'edat no els pesa i s'obliden de tots els seus mals. Tenen moltes coses per explicar i les actuacions en públic cada cop els hi agraden més. Són una lliçó de vida i també d'art. Perquè creiem que l'art és un dret i forma part de la dignitat humana, s'han convertit en la companyia oficial de l'Antic Teatre.

L'Antic Teatre aposta per un model de centre cultural on l'arrelament a la comunitat territorial hi tingui un paper fonamental i vertebrador. És per això que ja des de finals del 2011 s'està desenvolupant un projecte comunitari amb els

ROSARIO (82 anys)

"Como cuando vengo aquí me lo paso tan bien que se me olvida que tengo que volver a casa"

"When I come here I have such a good time I forget I have to go home!"

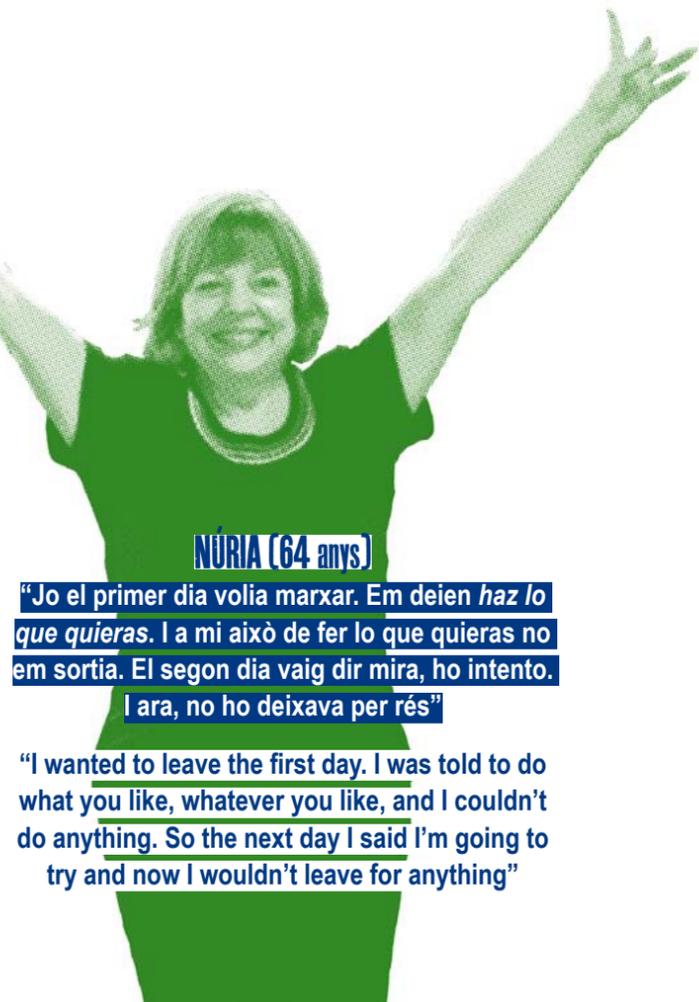
veïns del seu barri més immediat, el barri de Sant Pere i el Casc Antic de Barcelona.

El projecte consisteix en la realització de tallers de dansa i moviment dirigits a la gent gran i la presentació de mostres artístiques durant l'any. Amb això es fa accessible el llenguatge i l'expressió artística de la dansa, amb els beneficis que pot tenir en relació a la inclusió i cohesió social. De la mateixa manera es fan més visibles les necessitats i formes d'expressió de la gent més invisible del nostre barri: la gent gran.

El projecte també inclou diferents activitats per a fomentar la relació intergeneracional, entre els més grans i els més joves del barri.

Aquesta serà la seva quarta mostra artística al públic de l'Antic Teatre.

TALLER DE DANSA i
MOVIMENT PER LA GENT GRAN
Tots els dijous d'11 a 12.30,
CONVENT DE SANT AGUSTÍ
Preu: Gratuït.
INSCRIPCIONS OBERTES
més informació:
93 315 23 54

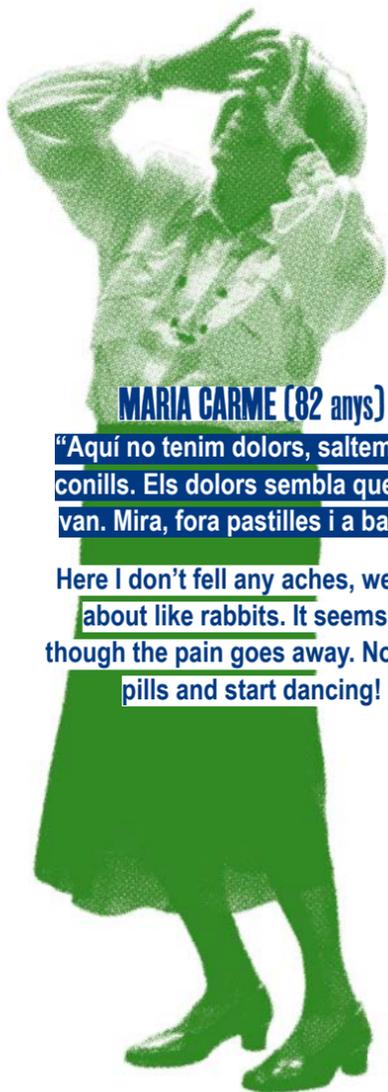
NÚRIA (64 anys)

"Jo el primer dia volia marxar. Em deien *haz lo que quieras*. I a mi això de fer lo que quieras no em sortia. El segon dia vaig dir mira, ho intento. I ara, no ho deixava per res"

"I wanted to leave the first day. I was told to do what you like, whatever you like, and I couldn't do anything. So the next day I said I'm going to try and now I wouldn't leave for anything"

La Carmen, la Teresa, la Pepi, l'Aurora, la Rosario, l'Alsi, la Pilar, la Núria i la Mª Carme, son vecinas del Antic Teatre y llevan más de un año y medio trabajando con la danza, el movimiento y la expresión corporal, junto con los profesionales Isabel Ollé y Quim Cabanillas. Tienen entre 65 y 90 años. Cuando bailan la edad no les pesa y se olvidan de todos sus males. Tienen muchas cosas que explicar y las actuaciones en público cada vez les gustan más. Son una lección de vida y también de arte. Porque creemos que el arte es un derecho y forma parte de la dignidad humana, se han convertido en la compañía oficial del Antic Teatre.

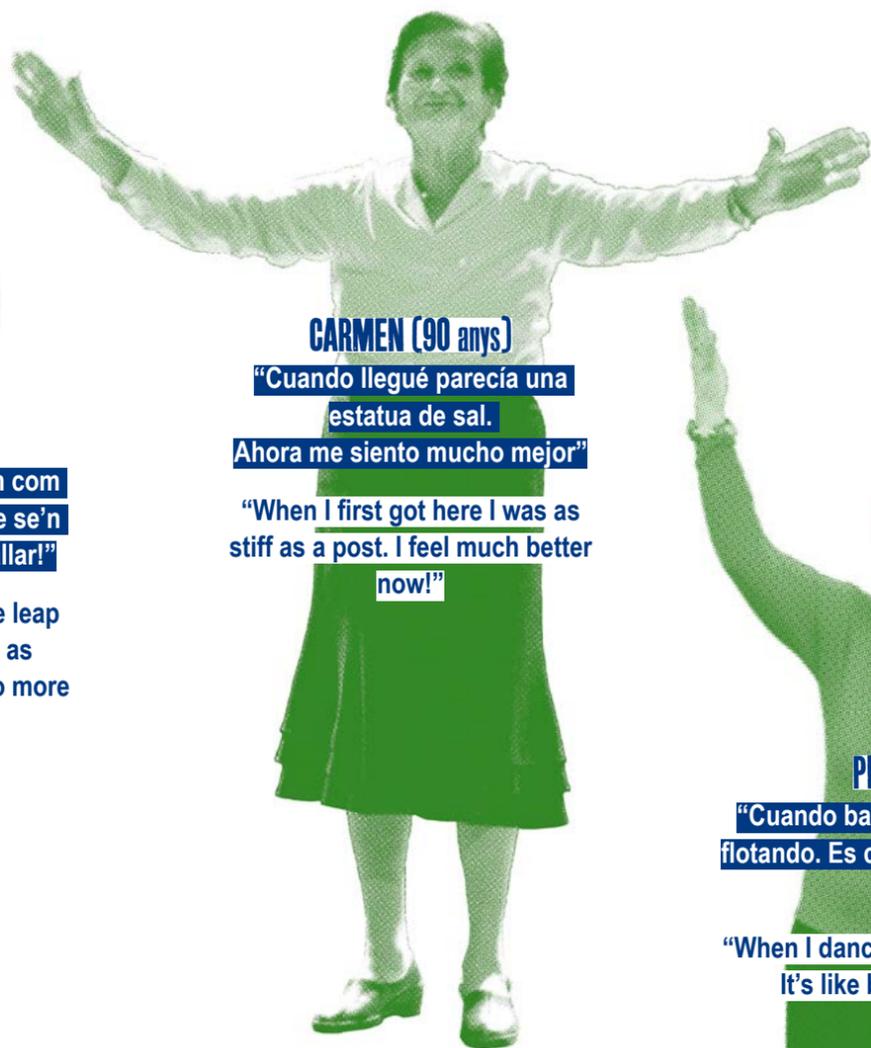
Antic Teatre apuesta por un modelo de centro cultural donde el arraigamiento con la comunidad territorial tenga un papel fundamental y vertebrador. Es por esto que ya desde finales del 2011 se está desarrollando un proyecto comunitario con los

MARIA CARME (82 anys)

“Aquí no tenim dolors, saltem com conills. Els dolors sembla que se'n van. Mira, fora pastilles i a ballar!”

Here I don't feel any aches, we leap about like rabbits. It seems as though the pain goes away. No more pills and start dancing!

CARMEN (90 anys)

“Cuando llegué parecía una estatua de sal. Ahora me siento mucho mejor”

“When I first got here I was as stiff as a post. I feel much better now!”

PEPITA (78 anys)

“Y lo bien que lo pasamos! Porque tenemos muy buena armonía”

“And we have such a good time! Because we work well together”

PILAR (68 anys)

“Cuando bailo es como si estuviera flotando. Es como volver a la juventud perdida”

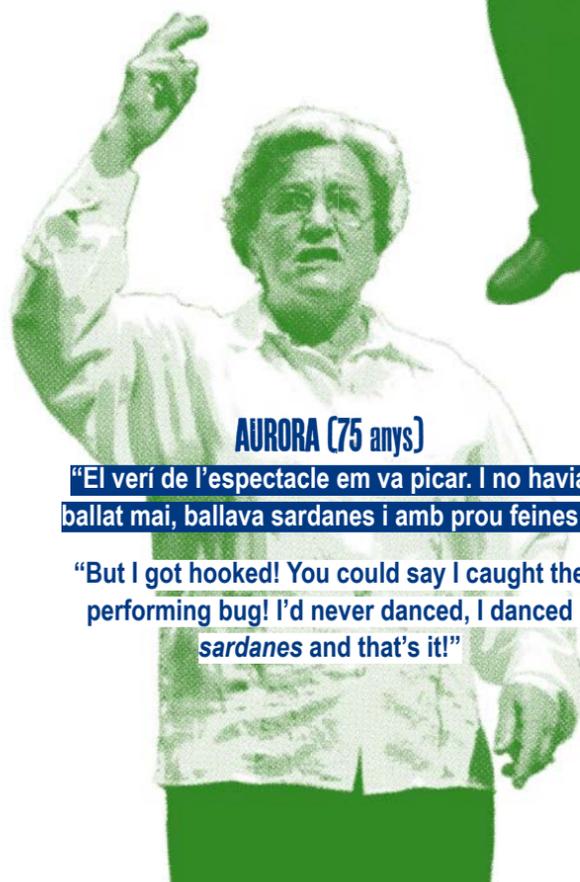
“When I dance it's as if I were floating. It's like being young again!”

ALSI (69 anys)

“Yo me siento muy a gusto y estoy deseando que venga el jueves para bailar”

“I'm in my element and I look forward to Thursdays so I can dance”

AURORA (75 anys)

“El verí de l'espectacle em va picar. I no havia ballat mai, ballava sardanes i amb prou feines!”

“But I got hooked! You could say I caught the performing bug! I'd never danced, I danced sardanes and that's it!”

TERESA (82 anys)

“Penso que ballar allarga la vida”

“I think dancing makes you live longer”

vecinos del su barrio más inmediato, el barrio de Sant Pere y el Casco Antiguo de Barcelona.

El proyecto consiste en la realización de talleres de danza y movimiento dirigidos a la gente mayor y la presentación de muestras artísticas a lo largo del año. Con esto se hace accesible el lenguaje y la expresión artística de la danza, con los beneficios que puede tener en relación a la inclusión y cohesión social. Así mismo se hacen más visibles las necesidades y formas de expresión de la gente más invisible de nuestro barrio: la gente mayor.

El proyecto también incluye diferentes actividades para fomentar la relación intergeneracional, entre los más mayores y los más jóvenes de nuestro barrio.

Esta será su cuarta muestra artística al público del Antic Teatre.

Carmen, Teresa, Pepi, Aurora, Rosario, Alsi, Pilar, Núria and M^aCarme live near the Antic Teatre and have spent the last year and a half working on dance, movement and corporeal expression together with professional dancers and choreographers Isabel Ollé and Quim Cabanillas. They're all aged between 65 and 90, but when they dance they don't feel their age and they forget their troubles. They have many stories to tell and each time they perform for an audience they enjoy it more. They are a lesson in both life and art; and because we believe that art is a right and an integral part of human dignity, they have become an official Antic Teatre company.

Antic Teatre backs the idea that a cultural centre should have real and functional roots in the local community. Because of this, a community project involving the residents of the immediate neighbourhood, the 'barrio' of Sant Pere in Barcelona's Gothic quarter has been

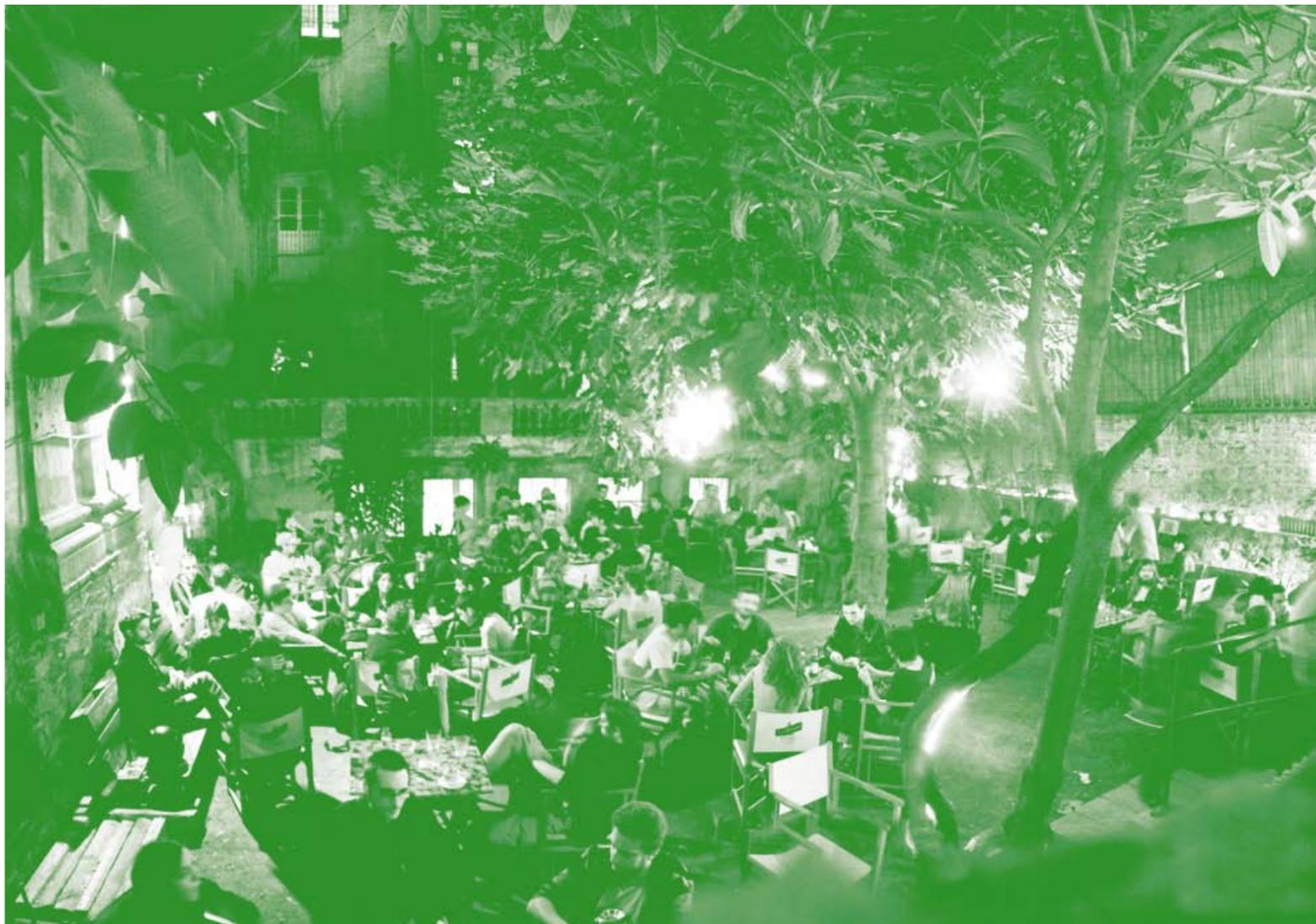
under development since the end of 2011.

The project consists of dance and movement workshops for older people and a series of public performances over the year. This provides access to the language and artistic expression of dance with the accompanying benefits that this has in terms of social inclusion and cohesion. At the same time, we create awareness of the needs and methods of expression of the least visible members of our community – the elderly.

Also included in the project are various activities designed to encourage relations across the generational divide, between the eldest and youngest residents of our neighbourhood.

This will be their fourth performance in front of an audience at the Antic Teatre.

EL BAR DE L'ANTIC TEATRE

TOTS ELS INGRESSOS DEL BAR S'INVERTEIXEN EN FINANÇAR LA PROGRAMACIÓ ARTÍSTICA, CULTURAL I SOCIAL DE L'ANTIC TEATRE

**EL BAR ESTÀ OBERT DE:
DILLUNS A DIJOURS
DE 10H A 23,30H
DIVENDRES DE 10H A 24H
DISSABTE DE 16H A 24H
DIUMENGE DE 16H A 23,30H**

**JARDÍ, TERRASSA I
BAR INTERIOR, WIFI GRATIS,
PREMSA DIÀRIA, CAFETERIA,
BAR, REFRESCOS, COCKTAILS,
ENTREPANS (CALENTS I FREDS)
I SNACKS**

TODOS LOS INGRESOS DEL BAR SE INVIERTEN EN FINANCIAR LA PROGRAMACIÓN ARTÍSTICA, CULTURAL Y SOCIAL DEL ANTIC TEATRE

**EL BAR ESTÁ ABIERTO DE:
LUNES A JUEVES
DE 10H A 23,30H
VIERNES DE 10H A 24H
SÁBADO DE 16H A 24H
DOMINGO DE 16H A 23,30H**

**JARDÍN, TERRAZA Y
BAR INTERIOR, WIFI GRATIS,
PRENSA DIARIA, CAFETERÍA,
BAR, REFRESCOS, COCKTAILS,
BOCADILLOS (CALIENTES Y
FRÍOS) Y SNACKS**

ALL INCOME FROM THE BAR GOES TOWARDS FINANCING ANTIC TEATRE'S ARTISTIC, CULTURAL AND SOCIAL PROGRAMMING.

**THE BAR IS OPEN:
MONDAY TO THURSDAY FROM
10AM TO 11:30PM
FRIDAYS FROM 10AM TO MIDNIGHT
SATURDAYS FROM
4PM TO MIDNIGHT
SUNDAYS FROM 4PM TO 11:30PM**

**BAR WITH TERRACE AREA &
BEER GARDEN, FREE WIFI,
DAILY PRESS, COFFEE,
SOFT DRINKS, BEERS, WINES,
COCKTAILS, HOT AND COLD
SANDWICHES AND SNACKS**

ANTIC TEATRE

VERDAGUER i CALLÍS 12 08003 BCN

tel. +34 93 315 23 54 www.anticteatre.com

ADRIANTIC

VIA TRAJANA 11. 1r pis

SANT ADRIÀ DEL BESÓS (BCN)

L'ANTIC TEATRE compta amb el suport de:

Consorci del Pla de rehabilitació i equipament de teatres de Barcelona

En col·laboració amb:

La Central del Circ
 Graner / Mercat de les Flors
 Festival Escena Poble Nou
 Festival Neo
 Festival Grec de Barcelona
 Fira Tàrraga
 Festival Terrassa Noves Tendències (CAET)
 CRIM (Plataforma de Creadors Independents en Moviment)
 Habitual Video Team (Flux Club)
 MECAL (Festival Internacional de Curtmetratges de Barcelona)
 Liminal GR — Trànsit Projectes
 Hílomental
 Muestra de Cine Independiente Cubano
 Independent Agrupació Ciclista
 Tea-tron
 La Caldera
 Consorci de Biblioteques de Barcelona
 tragantDansa
 Àrea Dansa

Escola El Timbal
 Col·legi del Teatre
 Escola Eòlia
 Associació d'Escoles de Teatre de Catalunya
 numArt Ben
 APGCC (Associació de Professionals de la Gestió Cultural de Catalunya)
 APiC (Associació de Professionals de la Dansa de Catalunya)
 APCC (Associació de Professionals del Circ de Catalunya)
 London South Bank University
 Universitat de Barcelona
 Universitat Ramon Llull
 Universitat Oberta de Catalunya
 EMAV — Escola de Mitjans Audiovisuals
 Escola Superior de Fotografia Grisart
 Casal de Gent Gran Comerç
 Casal de Joves del Palau Alòs
 Centre de Recursos Pedagògics de Ciutat Vella
 Fundació Arrels
 Centre Cívic Convent de Sant Agustí
 Associació de veïns del Casc Antic
 Xarxa veïnal Ciutat Vella

Dones en xarxa de Ciutat Vella
 Coordinadora de la Festa Major del Casc Antic
 Biblioteca Francesca Bonnemaison
 Escola Cervantes

L'ANTIC TEATRE és un centre associat amb:

Glej Theatre (Ljubljana, Eslovènia)
 Upuh-Ri (Rijeka, Croàcia)
 Mains d'Oeuvres (París, França)

L'ANTIC TEATRE és part de:

ADETCA (Associació d'Empreses de Teatre de Catalunya)

L'ANTIC TEATRE està en xarxa amb:

Red Transibérica de Espacios Culturales Independientes (RTECI)
 Trans Europe Halls (TEH)
 International Network for Contemporary Performing Arts (IETM)

